

Desmond Ford

Vain yksin
Jeesus

Lyhentänyt ja mukailnut Ritchie Way

VAIN YKSIN JEESUS

DesmondFord

Lyhentänyt ja mukailnut Ritchie Way

Alkuteoksen copyright © Desmond Ford ja Ritchie Way

Copyright © Kuopion kotikirkko ja Ystävien Yhteys
Suomentanut Mirjam Kalinkin

Suomalainen kustantaja: Kuopion kotikirkko & Ystävien Yhteys
Yhteystiedot: Jorma Räsänen

Puh. 040 583 6958

ISBN-13:978-1512235869

ISBN-10:1512235865

Sähköpostios.: jorasane@gmail.com

SISÄLLYSLUETTELO

1:Jeesus: Jumalihminen	1
2. Jeesuksen maailma: Paikka, ihmiset ja aika	7
3. Jeesuksen Kasteesta Hänen Viimeiseen Viikkoonsa	12
4. Jeesuksen Voitokas Tulo	25
5. Jeesus Julistaa Evankeliumin Kreikkalaisille	29
6. Jeesuksen Tuomio Väärennetylle Uskonalle	33
7. Jeesuksen Profetia Viimeisistä Päivistä	37
8. Jeesus Pesee Opetuslastensa Jalat	44
9. Jeesus Opettaa Ehtoollisen Merkityksen	45
10. Jeesus Sanoo: Älkää Murehtiko	48
11. Jeesus: Ainoa Hedelmän Antaja	51
12. Jeesuksen Jäähyväisviesti	54
13. Jeesuksen Viimeinen Rukous	57
14. Jeesus Getsemanessa	59
15. Jeesus Tuomiolla	69
16. Jeesus Vastaa Kaifas	72
17. Jeesus Vastaa Pilatus	76
18. Jeesus Vai Barabbas?	79
19. Jeesus Ristillä	83
20. Jeesuksen Seitsemän Sanontaa Ristillä	87
21. Kasvoja Ristin Ympäriellä	94
22. Opetuksia Ristiltä	97
23. Jeesus Lepää Haudassa	103
24. Jeesuksen Tyhjä Hauta	105
25. Jeesus Galileassa	108

*Ja kun he nostivat katseensa, he eivät nähneet
ketään muuta kuin Jeesuksen yksin.*

(Matt. 17:8)

Jeesus: Jumalihminen

Historian vaikutusvaltaisin ihminen on Jeesus Kristus. Nykyisin kolmannes maailman väestöstä tunnustaa hänet, joka jakoi historian kahtia—eKr. ja jKr.

Emme saisi erehtyä asettamaan Jeesusta samaan kategoriaan muiden uskonnollisten johtajien kanssa. He eroavat toisistaan kuin yö ja päivä. Lue Koraani, mutta et löydä Muhammedin nimeä.

Tutki muinaisia buddhalaisia kirjoituksista, eikä Buddhan nimeä löydy, mutta Uudesta testamentista löydät Kristuksen nimen melkein jokaiselta sivulta, joskus useampaankin kertaan. Huomattava oppinut Griffith Thomas sanoi: ”Kristinuskko on ainoa uskonto, joka nojautuu yksin perustajaansa.”

Mieti tätä: Kristus on ainoa, joka on sanonut olevansa Jumala, ilman että hänen parhaimmat aikalaisensa olisivat pitäneet häntä mielenvikaisena. Hänen vaikutusvaltansa oli suurempi kuin muiden opettajien. Sokrates opetti neljäkymmentä, Platon viisikymmentä ja Aristoteles neljäkymmentä vuotta, ja silti heidän opetustensa yhteisvaikutus jää pieneksi Kristuksen kolmen ja puolen vuoden opetukseen verrattuna. Kukaan toinen opettaja ei jättänyt pois opetuksistaan asioita, jotka olivat epäoleellisia, väliaikaisia tai vääriä, eikä kukaan muu opettaja ole valinnut juuri niitä asioita, jotka ovat ikuisia ja universaalisia.

Kuka muu opettaja on koskaan uskaltanut ennustaa opetustensa olevan ikuisia. Jeesus sanoi: ”Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa” (Matt. 24:35). Jokainen päivä todistaa tämän todeksi. Jokainen uusi sukupolvi löytää Jeesuksen opetuksista sen, mikä on uutta, tuoretta ja innostavaa. Vuosisatojen saatossa hänen sanansa ovat muuttuneet säännöiksi, kirkon opetuksiksi, sananlaskuiksi ja lohdutuksen ja tuen sanoiksi, jotka eivät ole koskaan hävinneet. Kuka inhimillinen opettaja on koskaan uskaltanut väittää, että hänen sanansa säilyisivät koko ikuisuuden? Kristus puhui monista sellaisista asioista, jotka osoittavat Hänen olleen täysin tietoinen vaikutuksestaan maailmaan. Kukaan toinen opettaja ei ole tehnyt samoin. Mieti tätä: ”Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus” (Joh. 8:12). Jonkun muun kuin Kristuksen sanomana tämä olisi ollut hyvin epäuskottavaa. Tällaisen julistuksen osoittautuessa todeksi kahdenkymmenen vuosisadan jälkeen se olisi ollut mahdoton, jos Kristus olisi ollut vain tavallinen ihminen.

Tästä galilealaisesta lähteneet hyvyyden virrat ovat hyödyttäneet paljon ihmiskuntaa. Jos poistaisimme taidegallerioista, musiikista, kirjallisuudesta, historiasta, hyväntekeväisyydestä, hyväntahtoisuudesta ja myötätunnosta kaiken mikä on Kristuksen aloittamaa tai liittyy Häneen – miten valtavia aukot olisivatkaan!

Jeesus sanoi, ”Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni”(Joh.12:32). Tämä väite osoittaa, että kristinuskon sisäinen elämä ja yhdistävä tekijä on persoona eikä filosofia. Se tekijä on henkilö: Nasaretin puuseppä. Tavallisesti löydämme instituutioiden ja uskonnon ytimeistä uskomusten sarjan, ei persoonaa. Miten erilainen kristinuskonkaan! Kristinuskon ydin ei ole uskontunnustus vaan persoona—Jeesus Kristus.

Maailman merkittävien ja suurten ihmisten muisto herättää meissä kunnioitusta ja ihailua muttei intohimoista rakkautta. Ajattele Mooseksen, Daavidin, Sokrateen ja Platonin sekä sadan muun tärkeimmän henkilön vaikutusta viimeisten kahden tuhat vuoden ajalta. Yhdelläkään heistä ei ole Kristuksen magneettista vetovoimaa.

Ajattele myös Kristuksen vakuutusta, että hänen seurakuntansa olisi ikuinen huolimatta sen ”kelvottomista kaloista” ja ”lusteista”. (Matt. 16:18; 13:37-40 ja 47-50). Lisätään siihen Hänen luottamuksensa valtuutukseensa saarnata evankeliumia koko maailmalle, mikä antaisi voimaa miehille ja naisille maailman loppuun asti (Matt. 28:19-20 ja Ap. t. 1:8). Korostamme, ettei kirjallisuudesta ja historiasta löydy mitään vastaavia tarkkoja pitkän aikavälin ennustuksia.

Ajattele nyt tämän nasaretilaisen miehen väitteitä, joka oli pennitön ja inhimillisesti katsoen vailla valtaa. Hän väitti, että:

- Kaikki valta taivaassa ja maan päällä oli annettu Hänelle (Matt. 28:18).
- Luomakunta oli täysin Hänen vallassaan. (Mark. 4:39-41).
- Taivaan enkelit kuuluvat hänelle (Matt. 16:27).
- Ihmisten tulisi rakastaa häntä enemmän kuin perhettään ja omaa elämäänsä (Matt. 10:37,38, Luuk. 14:26).
- Hän on koko ihmissuvun pelastaja (Luuk. 19:10).
- Hän voi antaa synnit anteeksi (Matt. 9:2).
- Hän on kaikkien ihmisten lopullinen tuomari (Matt. 25:31-46).
- Hän oli olemassa ennen Aabrahamia ja osallistui Jumalan kirkkaudesta ennen maailman syntyä. (Joh. 8:58; 17:5). Kristuksen väitteet kestivät näennäisen epäonnistumisen. Vielä ristillä ollessaan hän käyttäytyi kuin iankaikkisuuden kuningas, luvaten katuvalle

ryövärille paratiisin, ja toimi tyynesti välittäjänä vihamiestensä puolesta.

Voidaan sanoa, että luonnollisin selitys Kristukselle on, että hän oli ylikuonnollinen, sillä jos hän oli hyvä, niin hänen on täytynyt olla Jumala, kuten hän väitti, sillä hyvä ihminen ei valehtele itsestään (Joh. 14:8-9). Kuvaillessaan maanpäällistä työtään Jeesus sanoi, että Herra ”on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen” (Luuk. 4:18).

Tämä oli hänen työtänsä. Hän kulki ympäri hyvää tehden ja paransi kaikki, jotka olivat Saatanan sortamia. Oli kokonaisia kyliä, joissa yhdessäkään talossa ei kuulunut ainoatakaan sairauden aiheuttamaa voihkaisua, sillä hän oli kulkenut niissä ja parantanut kaikki heidän sairaansa. Rakkaus, armo ja myötätunto ilmenivät Hänen elämänsä jokaisessa teossa. Köyhimmätkään ja alhaisimmatkaan eivät pelänneet lähestyä häntä. Jopa pienet lapset tunsivat vetoa hänen puoleensa. He halusivat kiivetä hänen syliinsä ja katsella hänen kasvojaan.

Jeesus ei milloinkaan ollut töykeä, hän ei koskaan turhan päiten lausunut ankaria sanoja eikä tarpeettomasti loukannut tunteellista sielua. Hän ei soimannut heikkoja ihmisiä. Hän sanoi totuuden, mutta aina rakkaudella. Hän nuhteli teko-pyhyyttä, epäuskoa ja jumalattomuutta, mutta kyyneleet äänessään. Hänen elämänsä oli itsekieltäytyvää ja toisista huolehtivaa. Jokainen sielu oli hänelle kallis.

Kristus on ainoa koskaan elänyt henkilö, jonka elämää muiden ihmisten elämä enteili Raamatussa.

1. Häntä kutsutaan toiseksi Aadamiksi (Room. 5:14, 2. Kor. 15:45), koska kuten ensimmäisen Aadaminkin kylki avattiin elämän antamiseksi hänen morsiamelleen, samoin Kristuksen

kylki avattiin ristillä, niin että Hänen morsiamellaan, seurakunnalla, olisi iankaikkinen elämä.

2. Jaakob näki unta tikapuista, jotka ylettyivät maasta taivaaseen (1 Moos. 28:12). Jeesus sanoi, että hän on portaikko, joka yhdistää ihmisen ja Jumalan (Joh.1:51).

3. Joosefin kateelliset veljet myivät hänet orjaksi, mutta Jumala käytti petosta Joosefin perheen pelastukseksi (1. Moos. 45:5).

4. Samoin Kristus myytiin vihollisilleen ja kavallettiin kateudesta, mutta sen myötä Jumala käytti Häntä koko maailman pelastukseksi. Aivan kuten Joosef tuli veljiensä herraksi, samoin Kristus tuli maailman Herraksi.

5. Mooses sanoi, että Messias olisi hänen kaltaisensa (5. Moos.18:18). Mooses vapauttaessaan Israelin Egyptistä oli esikuva Kristuksesta, joka vapauttaa seurakuntansa synnin ja helvetin orjuudesta.

6. Hebrealainen sana Joosua on kreikankielellä "Jeesus." Kuten Joosua voitti kaikki Israelin viholliset ja antoi kansalleen maallisen Kanaanin, niin Kristus voitti kaikki meidän vihollisemme ja antoi meille taivaallisen Kanaanin.

7. Simson, joka kuollessaan surmasi enemmän ihmisiä kuin eläissään, kuvasi Kristusta, joka saavutti suuremman voiton kuollessaan ristillä kuin elämänsä aikana.

8. Daavid edustaa Kristusta, koska Kristusta kutsutaan Daavidiksi Hoosean kirjassa (Hoos. 3:5) ja ennustetaan, että Kristus istuisi Daavidin valtaistuimella (Jes. 9:7).

9. Aivan kuten Salomo rakensi loistavan fyysisen temppelin rauhan aikana (1 Kun 6:7), niin Jeesus rakensi hengellisen temppelin – seurakunnan rauhassa eikä taistelun melskeessä.

10. Joona oli valaan vatsassa kolme päivää ja yötä, samoin kuin Kristus oli haudattuna kolme vuorokautta (Matt. 12:14).

Kuten juutalaiset ylipapit kerran vuodessa menivät sovitusveren kanssa kaikkein pyhimpään, niin Kristus astui Jumalan läsnäoloon oman verensä kanssa, sovittaakseen koko maailman synnit (Heb. luvut 7-10). Johanneksen evankeliumin ensimmäisissä luvuissa Kristus viittasi esikuviin ja symboleihin, jotka viittaavat häneen Vanhassa testamentissa. Niitä ovat Jaakobin tikapuut, temppeli, vaskikäärme, vesi lyödystä kalliosta, manna ja tulenpatsas jne.

Jeesuksen maailma: Paikka, ihmiset ja aika

Palestiina sijaitsee lounaisessa päässä hedelmällistä puolikuuta, joka yhdistää Eufraatin ja Tigriksen laakson ja Niilin laaksoon. Se muodostaa maasillan Euroopan ja Afrikan sekä Aasian ja Afrikan välillä.

Israelin rajat olivat idässä autiomaa, Transjordanian kukkulat ja Jordaninlaakso sekä ”suuri ja hirmuinen erämaa” etelässä, Välimeri lännessä ja Libanonin vuoret pohjoisessa.

Maa on noin 225 kilometriä pitkä ja noin 40 kilometriä levyinen pohjoisessa ja noin 130 kilometriä leveä etelässä. Kaivot, lähteet, joet, meret ja sateet tekivät siitä hedelmällisen Jeesuksen aikana. Siellä kasvoi runsaasti erilaisia puita, ja se oli kuuluisa hedelmistään. Ohra, vehnä, viinirypäleet ja granaattiomenat olivat yleisiä tuotteita.

Subrooppinen Jordaninlaakso sijaitsee Galileanmerellä 208 metriä Kuolleellamerellä 403 metriä merenpintaa alempana. Jerusalem sijaitsee n. 24 kilometriä Kuolleestamerestä ja 56 kilometriä Välimerestä. Se on 683 metriä merenpinnan yläpuolella, ja joskus siellä sataa luntakin.

Palestiinan alueelta löytyy yli 3000 saniaislajia ja kukkakasvia. Ilmaston, korkeuden ja maaperän erilaisuudesta johtuen myös Alpeilla, erämaassa ja Välimeren ilmastossa kasvavat kasvit kukoistavat siellä. Vaikka kiviset kukkulat ovat suurimman osan vuotta karuja ja hedelmättömiä, niin keväällä maaseutu puhkeaa kukkimaan. Kauan sitten leijonat,

karhut ja virtahevot olivat yleisiä Palestiinassa. Nykyään Palestiinan alueelta löytyy 113 nisäkäslajia, 348 lintulajia, ja 90 matelija ja sammakkoeläinlajiasekä yli 40 makeanveden kalalajia.

Jerusalem sijaitsee pienellä ylätasangolla kukkuloiden ympäröimänä. Jotkut ovat kutsuneet sitä ”seitsemän kukkulan kaupungiksi.” Sen korkea sijainti mainitaan Raamatussa, ja matkaajien kuvataan menevän ”ylös” Jerusalemiin. Itse asiassa se on eräs kaikkein korkeimmilla paikoilla sijaitsevista pääkaupungeista maailmassa. Se on tuhottu ja rakennettu uudelleen ehkä useammin kuin mikään muu kaupunki.

Koska yhden hävityksen rauniot muodostavat seuraavan perustuksen, kaupunki, jonka kaduilla Jeesus käveli, on noin 4,5 metrin syvyydessä siltä tasolta, jolla pyhiinvaeltajat kulkevat tänään.

Nasaretin kylä, jossa Kristus vietti suurimman osan nuoruudes-taan, on yksi kauneimmista paikoista maailmassa. Kaupunki sijaitsee matalilla vuorilla Megiddon pohjoispuolella sijaitsevassa laaksossa, joka on Galileanmeren ja Välimeren puolessa välissä. Kävelymatka Nasaretista Välimerelle on noin seitsemän tuntia, Tiberiaaseen Galileanmerelle noin viisi tuntia ja Jerusalemiin noin kolme päivää. Kylän takana kohoaa 152 metriä korkea kukkula.

Tämän kukkulan laelta olen nähnyt erään maailman kauneimmista näköaloista – Galilean vuoret, Hermonin vuoren kohotessa niiden yläpuolelle pohjoisessa, Karmelin vuorijonon, Tyyron rannikon ja helmeilevän Välimeren veden lännessä, idässä Taaborin metsäisen alueen sekä etelässä avautuvan Jisreelin kuuluisan tasangon.

Epäilemättä Jeesus lapsena katseli usein näkymää, muistellen sen menneisyyttä ja ennustuksia tulevaisuudesta.

PALESTIINAN IHMISET

Vanhan ja Uuden testamentin kertomusten välinen aika oli neljäsataa vuotta. Sinä aikana Palestiinassa tapahtui suuria muutoksia. Juutalaisten kieli muuttui ja sen lisäksi tuli uusia tapoja, ideoita, lahkoja ja instituutioita. Poliittisesti oli tapahtunut suuria muutoksia Babylonin maanpaon jälkeen. Ylipapit hallitsivat maata, mutta sitten roomalaiset tulivat ja muuttivat kaiken. Nyt valtaa Jerusalemissa piti anastaja Herodes Suuri, valtavan Rooman sätkynukke. Palestiina oli jaettu pieniin osiin, joita johtivat pienet kuninkaat.

Sanhedrin oli instituutiona juutalaisten hallitus, mutta Rooma rajoitti sen valtaa voimakkaasti. Temppeleli oli uskonnollisten sere-monioiden keskus, mutta vieläkin tärkeämpi oli synagoga, joita oli kaikkialla muinaisessa maailmassa, missä vain oli juutalaisia. Juutalaisia oli noin 10 % sen ajan väestöstä, mutta heidän vaikutusvaltansa oli suurempi heidän määräänsä nähden.

Pappeja oli tuhansia, ja he vaativat uskollisuutta tavallisilta ihmisiltä. Suurin osa näistä ei pystynyt lukemaan hepreaa, mutta rabbit kykenivät. Rabbi-sana tarkoittaa 'minun opettajani'. Huomattavimpia uskonnollisia hahmoja olivat fariseukset, jotka olivat hyvin perinteikkäitä ja isänmaallisia. Monet heistä uskoivat olevansa taivaan suosikkeja ja halveksivat tavallisia kansalaisia, joita he pitivät arvottomina pelastukseen.

Fariseukset vaalivat monia perinteitä ja käytäntöjä, joita ei ole Raamatussa. Useimmat kirjanoppineet olivat fariseuksia, jotka näyttivät nauttineen siitä, että asettivat vaikeasti noudatettavia uskonnollisia taakkoja ihmisille. Heidän sääntönsä sapatin noudattamisesta olivat erityisen vaikeita. Heidän puolellaan oli kuitenkin tämä: he odottivat tulevaa Messiasta.

Saddukeukset muodostivat opposition fariseuksille, jotka hylkäsivät monet perinteet elääkseen mukavaa elämää. He seurustelivat ei-juutalaisten kanssa, omaksuen usein

kreikkalaisen kulttuurin. He epäilivät ylösnousemuksen todellisuutta. He olivat huomattavasti varakkaampia kuin fariseukset ja kirjanoppineet ja suhtautuivat halveksien useimpiin ryhmänsä ulkopuolisiin. Sen sijaan että Kristus olisi löytänyt hurskaan kansan, joka olisi uskollisesti seurannut vanhoja profeettoja, Hän kohtasi ihmisten perinteiden ja ennakkoluulojen kyllästämän kansan.

Tämä oli se vuori, jonka Hän halusi heittää mereen.

AIKA

Apostoli Paavali sanoi, että Jeesus tuli maailmaan ”kun aika oli täyttynyt” (Gal. 4:4). Markus kertoo evankeliuminsa ensimmäisessä luvussa, että Jeesuksen tervehdyssanat maailmalle olivat: ”Aika on täyttynyt” (Mark. 1:15). On todisteita siitä, että ennen Kristuksen syntymää opettajat vuosisatojen ajan ennustivat suuren Herran tulosta, joka aloittaisi uuden aikakauden. Oppineet ovat löytäneet tällaisia ennustuksia roomalaisesta kirjallisuudesta kristinuskoa edeltävältä ajalta. Eräs tärkeimmistä löytyy Platonilta, joka ennusti kauhean kuoleman kohtaavan ainutkertaisen hyvää ihmistä.

Virgilius oli kirjoittanut tulevasta erityisestä lapsesta, mutta hänen vuosisatoja aiempi edeltäjänsä Platon ennusti Kristuksen kuoleman ristillä. Kerrottuaan todella vanhurskaasta ja jalosta miehestä, joka eläisi yksinkertaisesti, Platon sanoo, että häntä tultaisiin syyttämään kaikkein pahimmaksi ihmiseksi. Häntä tultaisiin ”ruoskimaan, kiduttamaan, Hänet sidottaisiin, poltettaisiin silmät päästä, ja Hänen kärsittyään kaiken pahan, keihästettäisiin tai ristiinnaulittaisiin”.

Aika, johon kauan odotettu Messias syntyi, oli epätoivon aikaa. Koko Välimeren maailma oli vajoamassa sanoin kuvaamattoman aistillisuuden, epätoivon ja toivottomuuden valtaan, josta ei näyttänyt olevan ulospääsyä. Roomassa oli tuolloin noin 60 miljoonaa orjaa, mikä oli suurin osa silloisen

maailman väestöstä. Missä on orjuutta, toisten elämää ei arvosteta kuten tulisi ja vain vähän myötätuntoa heruu kärsiville. Itsemurha oli yleistä, avioliitto ja perhe olivat murenemassa, uskonto oli pelkkää taikauskkoa ja filosofia rappiolla.

Pax Romana (rauha sodasta), matkustamisen helppous, maailmanlaajuinen kieli (koine-kreikka), yksilöllisyyden korostus, joka sai ihmiset miettimään ikuista kohtaloaan, juutalaisten laaja levinneisyys sekä heidän pyhät kirjoituksensa -- kaikki nämä valmistsivat tietä Jeesuksen tulemiselle ja hänen hyville uutisilleen.

Danielin kirjan 9:24-27 messiaaninen profetia oli rohkaisuna kaikille, jotka odottivat luvattun tulemista. Sen mukaan kauan odotettu pelastaja ilmaantuisi noin viidensadan vuoden kuluttua siitä, kun juutalaiset palaisivat Babylonian vankeudesta Jerusalemiin.

Jeesuksen Kasteesta Hänen Viimeiseen Viikkoonsa

HÄNEN SYNTYMÄNSÄ JA KASTEENSA

Seimessä oli Hän, jolle maailmassa ei ollut tilaa. Hän oli alaston ja avuton, rakastettu mutta myös hyvin vihattu. Vaikka taivas osoitti tukensa tähden johdatuksella, kuningas Herodes suunnitteli hänen kuolemaansa. Ristillä jälleen taivas osoitti Jeesuksen ainutlaatuisuuden kolmen tunnin auringonpimennyksellä, mutta silti ristiinnaulitsijat eivät katuneet.

Betlehemissä tietäjät toivat mirhaa Jeesukselle, ja tällä samalla voiteella hänen ruumiinsa voideltiin kuoleman jälkeen. Kristuksen ensimmäiset päivät olivat siis pienoiskuvaus hänen kuolemastaan.

Sen tosiasian lisäksi, että Jeesus työskenteli puuseppänä, tiedämme vain hyvin vähän hänen elämänsä seuraavista kolmestakymmenestä vuodesta.

KASTE

Kasteen jälkeen Kristus lopetti puusepän työnsä ja aloitti hengellisen palvelutyönsä, jota kesti kolme vuotta: vuosi tuntemattomana, vuosi suosittuna ja vuosi vastustettuna.

Kasteen jälkeen Henki johdatti Jeesuksen erämaahan saatanaan kiusattavaksi (Mark. 1:12-13).

Kuuden viikon paaston jälkeen saatana esitti hänelle kolme suurta kiusausta. Saatana ei kiusannut häntä käyttämään alempaa luontoaan (esim. kiusaus aviorikokseen),

koska hänellä ei ollut alempaa luontoa. Saatana sen sijaan kiusasi häntä käyttämään ylempää luontoaan (muuttamaan kivet tuoreeksi leiväksi tyydyttääkseen nälkensä). Mutta Jeesus, joka samastui meihin, kieltäytyi käyttämästä voimaansa omaksi hyödykseen.

Johanneksen mukaan Jeesuksen ensimmäinen palveluvuosi keskittyi pääsääntöisesti Juudeaan. Siellä hän kutsui ensimmäiset opetuslapsensa, puhdisti temppelin ja tapasi yöllä Nikodeemuksen.

JOHANNEKSEN KIRJA

Johanneksen evankeliumi on syvällisin koskaan kirjoitettu hengellinen kirja. Raamatun kolme ensimmäistä evankeliumia (Matteus, Markus, Luukas) oli kirjoitettu lähinnä juutalaisille, roomalaisille ja kreikkalaisille. Sen sijaan Johanneksen evankeliumi on kirjoitettu seurakunnalle. Hän käytti evankeliuminsa kehyksenä juutalaisten pyhäkköä—uhrialtaria, pesuastia jaloille ja käsille, leipäpöytää, kultaista seitsenhaaraista lampunjalkaa,, kultaista suitsutusalttaria, pyhää arkkia, joka sisälsi oli kymmenet käskyt sekä sen kultaista sovituksen kantta.

Johannes aloittaa evankeliuminsa Johannes Kastajan osoittaessa Jeesusta, sanoen: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin” (Joh. 1:29). Jeesus on lammas, joka uhrasi itsensä meidän syntiemme tähden.

Seuraavaksi Johannes viittaa pesuastiaan sanomalla: ”Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.” (Joh. 3:5) Osoittaen leipäpöytää Johannes kertoo Jeesuksen sanoneen ”Minä olen elämän leipä” (Joh. 6:35). Sitten Johannes korostaa Jeesuksen sanoja, jotka paljastavat, että Hän on todellinen lampunjalka: ”Minä olen maailman valkeus.”

Kuten suitsukkeiden savu kultaiselta alttarilta nousi verhon yli Herran luo, niin myös meidän rukouksemme, jotka

esitämme Jeesuksen nimessä, nousevat Jumalan tykö (Ilm. 8:3-4).

Jeesus sanoi ”Mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen” (Joh.14:13-14).

Johanneksen evankeliumin 18. ja 1.9 luku kuvaavat Jeesuksen kultaisena sovituksen kantana pyhässä arkissa, johon on vihmottu hänen omaa uhrivertaan.

Toinen esikuva Johanneksen evankeliumissa korostaa myös seitsemää ihmettä ennen ristiä. Nämä kuvaavat Jeesuksen muuttavaa voimaa elämässämme. Näissä ihmeissä näemme surun muuttuvan iloksi, sairauden terveydeksi, halvauksen runsaaksi energiaksi, nälän yltäkylläisyydeksi, rauhattomuuden rauhaksi, pimeyden valkeudeksi ja kuoleman elämäksi. Näissä ihmeissä meille esitetään kuva muutoksesta, joka tapahtuu jokaisessa Jeesuksen luo tulevassa ihmisessä.

Nämä seitsemässä ihmettä paljastavat Jeesuksen voiman kaikissa tilanteissa. Hän on laadun Jumala (Hän muutti veden viiniksi). Hän on paljouden Jumala (Hän ruokki viisituhatta miestä, naista ja lasta viidellä pienellä leivällä ja kahdella kalalla), Hän on ajan Jumala (Hän paransi miehen, joka oli sairastanut kolmekymmentäkahdeksan vuotta), Hän on paikan Jumala (ollessaan Kaanassa hän paransi pojan Kapernaumissa), Hän on luonnon Jumala (Hän tynnytti myrskyn Galileassa), Hän on muuttava Jumala (Hän paransi syntymästään asti sokeana olleen miehen), Hän on elämän ja kuoleman Jumala (Hän herätti Lasaruksen kuolleista). Nämä ihmeet kertovat kaiken olevan Jeesuksen hallinnassa.

Meidän on hyvä huomata, että Kristuksen muuttava sana on yhtä voimallinen kuin hänen läsnäolonsa. Koskettamatta kiviruukuis-sa olevaa vettä Kaanaan häätöjuhliissa Hän muutti sanallaan veden viiniksi. Myöhemmin Hän puhui sanan Kaanassa parantaen sairaan pojan Kapernaumissa. Sama sana myös herätti kuolleen miehen haudasta. Tämä sama sana on edelleenkin tarjolla vaikuttamaan pelastuksen ihmeen

heikoimmassakin uskovassa, joka uskossa kääntyy Kristuksen puoleen.

James Stalker sanoo, että Johanneksen evankeliumissa Jeesuksen ihmeitä kutsutaan merkeiksi.

Kun Hän paransi fyysisen sokeuden, se tarkoitti, että Hän voi parantaa vielä pahemman tilan—hengellisen sokeuden. Kun Hän herätti fyysisesti kuolleet, se merkitsi, että Hän voi herättää myös hengellisestä kuolemasta. Kun Hän paransi spitaalisen, se tarkoitti, että hän voi poistaa synnin spitaalini. Kun Hän ruokki kansanjoukot murretulla leivällä, se oli merkki, että Hän, elämän leipä, ruokkisi meitä elämän leivällä. Hänet murrettaisiin maailman syntien tähden. Kun hän tyynnytti myrskyn, se merkitsee, että hän pystyy rauhoittamaan levottoman omantunnon.

Monet pilkkaavat ajatusta, että kaksi tuhatta vuotta sitten tehtiin ihmeitä. C.S. Lewis on kirjoittanut viisaasti tästä aiheesta. Hän huomauttaa, ettei evankeliumeissa ole mitään sellaista kuin sadun ihmeissä, joissa tapahtuu naurettavia asioita, kuten eläinten muuttuminen ihmiseksi, puitten puhuminen tai laivojen muuttuminen jumalattariksi jne. Raamatun ihmeet ovat tapahtumia, joita oletettaisiin sattuvan, jos Jumala itse vierailisi maailmassamme. Jokainen niistä muistuttaa viisaasta ja rakastavasta Jumalasta.

Ihmeet ovat niin olennainen osa Jeesuksen historiaa, että jos ne poistettaisiin, niin myös historia itse tuhoutuisi. Jeesuksen tekemillä hämmästyttävillä ihmeillä on syy- ja seuraussuhde sekä vaikutuksensa niihin ihmisiin, jotka olivat todistajina. Hänen ylösnousemus-ihmeensä käännäytti Hänen omat veljensä ja rohkaisi opetuslapsia viemään hyviä uutisia koko silloisen tunnetun maailman kaukaisiin kolkkiin.

Ensimmäisen Korinttolaiskirjeen 15:46 tarjoaa valaisevan periaatteen Johanneksen evankeliumin kolmanteen lukuun: ”Mutta mikä on hengellistä, se ei ole ensimmäinen, vaan se, mikä on sielul-lista, on ensimmäinen; sitten on se, mikä on hengellistä.” Meidän luonnollinen, ensimmäinen luontomme

ei ole hengellinen, ja jotta voimme ottaa vastaan iankaikkisen elämän, Jumalan on istutettava sen siemen sydämiimme.

Jos Nikodeemuksen, Israelin johtavan uskonnon opettajan, joka oli maineeltaan tahraton ja ulkoisesti puhdas, piti syntyä uudelleen, niin kuinka paljon enemmän meidän?

Johanneksen evankeliumin kolmannessa luvussa Jeesus puhuu juutalaiselle, mutta neljännessä luvussa hän puhuu pakanalle. Kolmannessa luvussa hän puhuu hyvämaineiselle miehelle, mutta neljännessä luvussa Hän keskustelee huonomaineisen naisen kanssa.

Kolmannessa luvussa Nikodeemukselle kerrotaan, että hänen pitää syntyä uudestaan, mutta naiselle tarjotaan pelkästään lahjaa. Tähän on olemassa hyvä syy: Nikodeemus vaali omaa vanhurskauttaan, mutta nainen oli epätoivoisessa avun tarpeessa. Nikodeemus oli etsinyt käsiinsä Jeesuksen, mutta Jeesus etsii tämän naisen.

Juutalainen johtaja tuli Jeesuksen luo yöllä, mutta Jeesus keskustelee naisen kanssa keskipäivällä. Johanneksen evankeliumin neljättä lukua on kutsuttu ”sielujenvoittajan käsikirjaksi”, koska siitä löytyvät askeleet epäuskosta uskoon. Kun tutkit lukua, niin pane merkille, miten Jeesus sai samarialaisen naisen huomion, kiinnostuksen, halun, vakuuttumisen ja toiminnan.

Samassa luvussa on kertomus aatelismiehen pojan ihmeperantumisesta. Keskusteltuaan Jeesuksen kanssa hän oli niin varma poikansa parantumisesta, ettei hän kiirehtinyt kotiin. Tämä kertomus osoittaa, kuinka meidän tulee toimia kaikkien ongelmien kanssa. Ensiksi, älä kiellä tarvetta, vaan myönnä se. Toiseksi, vie ongelmasi Jeesukselle. Kolmanneksi, hyväksy Hänen lupauksensa siitä, että Hän on varautunut tarpeeseesi ja että Hänellä on tuhansia tapoja ratkaista ongelmasi, joista et tiedä mitään. Neljänneksi, etene uskoen, odottaen, että Jeesuksen ajalla ja tavalla kaikki menee hyvin. Usein tämä neljäs askel on se kaikkein vaikein.

Johanneksen evankeliumin neljä ensimmäistä lukua lukeneet löytävät niistä suurimman osan siitä, mitä tiedetään Kristuksen ensimmäisestä palvelutyön vuodesta, joka jäi suhteellisen tunte-mattomaksi. Tiedämme, että Jeesuksen ensimmäisen palvelusvuoden lopulla Juudean ja Jerusalemin ylle lankesi kauheimman ja pelottavimman rikoksen varjo, joka koskaan on tehty: Juutalaiset hylkäsivät ja ristiinnaulitsivat Jumalansa, joka oli tullut heidän luokseen lihassa.

SUOSION VUOSI

Oltuaan vuoden etelässä Jeesus muutti Galileaan, maan pohjois-osaan. Tällä suhteellisen sivistymättömällä alueella oli vähemmän ennakkoluuloja kuin uskonnollisen hierarkian pääpaikalla.

Koko tämän vuoden hän opetti opetuslapsia. Koska hänen työnsä kestäisi ikuisesti ja oli tarkoitettu koko maailmalle, hän ei kyennyt yksin viemään sitä loppuun. Siksi hän valitsi kaksitoista opetuslasta, jotka jatkaisivat hänen työtään hänen mentyään taivaaseen.

Kristuksen käydessä kotikaupungissaan toimintansa alussa ja lopussa hänet hylättiin ja Hänen henkeään uhattiin. Hän sanoi, ettei profeettaa arvosteta omalla maallaan. Mutta suurin osa loppuvuodesta lukuun ottamatta Nasaretia oli iloa, parantamista opetusta ja tuhansien palvontaa, jopa kymmenien tuhansien joissakin keskuksissa. Hän paransi, opetti ja teki ihmisiä joka puolella, ja usein tuhannet ihmiset tulivat kuuntelemaan häntä. Ne, jotka Kristuksen tavoin elävät Jumalan tahdon mukaan, ovat kuolemattomia, kunnes heidän työnsä on tehty.

Ensimmäisten opetuslasten kutsumista heidän ammattikastuksestaan tulisi verrata samanlaiseen kertomukseen, johon Johanneksen evankeliumi päättyy.

Luukkaan evankeliumin viidennen luvun kertomus symbolisoi näkyvän seurakunnan työtä epäonnistumisineen ja

vaaroiheen. Vielä Kristuksen siunauksen jälkeenkin, osa kaloista karkaa repeilevien verkkojen läpi. Mutta näin ei tapahdu toisessa kertomuksessa, joka viittaa todellisen, näkymättömän seurakunnan toimintaan. Se antaa täyden pelastuksen ja turvan niille, jotka ovat kootut evankeliumin verkkoon.

Liian usein Kristuksen evankeliumin kalastajat raatavat pimeässä saamatta mitään. Vasta Kristuksen käsky muutti kummankin tilanteen. Hän on kaikki mitä tarvitsemme. Tapahtumasta, joka merkitsi opetuslasten palvelutyön alkua, sanotaan, että verkko heitettiin syvälle, mutta heidän toimintansa lopussa verkko heitettiin veneen oikealle puolelle. Alun kalojen lukumäärää ei tiedetä, mutta Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen saadaan kaikkiaan 153 kalaa. Luku koostuu luvun 12 toisesta potenssista lisättyä kolminaisuus korotettuna toiseen potenssiin. Kristuksen opetuslapset keräävät satoa valtakuntaan tehdessään työtä yhdessä Kolminaisuuden kanssa, ja 12 on valtakunnan raamatullinen luku.

Halvaantunut mies Kapernaumissa (Matteus 9) ja rampa Betesdassa (Johannes 5) muistuttavat meitä, ettemme voi ilman Kristusta vaeltaa niinkuin meidän tulisi. Evankeliumien kirjoittajat osoittavat, että kummassakin tapauksessa miehet olivat itse vastuussa omista ongelmistaan, mutta se häiritse suurta parantajaa. Huomaa, että Luukkaan 5:20:ssa Kristus tarjoaa anteeksiantamusta synnistä. Vain koko maailman suuri tuomari voi antaa syntejä anteeksi, ja Hän on tuomari, jolla riittää myötätuntoa ja armoa jopa pahimmille kärsiville.

Opetuslasten palvelutyöhön vihkimisen jälkeen Kristus piti vihkiäissaarnan – vuorisaarnan. Se on hänen pisin muistiin merkitty saarnansa. On tärkeää huomata, että aikaisin toimintansa alussa, ennen tätä saarnaa, Jeesus kehottaa parannukseen (Matt. 4:17) ja sitten opettaa, mitä parannus on ja mitkä ovat sen hedelmät. Jeesuksen saarna esittää pääkohdittain, millaista kristityn elämän pitäisi olla, jolloin

kuulija huudahtaa:”Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7:24).

Ei ole sattumaa, että tätä saarnaa seuraa välittömästi pitaalinen parantaminen, sillä ei kukaan vilpitön sielu lukiessaan tämän saarnan voi olla tuntematta olevansa pitaalinen ja parantumisen tarpeessa.

Kun Matteuksen evankeliumin luvut 5–8 kertovat Vapahtajan ihmeellisistä sanoista, niin seuraavat luvut kertovat hänen suurista teostaan. Ehkä tämän mainion vuoden puolivälissä Mestari osoittaa voimansa yli luonnon ja demonien. On tärkeää huomata, kuinka hän tyynnytti myrskyn opetuslastensa sydämissä, ennen kuin Hän keskittyi ulkoiseen myrskyyn järvellä ja riivatun miehen sisäiseen myrskyyn.

Ihmeet, jotka tapahtuivat Galilean merta ylitettäessä (Matteus 8), ovat historiallisia, mutta ne ovat myös hengellisten tapahtumien vertauskuvia. Jokaisen elämään tunkeutuvat myrskyt ja hävitys, uhaten perikadolla.

Tietomme perustat ovat (1) Elämä on sotkuista, (2) Olemme haavoittuvia, (3) Teoilla on seurauksia. Näin ollen jatkuvia vaikeuksia on tiedossa. Tavallisesti tastelemme myrskyissä niin kuin olisimme yksin, unohtaen, että on olemassa joku, joka voi auttaa meitä. Jos pyydämme Herran apua, Hän vastaa suurenmoisella tavalla. Huomaa Kristuksen sanan voima. Sanallaan hän loi taivaan ja maan, ajoi ulos riivaajia, tyynnytti myrskyn ja herätti kuolleita. Hänen sanassaan oli aina voima, ja jos me tartumme siihen, luotamme siihen ja tottelemme sitä, niin sama voima toimii puolestamme, tyynnyttäen jokaisen myrskyn.

Yleensä pelon, epäilyn ja hämmennyksen sisäiset myrskyt ovat pahempia kuin ulkoiset iskut, mutta jälleen Kristuksen sanassa on vastaus: ”Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen” (2. Tim. 1:7). ”Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta”(Room. 10:17).

Mikä tahansa, mikä saa huomiomme, saa meidät. Mille annamme huomiomme – peloillemme vai hänen rakkaudelleen, armolleen ja voimalleen? (Katso Fil. 4:6-8). Lue nämä jakeet toistuvasti. Opettele ne ulkoa. Elä niiden mukaan. Älä mistään murehdi vaan rukoile kaiken puolesta. Rukoile ja ole kiitollinen kaikesta. Siten on mahdollista iloita aina Herrassa kaoottisessa maailmassakin (Fil. 4:4).

Jeesus vei opetuslapset Galileaan tämän vuoden aikana kolmelle saarnamatkalle. Todennäköisesti monia ihmeitä tehtiin mainittujen lisäksi. Jerusalemissa, Juudean kaupungissa, syntymästään asti sokea mies oppi nopeasti ja ilolla, kuka Kristus oli. Aluksi hän kutsuu Kristusta ”mieheksi,” myöhemmin ”profeetaksi” ja lopulta ”Herraksi,” jota hän palvelee (Johannes 9).

Pääsiäisen aikaan Kristus oli Jerusalemissa, ja siellä hän paransi miehen, joka oli sairastanut kolmekymmentäkahdeksan vuotta (Johannes 5). Tämä vanha mies symbolisoi Israelia, joka epäuskon takia harhaili voimattomana erämaassa kolmekymmentäkahdeksan vuotta. Tämä mies parannettiin sapatina, mikä aiheutti kriisin Kristukselle.

On yllättävää kuinka usein luemme sapatia liittyvistä ristiriidoista tänä kansansuosion vuonna. Kristus ei hyväksynyt perinteitä, jotka tekivät sapatista ihmistä tärkeämmän, mikä sai tavallisen kansan kansan iloitsemaan mutta johtajat murhanhimoiseksi. Hän opetti, että ”sapatia on ihmistä varten, eikä ihminen sapatia varten”, ja antoi sapatin levon kaikille, jotka paransi. Hän väitti olevansa sapatin Herra ja koristi päivän ehtymättömällä raikkauksella, tarjoten meille viisikymmentäkaksi kevätpäivää vuodessa, 52 miniatyyri-Eedeniä.

Herramme uudisti sapatin sekä avioliiton instituutiot ja johdatti kuulijansa takaisin Eedeniin puhuessaan niistä. Hän tiesi, että juutalaisten uskonnon kulttuurilliset lait tulisivat loppuunsa mutta käsitti, että kaikki Eedenin periaatteet ja

instituutiot jatkuisivat ikuisesti. Hän jopa riskeerasi tehtävänsä ja elämänsä tekemällä monia ihmeitä pyhänä päivänä (seitsemän ihmettä kirjattu) osoittaakseen, että oikea sapatinvietto toi siunauksen eikä taakkaa. Hän ei koskaan puolustanut mitään instituutiota, joka pian häviäisi. Hän ei ottanut kantaa juutalaisten kulttuuristen lakien noudattamiseen ja sanoo Sykarin naiselle, että juutalaisten tavat palvella Herraa menettäisivät pian merkityksensä (Joh. 4:21). Kymmenen käskyä kuitenkin säilyisivät ikuisesti (Matt. 24:20 ja Luuk. 23:56).

OPPOSITION VUOSI

Nyt tahti kiihtyy ja vastustus kasvaa, kun johtajat turhautuvat lisääntyvästi Kristuksen suosioon. Aluksi näytti, että koko Galilea kääntyisi hänen puolelleen, mutta Galilealainen mieli osoittautuikin kovaksi maaksi ja alun suosio haihtui vähitellen pois, korvautuen epäilyksellä ja vihamielisyydellä. Kristuksesta tuli pakolainen, joka joutui kulkemaan kaukaisimmissa ja vieraimmissa paikoissa. Mukanaan Hänellä ei ollut innokkaita tuhansia, vain ainoastaan kourallinen.

Hänen tekemänsä ihmeet tulivat vielä suuremmaksi, kuten viidentuhannen ihmisen ruokkiminen leivällä. Se on vertauskuva evankeliumin leviämisestä. Kristus sai ruuan Jumalalta, ja Hän antoi sen opetuslapsilleen. He jakoivat sen kansalle, jotka jakoivat sen keskenään.

Huomaa, kuinka Kristus testasi opetuslapsiaan tähän aikaan. Hän haastoi ensiksi Filippuksen ongelmalla tuhansien ruokkimi-sesta ilman ruokaa, ja Filippus tunnusti, ettei hän tiennyt miten ruokkia heitä. Andreas näki inhimilliset muutaman leivän ja kalan resurssit ja koki samaa toivottomuutta kuin Filippus. Mutta pieni poika, joka oli tuonut lounaansa, katsoi Jeesukseen ja se muutti koko tilanteen.

Miten merkittävää onkaan, että kun Kristuksella oli vähemmän resursseja (viisi leipää ja kaksi kalaa), hän ruokki enemmän ja ruokaa jäi enemmän jäljelle (kaksitoista vasullista). Neljän tuhannen ihmisen ruokkimiseen hänellä oli seitsemän leipää ja muutama sardiini, mutta hän ruokki vähemmän ja jäljelle jäi vain seitsemän vasullista. Mitä hän olisi voinut tehdä yhdellä leivän murulla? Vastaus löytyy 1 Kor. 1:26-31:sta. Mikä maailmassa on heikkoa, halveksittua ja hulluutta, sen Jumala valitsee tehdäkseen mahdolloman. Meillä kaikilla on toivoa.

RETRIITTI

Jeesuksen jätettyä kansajoukot valmistaa sydämensä ja mielensä ristiä varten, Häntä ei enää ympäröi tungos. Mutta sanansaattaja tuli hänen luokseen kaksi kuukautta ennen ristiinnaulitsemista ja sanoi. ”Herra, katso, se, joka on sinulle rakas, sairastaa” (Joh. 11:3). Uskovaiset sairastuvat ja tuntevat kipua.

Näin oli myös Jobin, Hiskian ja katuvan ryövärin laita. Sellaisina aikoina tärkeämpää kuin meidän rakkautemme Jeesukseen on Hänen rakkautensa meitä kohtaan. Oudosti Kristus odotti kaksi vuorokautta, ennen kuin meni tapaamaan sairasta ystävänsä.

Millaista lohtua se on antanutkaan miljoonille uskollisille kärsi-ville siitä ajasta lähtien. On paljon parempi tulla herätetyksi kuolleista, kuin nousta sairastuoteelta. Sen saivat Lasarus ja hänen sisarensa kokea. He olivat vahvempia kohtaamaan tulevia vaikeuksia, koska Kristus oli viivytellyt heidän auttamisessaan tuossa tilanteessa.

VIIMEINEN VIIKKO

Nyt tulemme historian tärkeimpään viikkoon, joka huipentuu Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen ja ylösnousemukseen. Tämän viikon tärkein sanoma on, että kärsivä Jumala on kristillisen sanoman ydin. Vain kristityt palvelevat Jumalaa, joka on kärsinyt puolestamme.

Viikko alkaa oikeastaan lauantai-iltana, jolloin Simonin talossa juhlittiin Lasaruksen kuolleista herättämistä. Juutalaiset päivät alkavat illalla, ja tässä tilanteessa se oli myös juutalaisuuden ilta. Tämän luvun jälkeen Johannes ei mainitse mitään Jeesuksen toiminnasta epäuskoisten juutalaisten hyväksi vaan esittää ainoastaan tuomion sanoja. Kaikki Hänen rohkaisevat sanansa kuuluvat niille, jotka ovat seuranneet häntä. Vastaapa hän kysymyksiin, kertoopa kertomuksia tai herättää huomiota dramaattisilla toimilla, niin Hänen teemansa pysyy aina samana: Tilinteon päivä tulee!

Tällä viimeisellä viikolla on kaksi juhlaa: yksi juhla Simonin talossa, jossa katuva prostituoitu Maria voitelee Herran veljensä Lasaruksen ja opetuslasten läsnäollessa, ja pääsiäisjuhla Jeesuksen kavaltamisen aattona.

Miten sopiva onkaan on tämän viikon aloitus! Syntinen särkee suurin kustannuksin kallista hajuvettä sisältävän alabasteripullon ja voitelee Jeesuksen. Rikottu pullo oli symboli Kristuksen ruu-miistä, joka rikottaisiin ristillä – Herran ylen kallis lahja meille. Kuten Marian lahjavoiteen tuoksu levisi koko taloon (ei vain huoneeseen), niin Jumalan rakkauden parfyymi levisi ristiltä koko maailmaan.

Tämä kappale, joka on täynnä Herralle tehtyjä kunnianosoituksia, tasapainottaa edellisen luvun loppua, jossa juutalaiset johtajat kutsuivat Sanhedrinin koolle ja tuomitsivat Kristuksen petturina kuolemaan.

Mutta nyt Johanneksen evankeliumin 12. luku kuvaa, kuinka Kristus saa kunniaa Marian lahjasta, tavallisen kansan ylistyksestä, kun Hän saapui Jerusalemiin aasin selässä, kreikkalaisten halutessa tavata Hänet, Jumalan äänen kuuluessa taivaasta ja muutamien tärkeiden johtajien omantunnon kautta.

Marian epäitsekäs teko muistuttaa meitä, että Jeesuksen palveleminen sydämestämme voi johtaa niiden uskonnollisten ihmisten nuhteluun, joiden mielestä meidän tulisi toimia toisin. Tässä tilanteessa Maria sattui kuulemaan Juudaksen

sanat: ”Miksi parfyymia ei myyty ja rahoja annettu köyhille?”
Ei niin, että Juudas olisi välittänyt köyhistä, hänhän oli varas.
Mutta Jeesus, vaikka rakasti Juudasta, puolusti kuitenkin
Mariaa sanomalla, että se, mitä hän teki, oli osa Jumalan
suunnitelmaa, jota he eivät vielä ymmärtäneet (Joh.12:17).

Jeesuksen Voitokas Tulo

Seuraavana päivänä suuri kansanjoukko oli saapunut juhlaan. Se kuuli, että Jeesus oli matkalla Jerusalemiin. He ottivat palmunoksia ja menivät Häntä vastaan huutaen: ”Hoosianna! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen” (Joh.12:12-13).

Se mitä Jeesus teki tässä tilanteessa poikkesi Hänen tavastaan toimia. Nyyt Hänen tarkoituksensa oli selvästikin kiinnittää kansan huomio Hänen julistukseensa, koska Hänen teloituksensa hetki oli lähellä. Toisin kuin ihmiset odottivat, hän ei saapunutkaan sotaratsun selässä ajaakseen roomalaiset valloittajat Israelista vaan tuli rauhan Ruhtinaana aasilla ratsastaen.

Päivä huipentui, kun Kristus puhdisti temppelin—ei pakanasyntisistä vaan juutalaisista syntisistä—ja ylipappien viha kiehahti yli. Matteus kirjoittaa, että ”niin he närkästyivät” (Matt. 21:15).

Kun kuningas Daavid tuhat vuotta aikaisemmin lähestyi Jerusalemia kannustushuutojen ja laulujen saattelemana, morsian, jonka puolesta hän oli ollut valmis luopumaan valtakunnastaan, katsoi ikkunastaan ja näki puolisonsa ylistävän ja tanssivan Herran edessä yllään vain lannevaate. Hän meni ulos ja alkoi huutaa hänelle: ”Esiinnyitpä todella hienosti tänään”, hän sanoi pilkallisesti. ”Toimit kuin vanha narri tanssimalla puolialastomana palvelijoittesi orjatyttöjen edessä.”

Mutta kuningas vastasi: ”Karkeloin Herran edessä ja pidän itseäni liian vähäisenä ja olen omissa silmissäni halpa; mutta ne palvelijattaret, joista sinä puhuit, tulevat minua kunnioittamaan.” Sitten tulee kertomuksen huipentuma: ”Ja Miikal, Saulin tytär, ei saanut lasta kuolinpäiväänsä asti” (2. Sam. 6.20-23).

Miksi kertaamme vanhaa historiaa? Koska välittömästi, kun vihaiset juutalaiset nuhtelivat Jeesusta hänen toiminnastaan, hän kirosi viikunapuun, Israelin symbolin, ja sanoi sille:”Älköön sinusta ikinä enää hedelmää kasvako” (Matt. 21:15-19). Ja kaksituhatta vuotta on Kristuksen kosittu morsian, Israel, ollut hengellisesti hedelmätön. Kaikki tämä ennustettiin Daavidin ja Miikalin aikana.

Miten vakava onkaan tämä vanhojen kirjoitusten varoitus! On viisas ja hyvä periaate olla kohtuullinen kaikessa muussa, paitsi antaessamme Jumalallemme hänelle kuuluvan paikan. Kenenkään ei tulisi olla maltillinen juostessaan pois palavasta talosta tai etsiessään pelastusrengasta uppoavasta laivasta. Elämämme ovat armon langan varassa, ja voimme katkaista sen antamalla intomme tämän maailman asioille mieluummin kuin sen Luojalle ja lunastajalle.

Luukas kertoo kyynelistä, jotka Jeesus vuodatti nähdessään Pyhän kaupungin – kaupungin, joka suunnitteli murhaavansa Hänet heti tilaisuuden tullen. Lähestyessään Jerusalemiä hän itki sitä ja sanoi: ”Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mikä rauhaasi sopii! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu. Sillä sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta; ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sentähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut” (Luuk.19:41-44).

Neljäkymmentä vuotta sen jälkeen kun Jeesus antoi tämän ennustuksen, Roman armeija tuhosi Jerusalemin ja sen

tempppelin. Sadat tuhannet juutalaiset menehtyivät piirityksessä ja loput myytiin orjiksi.

Evankeliumi julistettiin ensiksi juutalaisille, ja siksi he kohtasivat ensimmäisinä Jumalan tuomion. Täten he ovat varoituksena kaikille ei-juutalaisille kansoille, joille evankeliumi on julistettu, sillä Jumala tuomitsee myös heidät pian.

Näin Jeesus paljasti Jumalan sydämen ja evankeliuminsa ytimen, joka on rakkaus kaikkia kadotettuja kohtaan. Voimme luottaa itkevään Vapahtajaan; Hänen kyyneleittensä pitäisi karkottaa pelkomme. Pian tämän jälkeen Hänen runneltu ruumiinsa, joka kantoi syntiemme painon, naulittiin ristiin. Tämä on ainoa ihmisen tuntema itkevä Jumala, ainoa haavoitettu jumaluus, ainoa Jumala, joka antoi itsensä uhriksi kansansa puolesta.

Saavuttuaan kaupunkiin Kristus meni sen sydämeen—temppeleihin. Hän tuomitsi siellä toimintansa alussa ja lopussa. Jeesus astui temppeleihin ja ajoi pois kaikki siellä olevat kaupustelijat. Hän kaatoi kumoon rahanvaihtajien pöydät ja kyyhkysten myyjien penkit.”Kirjoitettu on”, hän sanoi heille: ””Minun huoneeni pitää kutsuttaman rukoushuoneeksi’, mutta te teette siitä ryövärien luolan” (Matt. 21:12-13).

Hyvä uskonto on parasta maailmassa yhtä varmasti kuin huono uskonto pahinta. Valitettavasti huono uskonto on yleisempää, ja Kristuksen tekemä tempppelin puhdistus viittaa seurakunnan jatkuvaan uudistuksen tarpeeseen.

Kukaan ei tule kristityksi käymällä kirkossa sen paremmin kuin joku muuttuisi ajoneuvoksi nukkumalla autotallissa. Tosi kristitty on henkilö, jonka elämään Jumala kuuluu. Jos mikä tahansa muu kuin Jeesus ottaa keskeisen osan henkilön tai seurakunnan elämässä, uskonto muuttuu huonoksi ja sen täytyy uudistua.

Vanha konflikti Jeesuksen ja Kaifaan välillä ei pääty koskaan. Ajattele tilannetta kauan sitten, jolloin kookas, kuninkaallinen, ikääntynyt johtaja Kaifas sanoi: ”Teille on

parempi, että yksi ihminen kuolee, kuin että koko kansa hukkuu.” Tätä oli juutalaisuus, takanaan satojen vuosien pyhä historia, Jumalan valittu kansa, tehtävänänsä valmistaa maailma Messiaan tulolle. Nyt se oli valmis ristiinnaulitsemaan Jumalan, jota palvelivat. Jokaisen rehellisen sen ajan miehen ja naisen piti valita Kristuksen tai Kaiffaan välillä. Heidän piti myös valita mahtavan organisaation, historian, perinteiden sekä nöyrän miehen välillä, joka oli tie, totuus ja elämä.

Jokaisen seurakunnan tulee verrata jokaista perinnettä, tapaa ja käytäntöä Jeesuksen sanoihin. Testi tulee aina olemaan Jeesus, Hänen persoonansa ja totuutensa.

Olet saattanut huomata, että Kristuksen saavuttua Jerusalemiin koko Hänen toimintansa sävy muuttuu. Hänen tekonsa ja sanansa kaikuvat tuomiota. Temppelein puhdistamisen jälkeen hänen vertauksensa ja varoituksensa luopuneelle Israelille tulevat läpitunkevammiksi ja pakottavammiksi.

Jeesus Julistaa Evankeliumin Kreikkalaisille

Juutalaiset johtajat yrittivät epätoivoisesti saada Jeesusta juutalaisten ulottumattomiin ja vaikeuksiin roomalaisten kanssa. He lähestyivät häntä kysymyksellä: Pitäisikö heidän maksaa Roomalle veroja vai ei?

Jeesus sanoi heille: ”Näyttäkää minulle denari. Kenen kuva ja päällekirjoitus siinä on?” ”Keisarin”, he sanoivat. Niin hän sanoi heille: ”Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on” (Luuk. 20:20-26).

Emme saa koskaa erottaa sitä, minkä Jumala on yhdistänyt. Emme saa polkea maahan Jumalan asetuksia miellyttääksemme valtiota, mutta emme myöskään saa unohtaa velvollisuuksiamme valtiota kohtaan siksi että olemme kristittyjä.

Väiteltyään päivän juutalaisen johtajien kanssa Kristus kysyi heiltä: ”Mitä arvelette Kristuksesta? Kenen poika hän on?” (Matt. 22:42). Jos tähän kysymykseen vastatattaisiin oikein, se olisi vastaus kaikkiin muihin kysymyksiin. He vastasivat: ”Daavidin.”

Hän kysyi heiltä sitten: ”Jos Daavid kutsuu Messiasta ’Herraksi’ kuinka hän voi olla hänen poikansa?” Aiemmin olemassa ollut Jumalan poika on Daavidin poika ja samalla hänen Herransa.

Kukaan ei pystynyt vastaamaan, eikä siitä lähtien kukaan uskal-tanut esittää Hänelle enää kysymyksiä.

Oli turhaa jatkaa jonkun henkilön kanssa, joka aina voittaa väittelyn. Eräänä päivänä Kristuksen ensimmäinen kysymys kääntyy toisinpäin: ”Mitä Kristus ajattelee minusta?”

EVANKELIUMI KREIKKALAISILLE

Jeesuksen maallisen elämänsä alussa idän tietäjät tulivat katsomaan häntä. Nyt, lähellä Hänen elämänsä loppua, tietäjät tulivat lännestä samassa tarkoituksessa. Kristus esittää heille pähkinänkuoressa kaiken, mitä heidän tulee tietää: ”Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvää putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää. Joka elämänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään. Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioitava häntä” (Joh. 12: 23-26).

Kuoleminen itsellemme on portti elämään. Tätä opettaa jokainen triljoonista siemenistä maailmassa. Ei ole mitään satoa, ellei siemen kuole.

Kysymys kuuluu, ”Kuinka meidän sitten pitäisi elää?” Tähän kreikkalaisten vuosisatojen ajan suosimaan kysymykseen Jeesus vastasi. Me, kuten kreikkalaiset, odotamme kruunajaisia, mutta sitä ennen täytyy olla ristiinnaulitseminen. Jumala ei pyydä meitä ristiinnaulitsemaan mitään, mikä on parhaaksemme, mutta rakastamme monia asioita, jotka lopulta ovat vahingollisia.

Vain Jeesuksen ristin periaate voi oikein ohjata sydäntämme, mieltämme ja tahtoamme. Kun Jeesuksen tavoin suostumme ristiinnaulitsemaan itsekkyytemme ja uhraamme itsemme toisten hyväksi, alamme todella elää. Ei ole muuta tietä. Tätä sanomaa kristityt tulevat julistamaan helluntain voimassa näinä maan historian viimeisinä päivinä.

Tässä kohden Kristus julistaa: ”Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos. Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni” (Joh. 12:31-32).

Ihmeitten ihme: sen sijaan, että jumalaton maailma menisi ristille rangaistavaksi, viaton Jumalan poika tekee sen. Maailma ansaitsee tuomion kapinastaan sitä vastaan mikä on hyvää, oikeaa ja armollista, mutta Kristus sovittaa kaikkien Häneen uskovien synnit kuolemalla heidän puolestaan.

Miten voi olla, että Kristus voi puhua tuomiopäivästä ja Golgatasta samanaikaisesti? Siksi, koska ristillä Hänet tuomittaisiin meidän syntiemme tähden. Tämä tarkoittaa, että kaikki ne, jotka uskovat Hänen uhriinsa heidän puolestaan, eivät tule tuomituiksi suurena tuomionpäivänä, koska Jeesus tuomittiin heidän sijastaan. Jumala ei vaadi korvausta kahdesti samasta asiasta.

Jeesuksella on kaksi tulemusta: Ensimmäisen kerran hän tuli pelastamaan syntisiä (1. Tim. 1:15), ja ”on toistamiseen ilman syntiä ilmestyvä pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat” (Hebr. 9:28).

Aivan kuten on kaksi tulemusta, on myös kaksi tuomiota. Ensimmäisessä tulemuksessaan Jeesus tuomittiin Häneen uskovien puolesta. Hänen toisessa tulemuksessaan kaikki, jotka hylkäsivät Hänen uhriinsa heidän puolestaan, joutuvat tuomiolle omista synneistään.

Kuten Jeesus joutui eroon Jumalasta ja elämästä ristillä (Matt. 27:46), niin myös katumattomat syntiset joutuvat eroon Jumalasta ja elämästä Jeesuksen toisessa tulemuksessa. (2. Tess. 1:7-9). Näitä syntisiä ei herätetä kuolleista iankaikkiseen elämään, koska heidän syntinsä on heissä. Kun Jeesus kuoli puolestamme, meidän syntimme oli Hänen päällensä mutta ei Hänessä. Koska synti ei turmellut Hänen luontoaan, Jumala saattoi herättää Hänet kuolleista. Ellemme yhdistä aina näitä kahta tulemusta ajattelussamme, emme ole valmiita Hänen toiselle tulemukselleen. Jos ajattelemme

Hänen tulevan maailmaamme tuomarina tuntematta Häntä pelastajana, se on liian pelottavaa. Suuren tuomiopäivän ajattelemisen ajattelematta ensiksi Golgataa on kohtalokasta.

Kun Jeesus Johanneksen 12:31-33:ssa puhui kuolemastaan Golgatalla, hän pani kaksi totuutta päällekkäin. Hän sanoo: ”Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse.” Kun Kristus Golgatalla kohotettiin taivaan ja maan välille, Hän oli ihmissuvun tuomari, jakaen kaikki kahteen ryhmään—pelastettuihin ja kadotettuihin—kuten Hän jakoi ristillä olevat ryövärit jotka ristiinnaulittiin Hänen kanssaan. Johanneksen evankeliumi opettaa meille, että meidän aikamme, kun hyvää sanomaa Jeesuksen uhrista julistetaan ympäri maailmaa, on tuomiopäivä kaikille, jotka kuulevat sen. Ne jotka kuulevat ja hyväksyvät Kristuksen kuoleman puolestaan, tuomitaan ja vapautetaan siinä hetkessä. Ne jotka kuulevat ja hylkäävät Kristuksen kuoleman puolestaan, tuomitaan siinä hetkessä. Raamattu sanoo, ”Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen” (Joh. 3:18). Tämä tuomio alkoi ristillä ja loppuu, kun Jeesus saapuu toisen kerran.

Nimesi tulee tuomiolle, kun kuulet hyvän sanoman Jeesuksen kuolemasta sijaisnasi Hänen kärsittyään täyden rangaistuksen synneistäsi. Raamattu sanoo: ”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme” (Room. 5:6, 8). Sinun suhtautumisesi Jeesuksen kuolemaan ratkaisee kohtalosi. Jos hyväksyt hänen uhrinsa, saat iankaikkisen elämän, kun Jeesus palaa. Jos hylkää hänen uhrikuolemansa, niin menetät iankaikkisen elämän tuona päivänä. Jeesuksen tulemuksessa tapahtuva tuomio ei ratkaise kohtaloasi, vaan sinä päätät sen ollessasi kasvokkain ristin kanssa. Tuomio, joka tapahtuu Jeesuksen tulemisessa, on se kohtalo, jonka valitsit, kun päätit hylätä tai hyväksyä Jeesuksen Herranasi ja Vapahtajanasi.

Jeesuksen Tuomio Väärennetylle Uskonnolle

Tulemme nyt viimeiseen sanomaan, jonka Jeesus julisti julkisesti. Tämän jälkeen tapaamme hänet vain yksityisesti opettamassa opetuslapsiaan.

Matteuksen viidennessä luvussa Jeesus aloitti työnsä kahdeksalla siunauksella. Matteuksen 23 luvun kohdalla Jeesus lopettaa työnsä kahdeksalla syytöksellä.

Jeesuksen saarnassa käydään läpi huonolle uskonnolle tyypillisiä asioita. Älä koskaan unohda, että suurin osa uskonnosta on haitallista. Jollei uskontoni ei tee minua Kristuksen kaltaiseksi, rakastavaksi, anteeksiantavaksi, kärsivälliseksi ja aidoksi, niin se ei ole Raamatun uskonto.

Jos haluat tietää, onko uskontosi taivaasta vai helvetistä, niin Matteuksen evankeliumin 23. luku kertoo sen. Joidenkuiden mielestä Matteuksen evankeliumin 23. luku on hyvin rohkaiseva, koska se paljastaa, että vain väärä uskonto valvoo ja pakottaa ihmisiä. Jeesus sanoi aikansa johtajista: ”He sitovat kokoon raskaita ja vai-keasti kannettavia taakkoja ja panevat ne ihmisten hartioille, mutta itse he eivät tahdo niitä sormellaankaan liikuttaa” (Matt. 23:4). Tämä on Kristuksen tapa sanoa, että jos sinulla on todellinen usko, se ei ole taakka eikä raskas kannettava.

Mikä tahansa uskonto, jossa on paljon sääntöjä, on farisealainen uskonto. Oikea uskonto antaa sinulle siivet, ei painoja. Se on kuin höyhenet linnuille ja purjeet laivoille. Oikean uskonnon ydin on syntien anteeksiantamus, rakkaus ja

armo sekä meidän taivaallisen Isämme viisaus ja voima, jotka pelastavat ja auttavat meitä. Oikea uskonto on uskoa, toivoa ja rakkautta (1. Kor. 13:13).

Kristus listaa yksi toisensa jälkeen asiat, jotka ovat vääriä pahalaisen uskonnossa. Ensimmäinen on uskonnollinen ylpeys, jossa uskonnolliset johtajat ottavat itselleen kunnian, joka kuuluu Jumalalle (Matt. 23: 1-12) Tämä ylpeys johtaa siihen, että he sanelevat sääntöjä ja opettavat asioita, joita ei ole Raamatussa. Tulee päivä, jolloin sellaiset revitään pois juurineen (Matt. 15:13).

Toiseksi, sen sijaan että avaisivat oven Jumalan luo ja iankaikkiseen elämään, he sulkevat sen, pitäen ihmiset taivaan ulkopuolella.

Kolmanneksi, he kiertävät meret ja manteret tehdäkseen yhden käännynnäisen; ja kun joku on siksi tullut, niin he tekevät hänestä helvetin lapsen, kahta vertaa pahemman kuin itse ovat! (Matt. 23:15). On monia kultteja, jotka ovat hyvin innokkaita käännyttämään ihmisiä uskontoonsa, mutta kristittyjen tarkoitus on voittaa ihmisiä Kristukselle. Pelastusta ei ole kirkkokunnan kautta, on ainoastaan pelastus uskon kautta Jeesukseen. Kirkon tehtävä ei ole saada käännynnäisiä näkemyksiinsä vaan Kristukseen.

Kristuksen neljäs varoitus koskee vannomisen väärinkäyttöä. Fariseukset opettivat, että joissain tilanteissa oli oikein valehdella. Jeesus korostaa valan vannomisen vakavuutta ja kehottaa ihmisiä aina pitäytymään rehellisyyteen (Matt. 23:16-22).

Viidenneksi Hän varoittaa niitä, jotka tekevät pienistä asioista suuria ja suurista pieniä. Hän kuvaa uskonnollisia johtajia sokeiksi taluttajiksi, jotka siivilöivät hyttysen mutta nielevät kamelin. He antavat kymmenykset mintuista, tilleistä ja kuminoista mutta jättävät sikseen sen, mikä laissa on tärkeintä: oikeuden, laupeuden ja uskollisuuden (Matt. 23:23-24).

Varma väärän uskonnon merkki on pikkuasioiden ylikorostaminen ja Kristuksen opetusten keskeisten asioiden, kuten uskon, toivon ja rakkauden, laiminlyöminen.

Jeesuksen kuudes varoitus liittyy uskontoon, joka kiinnittää huomiota enemmän ulkoiseen olemukseen kuin sydämeen. Väärä uskonto antaa hyvän julkikuvan mutta sisäisesti ei ole ”muuta kuin ryöstöä ja hillittömyyttä.” Jeesus sanoi, että maljat ja vadit ovat puhtaita vasta, kun ne ovat sisältä puhtaita eikä vain ulkopuolelta (jakeet 25-26).

Seitsemäs varoitus liittyy ”valkeaksi kalkittuun uskontoon”, joka turmeli kaikki sen kanssa kosketuksiin joutuvat. Hän sanoi että moraalittomat uskonnolliset johtajat olivat kuin valkoiseksi kalkitut haudat. Ulkoisesti he näyttävät kauniilta mutta ovat ”sisältä täynnä kuolleitten luita ja kaikkea saastaa”. Jeesus kehotti heitä sydämen muutokseen (jakeet 27-28).

Jeesuksen viimeinen varoitus liittyy niihin, jotka pystyttivät muistomerkkejä profetoille sanoen, etteivät he olisi esi-isiensä kaltaisia, jotka tappoivat Jumalan lähettämät profeetat. Heidän esi-isänsä murhasivat profeetat, koska profeetat hyökkäsivät heidän turmeltuneiden tapojensa kimppuun, aivan kuten Jeesuskin teki uskonnollisten johtajien ja fariseusten turmeltuneille tavoille.

Nämä tekopyhät, jotka väittivät, etteivät he koskaan murhaisi profettoja, olivat juuri ne, jotka olivat vastuussa Jeesuksen teloi-tuksesta (Matt. 23:29-35).

Jakeessa 36 Jeesus julisti tuomion aikansa juutalaisten kansakunnalle näiden takia. Se tuli, kun Rooman armeija hyökkäsi maahan, valloitti kaikki sen kaupungit jakoi maan sekä tappoi tai teki orjaksi koko kansan 70 jKr.

Yhteenvetona Jeesus sanoi hyvin surullisena: ”Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet. Katso, ’teidän huoneenne on

jäävä hyljätäksi’. Sillä minä sanon teille: tästedes te ette näe minua, ennen kuin sanotte: ’Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen’.” (Matt. 23: 37-39).

Tässä ei puhu vain pelkästään ihminen. Monta kertaa Kristus halusi suojella Jerusalemia vaikeuksilta, niin kuin kanaemo suojaa poikasiaan siivillään. Hän on hellä, jalo ja nöyrä Jumala. Nämä ovat varmasti suloisimmat jumalallisen säälin sanat turmeltuneelle uskonnolle. Saatamme ansaita Hänen tuomionsa, mutta se ei estä hänen rakkauttaan meitä kohtaan. Aina on olemassa rakkaus meitä varten yhdessä sydämessä—Hänen. Hän on aina valmis auttamaan meitä, jos vain pyydämme.

Miten kauniin kuvan Jeesus antaa Matteuksen 23 luvun lopussa. Siinä on kanaemo. Kun se huomaa vaaran, se kaakattaa ja poikaset juoksevat sen siipien alle suojaan.

Ne painautuvat tiukasti emon rintaa vasten ja syvällä höyhenissä ovat mukavasti lämpimässä. Taivaalla lentävä haukka ei voi koskea niihin. Emon siipien suojassa ne ovat täysin turvassa. Meillä on etuoikeus olla poikasten kaltaisia ja voimme olla, jos meillä on oikea kuva Jumalasta.

Jeesuksen Profetia Viimeisistä Päivistä

Jeesuksen profeetallinen sanoma Matteuksen 24. ja 25:ssä sekä Luukkaan 21. ja Markuksen 13. luvussa tunnetaan Öljymäen saarnana, koska Jeesus esitti sen Öljymäellä, joka kohoaa Jerusalemin yläpuolelle. Sanomassaan Hän kertoo kansalleen heidän maailmansa lopusta ja siitä, mitä heidän silloin pitäisi tehdä. Jeesus kertoi sanoman niin, ettei se liittyisi ainoastaan Jerusalemin hävitykseen 70 jKr mutta myös lopunaikaan. Toisin sanoen, se mitä tapahtuisi Jerusalemlle, tapahtuisi uskonnolliselle maailmalle viimeisinä päivinä mutta paljon suuremmassa mittakaavassa.

Öljymäen saarna on Kristus-keskeinen sanoma, koska loppu tulee vasta sen jälkeen, kun sanoma Kristuksen kuolemasta sinun ja minun puolesta on julistettu koko maailmalle (Matt. 24:14). Kuningasten Kuningas ja herrojen Herra, joka kuoli puolestamme, tulee pian noutamaan meitä kaikessa kunniaassaan. Tämä antaa suuren merkityksen kaikille seuraaville luvuille!

Jeesuksen saarnassa on alusta loppuun läsnä varoitus sekä kehoitus olla oikea sen sijaan että vain tietää tai tunnustaa sen, mikä on oikein.

Tulevat tapahtumat etenevät tietyn kaavan mukaan: uskonnollinen suvaitsemattomuus ja vaino, lisääntyvä levottomuus kansallisella ja kansainvälisellä tasolla, maanjäristyksiä, evankeliumin maailmanlaajuinen julistus, uskonnollinen luopumus, suuri vaivan-aika, antikristuksen

tulo ja kosmiset merkit, jotka huipentuvat Kristuksen tuloon kootakseen kansaansa.

Suurelta osin tämä saarna jakautuu helposti kolmeen osaan: tapahtumat ennen vaivanaikaa, vaivanaika itse ja Kristuksen valittujen pelastaminen vaivanajasta. Vaivanajan alun merkki on hävityksen tulo, joka aiheuttaa ”kauhistuksen” (Matt. 24:15).

Kun yhdistämme Kristuksen oman kokemuksen Hänen varoi-tustensa kanssa ja lisäämme yksityiskohtia profetioista 2. Tessalonikalaiskirjeestä, Ilmestyskirjasta ja muista Raamatun kohdista, on mahdollista hahmotella pääpiirteet tulevista tapahtumista. Seuraavassa on vain ehdotus, eikä se ole tarkoitettu kumoamaan korostustamme, että profetian pääasiallinen tarkoitus on hengellinen eikä älyllinen ja että profetian sanat tulevat täysin selviksi vasta sen toteutumisen jälkeen.

Ensiksi, oikea ja väärä herätys ilmaantuvat maailman uskonnolliselle näyttämölle. Tilanne tulee olemaan samanlainen kuin Roomassa ensimmäisellä vuosiadalla, jolloin paha ja epätoivo hallitsivat. Silloin myös kansainväliset jännitteet kasvavat ja kansakuntien moraalit luhistuu. Kaikkeen tähän liittyvät aineelliset merkit maalla, merellä ja taivaalla.

Tulevat tapahtumat panevat ihmiset kasvihuoneympäristöön, joka pakottaa heidät hengelliseen kasvuun. Molemmat, sekä hyvä että paha, kypsyvät nopeasti näissä olosuhteissa. Kun evankeliumia julistetaan kaikille kansoille, tavalliset ihmiset hyväksyvät sen maailmanlaajuisesti mutta uskonnolliset johtajat vastustavat. Kristuksen palmusunnuntain innostus tulee toistumaan kaikkialla.

Väärennetyn uskonnon rintamalla valheelliset uskonnot voivat tulla yhä yleisemmiksi. Aivan kuten ensimmäisellä vuosiadalla pakanauskonnot taistelivat olemassaolostaan, kun Kristuksen evankeliumi hyökkäsi kaikkia näitä syville juurtuneita vääriä uskontoja vastaan.

Ne, jotka eivät ole juurtuneet Raamatun totuuteen, hairahtuvat valitsemaansa eksytykseen. Toiset, jotka ovat olleet sielussaan nälkäisiä, kuulevat oikean paimenen äänen ja ottavat vastaan Hänen evankeliuminsa. Sen jälkeen he kertovat toisille, mitä ovat vastaanottaneet.

Kirkkohistorian mukaan noin kuusi miljoonaa ihmistä oli vastaanottanut evankeliumin apostoli Johanneksen kuolemaan mennessä, ja Raamattu ennustaa suurien joukkojen samalla tavalla ottavan vastaan evankeliumin kutsun armon viimeisillä hetkillä. Maa tulee valkenemaan Jumalan kunniasta, kun voidellut ihmiset kertovat kasvot loistaen, mitä Jeesus on tehnyt heidän puolestaan.

Kuten Kristuksen päivinä, uskonnolliset ja filosofiset ryhmät, jotka ennen vastustivat toisiaan, tulevat lopulta liittoutumaan keskenään painostaakseen maailmaa kohti yksittäistä uskonnollista systeemiä, jonka tarkoitus on poistaa kansainväliset ongelmat. Uskonnolliset johtajat turvautuvat valtion vahvaan käsivarteen toteuttaakseen universaalia parannuskeinoaan.

Saatanalliset uskomussysteemit hallitsevat suurinta osaa maan asukkaista. Uskonnollista pintasilausta pidetään arvossa, ja suurinta osaa Jumalan laista noudatetaan ulkoisesti. Aivan kuten Herodes teki monia oikeita asioita iloiten, mutta surmasi Johanneksen, niin tulee käymään uskonnollisessa maailmassa. Mutta se hävitys, joka aiheuttaa kauhistuksen—kirkon ja valtion liitto—tulee lopulta hyökkäämään muutamien halveksittujen harvojen kimppuun, jotka pitävät Jumalan käskyt ja pysyvät uskollisina Kristukselle.

Sydänten kovuuden tähden maailma on avoin vahvalle, melkein voittamattomalle eksytykselle, kun Kristuksen tulemusta jäljitellään eri puolilla maailmaa (2. Tess. 2:1-12). Tuolloin Jumalan todelliset uskovat erottuvat muista halukkuudellaan kuolla Kristuksen puolesta. Herran Henki sinetöi heidät ikuisuutta varten.

Vaivanaika niille, jotka uskovat Jeesukseen, muuttuu vaivanajaksi maailmalle, kun Jumalan laimentamaton viha alkaa langeta. Koko maailma tulee jakaantumaan kahteen leiriin. Suurin ryhmä muistuttaa suurelta osin mestariaan Saatanaa. Kuten hän, he ovat murhanhimoisia ja valehtelijoita. Pienempi ryhmä muistuttaa Kristusta. He rukoilevat vainoojiensa puolesta.

Maailmankaikkeus katselee hyvän ja pahan kypsymistä sadoksi. Sitten taivaalla näkyy Ihmisen Pojan merkki ja kaikki sukukunnat parkuvat sen nähdessään. Ainoastaan pieni joukko hajallaan olevia Kristuksen seuraajia iloitsee, heidän vapautuksensa hetki on tullut.

On muistettava, että evankeliumin julistaminen kaikessa maailmassa on ainoa varma merkki Jeesuksen paluun läheisyydestä (Matt. 24:14). On myös tärkeä huomata tuohon aikaan varoitus, että yhteiskunta on kuin mätänevä raato armon tarjouksen viimeisinä aikoina (Matt. 24:28). Tämä profetia esittää sekä antikristuksen merkin, kauhistuksen, joka aiheuttaa hävityksen, että Herramme paluun merkin, Ihmisen Pojan merkin taivaalla (Matt. 24:15 ja 30).

”Hävityksen kauhistus” -termi tarkoittaa antikristillistä kirkon ja valtion liittoa. Kirjaimellisesti se merkitsee epäjumalia palvovaa voimaa, jota epäuskoiset palvelevat ja joka vainooa ja tuhoaa. Kirkon ja valtion liitto tulee viimeisinä päivinä luomaan kauhistuksen, joka hävittää Jumala kansaa.

Oliko ”hävityksen kauhistus” nähtävissä pääsiäisviikolla? Kyllä vain. Se toteutui Juudaksessa, kavaltajassa, joka turvautui juutalaisiin auktoriteetteihin ja roomalaisiin sotilaisiin löytääkseen ja kavaltaakseen Herran.

Onko kuva täysin pimeä? Ei ole, evankeliumin leviäminen on luvattu ja myös Herran huolenpito valituistaan (Matt. 24:14,22,31). Sen lisäksi Matteuksen evankeliumin 25. luvun kolme viimeistä kappaletta ovat toivoa täynnä pyhillä mutta

samalla varoitus kristityille, jotka väittävät olevansa kristittyjä mutta joissa Jeesus ei elä.

Jae 35 (Matteus 24) on tae siitä, että koko tämä ennustus toteutuu. Se jo itsessään vakuuttaa, että Kristus on Messias ja että Hänen evankeliuminsa on totta iankaikkisesti.

MATTEUS 25

Älä unohda, että toinen osa Kristuksen Öljymäen saarnasta löytyy Matteuksen 25. luvusta. Sanoma on sama kaikissa neljässä kertomuksessa ja sopii avainsanoihin ”valvokaa” ja ”olkaa valmiit”. Tuomio on lähellä, eikä sitä voi välttää.

Ensimmäisen kertomuksen kohokohta on Matteus 24:45-51. Kysymys kuuluu: Kuka sitten on hyvä ja uskollinen palvelija? Kysymys olettaa, että sellaisia on harvassa. Jeesuksella oli mielessään tulevat pimeät päivät, kun luopuneen kirkon papisto syyllistyisi julmuuksiin ja kohtuuttomuuksiin, jotka tulisivat esiin ”huonon palvelijan” häpeällisenä käytöksenä.

Matteuksen 24. luvun viimeinen kertomus ja 25. luvun ensimmäinen varoittavat, ettei Jeesuksen tulemus tapahtuisi silloin, kun ihmiset luulevat, vaan viivästyisi. Kymmenen neitsyen vertauksessa ylkä (Jeesus) ei tule iltakuudelta tai -kymmeneltä eikä viittä vaille puoltayötä.

Häntä odottavat kymmenen neitsyttä nukahtavat, mutta ei heitä siitä moitita. Moite tulee siitä, etteivät he olleet valmistautuneet Hänen myöhästymiseensä. Jokaisella on lamppu, joka toimii kunnolla vain, jos siinä on riittävästi öljyä, joka tarkoittaa Pyhää Henkeä. Viisi tyhmää neitsyttä eivät ottaneet ylimääräistä öljyä, ajatellen että heillä oli runsaasti tarpeitaan varten. Mutta koska yljän odotettu tulo viivästy, heidän lamppunsa sammui.

Vain viisi viisasta neitsyttä, joilla oli ylimääräistä öljyä, pitivät lamppunsa palamassa. Mutta valitettavasti ylkä saapuikin viiden tyhmän neitsyen ollessa hakemassa lisää

öljyä. Hän ja viisi viisasta neitsyettä menivät hääaterialle, ja ovi lukittiin.

Puolet odottavista neitsyistä—siis puolet kristityistä—menettää ikuisen elämän Kristuksen saapuessa, koska heillä ei ole Jumalan Henkeä (öljyä) elämässään (lampuissaan). Kumpaan ryhmään sinä kuulut?

Leivisköjen vertaus (Matt. 25:14-30) kertoo, että Herra antaa eri määrän leivisköitä eri ihmisille. Kuitenkaan ketään ei tuomita leivisköjen määrän mukaan vaan sen perusteella, miten he ovat niitä käyttäneet. On niitä, jotka haluavat kunnioittaa Kristusta leivisköillään ja tekevät parhaansa niitä lisätäkseen ja parantaakseen. Sitten on niitä, jotka ajattelevat vain itseään ja eivätkä tee mitään lisätäkseen tai parantaakseen niitä. Tällä toisella ryhmällä ei ole sijaa Herran valtakunnassa.

Katsotaanpa jakeita 31-46, profetiaa viimeisestä tuomiosta, joka tapahtuu Jeesuksen tullessa maailmaan kaikessa kunniaassaan enkeleiden saattamana. Mikä yllätysten päivä se onkaan!

Mistään maailmankirjallisuudessa ei löydy niin mahtavaa ja sydämeen käyvää kuvausta kuin tämä.

J. Monroe-Gibson kirjoittaa: ”Siinä ei ole sanaakaan, joka voitaisiin muuttaa, ei lausetta, joka voitaisiin jättää pois, ei ajatusta, joka voitaisiin lisätä sen parantamiseksi. Siinä näkyvät täydellisyyden merkit riippumatta siitä, katsommeko sitä joko puhujan jumaluuden tai hänen ihmisyytensä näkökulmasta (Matteuksen kommentaari, s. 336).

Vertauksessa vuohista ja lampaista Jeesus opettaa, että viimeisenä päivänä Hän tuomitsee ihmiset sen perusteella, miten paljon he huolehtivat yhteiskunnan huono-osaisista. Tuona päivänä Hän sanoo heille: ”Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” (Matt. 25:40).

Keskipiste ensimmäisessä tuomion vertauksessa 24 luvun lopussa kohdentuu seurakunnan johtajiin. Toinen ja kolmas

vertaus kohdistuvat muihin seurakunnan tavallisiin jäseniin. Kun Jeesus tulee takaisin, sinua ei tuomita uskomustesi mukaan, vaan sen mukaan, oletko vai etkö ole Hänen kaltaisensa rakkaudessa ja hyvydessä.

Vertauksessa vuohista ja lampaista Jeesus kutsuu itseään ainoan kerran kuninkaaksi. Katso suurta eroa kahdessa kuninkaan sanassa: ”tulkaa minun tyköni” ja ”menkää pois minun tyköäni”. Suuri kysymys on: ”Kuinka olet kohdellut Kristusta?” Toinen kysymys, ”kuinka olet kohdellut Kristuksen köyhiä?”, on ainoastaan osoittamassa vastausta ensimmäiseen kysymykseen.

Jeesus Pesee Opetuslastensa Jalat

Johanneksen evankeliumin 12. luvussa luemme Jeesuksen jaloista, jotka voidellaan parfyymilla ja pestään kyynelillä. Sitten Johanneksen 13:nnessa Jeesus pesee opetuslastensa jalat. Luku alkaa Jeesuksen osoittaessa opetuslapsilleen ”rakkautensa koko laajuuden”.

Vaikka Jeesus tiesi, että hänen opetuslapsensa häpeällisesti hylkäisivät hänet muutaman tunnin kuluttua, hän ei lakannut rakastamasta heitä. Jeesus nousi pöydästä, riisui päällysvaatteensa, kietoi pyyhkeen vyötärölleen. Sitten Hän kaatoi vettä vatiin ja alkoi pestä opetuslastensa jalkoja, kuivaten ne vyötäröllään olevalla pyyhkeellä.

Mitä Jeesus teki tässä tilanteessa, oli Jeesuksen palvelutyön toiminnallinen vertauskuva. Hän nousi taivaan juhlasta, riisui ulkoisen kirkkautensa, kietoutui ihmisyyteen ja kumartui alas pesemään meidän jokapäiväisen vaelluksemme lian.

Niille, jotka eivät anna Hänen pestä pois syntejään, Hän sanoo: ”Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani” (Joh. 13:8).

Tässä palveluksessa Jeesus antoi esimerkin, kuinka meidän tulisi palvella toisiamme (Joh. 13:15). Meitä ei ole asetettu arvostelemaan ”likaa veljemme jaloissa”, vaan meidän tulisi nöyrästi auttaa häntä hyväksymään Jeesuksen tarjoama puhdistus.

Jeesus Opettaa Ehtoollisen Merkityksen

Maailmassamme on pahuutta ja kuolemaa. Mitä maailmamme suurimmat persoonat ovat tehneet auttaakseen meitä ymmärtämään tai voittamaan pahuuden ja kuoleman ongelmia? Sokrates opetti 40 vuotta, Platon 50 ja Aristoteles 40 – yhteensä 130 vuotta. Mutta heidän osuutensa näiden suurten ongelmien ratkaisemisessa on lähes mitätön. Sitten tuli Jeesus Nasaretilainen, joka opetti vähän yli kolme vuotta ja joka antoi meille ratkaisun pahuuden ja kuoleman ongelmaan. Vastaus näihin molempiin ongelmiin on Hän itse!

Markuksen evankeliumin luvussa 14, jakeissa 22-44 ovat Jeesuksen sanat: ”Ja heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi heille ja sanoi: ’Ottakaa, tämä on minun ruumiini’. Ja hän otti maljan, kiitti ja antoi heille; ja he kaikki joivat siitä. Ja hän sanoi heille: ’Tämä on minun vereni, liiton veri, joka vuodatetaan monen edestä.’”

Ajattele hetki tätä. Tässä on galilealainen maalaismies, joka pian tuomittaisiin kuolemaan kuin rikollinen, ja Hän on purkamassa 1500-vuotista liittoa, jonka Jumala oli tehnyt kansansa kanssa. Jos hän ei olisi ollut jotain enemmän kuin ihminen, ihmiset olisivat nauraneet Hänen pelottomuudelleen. Mutta niin he eivät tee. He eivät sano: ”Kuka hän luulee olevansa?” tai ”Onko tämä mies hullu?”

Koska Kristus oli kuka oli, Hänen sanansa eivät kaipaa todistelua. Toisessa tilanteessa hän pyytää maailmaa jättämään kuormat Hänen kannettavakseen (Matt. 11:18). Ja

Johanneksen 15:5:ssa hän sanoi opetuslapsilleen, että ilman häntä he eivät voi tehdä mitään. Tavallisen ihmisen väittäessä tällaisia hänelle naurettaisiin, mutta ei Kristukselle.

Jotkut Herran ehtoolliseen liittyvät asiat ovat hyvin selviä. Jeesus ilmeisesti näki itsensä todellisena pääsiäislampaana, joka sovittaisi kaikkien hänen vuodatettuun vereensä turvautuvien synnit.

On verettömiä tapoja kuolla, kuten kuristuminen tai myrkyttäminen, mutta Jeesuksen täytyi kuolla verinen kuolema, niin kuin pääsiäislampaan. Uskon kautta Jeesuksen vereen olemme vanhurskautettuja tai vanhurskaaksi tehtyjä. Tämä vanhurskautus ei tee meistä vanhurskaita, se julistaa meidät vanhurskaiksi. Jeesus antaa tämän vanhurskauden meille ilmaisena lahjana synnin tilalle (2. Kor. 5:21). Jeesus maksoi syntemme hinnan, joten meidän ei tarvitse. Hän kuoli, jotta me eläisimme.

Päästäksemme taivaaseen meidän tulee olla Jumalan vanhurs-kauttamia. Vanhurskauttamiseen vaadittava vanhurskaus, jonka Jeesus haluaa panna tilillemme, on ilmainen lahja 100-prosenttisesti. Pyhitys, joka on seurausta hyvistä teoista, ei koskaan ole 100-prosenttinen. Koska tarvitsemme 100-prosenttisen vanhurskauden päästäksemme taivaaseen, meidän tulee uskon kautta ottaa vastaan Jumalan vanhurskauden vapaa lahja Jeesukselta. Ne, jotka panevat uskonsa omaan vanhurskauteensa, pettyvät, koska mikään vähempi kuin 100 prosenttia ei riitä. Kysymys ei ole siitä, mitä meillä on, vaan siitä, kuka meillä on.

Kun Jeesus tulee sydämeemme täydellisen vanhurskautensa kanssa, hän pyrkii elämään meidän kauttamme, tehden meidät vanhurskaammiksi päivä päivältä. Tämä vanhurskaus ei pelasta meitä, mutta osoittaa, että olemme pelastuneet. Meidän ei tarvitse olla hyviä pelastuaksemme, mutta meidän pitää pelastua tullaksemme hyviksi. Herran ehtoollinen kertoo meille, että Kristuksen kuolema ei ollut tragedia, vaan Jumalan tapa pelastaa

maailma. Murrettu leipä viittaa Kristukseen murrettuun ruumiiseen meidän vuoksemme ristillä, ja viini viittaa meidän vuoksemme ristillä vuodatettuun vereen. Leivän ja viinin vastaanottaminen tarkoittaa, että hyväksymme Kristuksen uhrikuoleman meidän puolestamme.

Jeesus Sanoo: Älkää Murehtiko

Johanneksen evankeliumin luvut 14-16 kirjaavat Jeesuksen viimeiset opetukset ennen Hänen ristiinnaulitsemistaan. Monien kristittyjen mielestä Johanneksen evankeliumin 14. luku on Raamatun rohkaisevin luku. ”Tämä sydämen sulattava puhe on kuin säteilevän kirkas auringonlasku, tummien pilvien ympäröimä, vajoamaisillaan vieläkin tummempiin pilviin horisontissa – pilviin, jotka sykkivät salamoita, ukkosta ja myrskyä.”

Mutta ihmeitten ihme, sen sijaan että Kristus joutuisi pelon valtaan itsensä vuoksi, hän alkaa valmistaa opetuslapsiaan tuleviin koettelemuksiin. Kahdesti tässä luvussa hän sanoo: ”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen.”

Ei auta, vaikka olisit kuinka älykäs, rikas, kaunis ja vahva, elämä ei ole sileää pitkään. C. S. Lewis sanoi: ”Puolet elämän kauneudesta koostuu varjoista.” Jos uskomme, että Jumala sallii varjot viisaudessaan ja että painajaiset eivät jatku loputtomiin, niin voimme kestää elämän vaikeudet.

Useimmat tragediat tulevat ilman varoitusta. Kukaan meistä ei tiedä, mitä päivä tuo tullessaan, joten meidän tulisi kuunnella Jeesuksen neuvoa: ”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen.” Meillä ei ole mitään pelättävää, koska Hän on kanssamme niin myrskyssä kuin auringonpaisteessa.

Jeesus antaa meille seitsemän syytä olla murehtimatta:

- Jumalalla on paikka meille luonaan, ja Jeesus meni valmistamaan sitä meille (14:2).
- Jeesus tulee takaisin hakemaan meidät tykönsä (14:3).
- Tie Isän luo on Jeesus. Kukaan ei tule Isän tykö muutoin kuin Hänen kauttaan (14:16).
- Ne jotka uskovat Jeesukseen, tekevät suurempiakin tekoja kuin Hän. Pietaria esimerkiksi käytettiin voittamaan 3000 käännynnäistä helluntaina (14:12).
- Jeesus pyytäisi Isää lähettämään toisen opettajan, lohduttajan ja rohkaisijan, Hänen paikalleen (14:16-18).
- Tämä uusi auttaja johtaisi heidät kaikkeen totuuteen – totuuteen, joka nousisi Kristuksen elämästä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta (14:25).
- Kristus jättäisi heille rauhan perinnöksi. ”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olkoon murheellinen älköönkään peljätkö” (14:27).

Kristus on tie, totuus ja elämä (14:16), mutta silti monet pelastuvat, vaikkeivät eivät ole koskaan kuulleet Hänen nimeään. Hebrealaiskirjeen 11. luvussa on monen sellaisen nimi, jotka eivät tieneet Jeesuksesta mitään. He tulevat olemaan Jumalan valtakunnassa sen vuoksi, mitä Jeesus teki heidän puolestaan ristillä. Vain Golgatan ansiosta voi kukaan pelastua. Kuten ihmiset, jotka hyötyvät sähkön eduista vaikka eivät tiedä, miten ja missä sitä tuotetaan, samoin monet hyötyvät Kristuksen uhrista tietämättä, missä ja miten se hankittiin. Jonain päivänä he saavat tietää Jeesuksen uhrista heidän puolestaan.

Johanneksen 14:15-18:ssa Jeesus lupaa lähettää toisen Puolustajan olemaan seuraajiansa kanssa ikuisesti. Jeesus oli

ensimmäinen puolustaja; tuleva Pyhä Henki olisi toinen Puolustaja. Pyhän Hengen kautta Jeesus tulisi kansansa luo (14:18). Henki tunnettaisiin "Jumalan Henkenä" tai "Kristuksen Henkenä" (Room. 8:9).

Miten näin voi olla? Koska Jumala on yksi. Jos Jeesus olisi jäänyt taivaaseen ja Isä tullut kuolemaan puolestamme, emme olisi huomanneet eroa. Jos olemme nähneet Jeesuksen, olemme nähneet myös Isän (14:8-11). Samoin, jos meillä on Pyhä Henki, meillä on Jeesus. Jeesus ja Pyhä henki ovat kuin saman kolikon kaksi kääntöpuolta: he ovat täysin erillisiä mutta ovat yksi ja sama, sillä yhtä ei voi saada ilman toista.

Kun Viidennen Mooseksen Kirjan 6:4 puhuu "yhdestä" Jumalasta, hepreankielinen sana echad (yksi) on sama kuin Ensimmäisen Mooseksen Kirjan 2:24:ssa, jossa sanotaan, että Aadam ja Eeva tulivat "yhdeksi lihaksi". Jeesus rukoili, että hänen seuraajansa olisivat yhtä, niin kuin Hän ja Isä ovat yhtä (Joh. 17:21-22). Tämä yhteys ei liity lukumäärään vaan yhteyteen Hengessä (Joh. 17:23).

Vertaa Matteuksen 7:11:tta ja Luukkaan 11:13:tta. Jakeet ovat rinnakkaisia. Matteus sanoo: "Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljon enemmän teidän Isänne, joka on taivaassa, antaa sitä, mikä hyvää on, niille, jotka häneltä sitä anovat!" Toisaalta Luukas sanoo: "Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljon enemmän taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat!" Nämä kaksi jaetta opettavat meille, että Pyhän Hengen saaminen on sama kuin hyvien lahjojen vastaanottaminen Jumalalta. Kuinka rikkaita kristityt ovatkaan.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen viimeisellä ehtoollisella, että Hän menee pois valmistamaan sijaa heille Isän luona. Kuten Joosef meni Egyptiin täyttämään viljavarastot pelastaakseen perheensä kuolemalta, niin samoin Jeesus meni pois "vähäksi aikaa" hankkiakseen pelastuksen perheelleen.

Jeesus: Ainoa Hedelmän Antaja

Johanneksen evankeliumin neljästoista luku loppuu sanoihin ”Nouskaa, lähtekäämme täältä.” Seuraavan kolmen luvun puheet esitettiin siis matkalla Getsemaneen. Kun he kävelivät täyden kuun valossa viinitarhojen läpi, he näkivät pieniä savuavia nuotioita, joissa viinipuista leikatut oksat paloivat hiljalleen.

Tässä tilanteessa Jeesus kääntyi ja sanoi opetuslapsilleen: ”Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannata hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa” (Joh. 15:1-4).

Jotkut oksat eivät tuota ollenkaan hedelmää. Nämä ravinnonimi-jät saavat viinipuun näyttämään terveeltä ja kukoistavalta, mutta ne ottavat ravinteet, joiden pitäisi mennä viinirypäleiden tuottamiseen. Viinitarhuri leikkaa ylimääräiset oksat pois, koska ne eivät tuota hedelmää. Vieläpä nekin oksat, jotka tuottavat rypäleitä, joutuvat leikattaviksi, niin että niiden energia menee rypäleisiin eikä tarpeettomaan puuhun ja lehtiin.

Oksien leikkaaminen on kivuliasta, mutta lopputulos on upea. Kun Jumala haluaa leikata pois elämästäsi jotain, mikä ei tuota hedelmää Hänen valtakuntaansa varten, älä vastusta

Häntä. Parhaat kristityt – jotka ovat täynnä rauhaa ja iloa – ovat ne, jotka antavat Jumalan leikata pois kaiken tarpeettoman ja hyödyttömän elämästään.

Viimeisen luvun lopussa Kristus kutsuu nousemaan pöydästä ja seuraamaan häntä. Tämä luku on ylösnousemuselämästä, ylösnouseen kristityn elämästä. Ne, jotka osoittavat vastaanottaneensa ristiinnaulitun Kristuksen ottamalla leipää ja viiniä, vaeltavat nyt Jeesuksen Hengen voimassa. He kantavat paljon hedelmää. Ei ole olemassa todellista kristittyä, joka ei kanna hedelmää. Kristitty ei voi kantaa suurempaa hedelmää kuin rakkauden hedelmä.

Tässä puheessaan Jeesus käyttää usein sanaa ”pysyä.” Kristityn elämä riippuu Kristuksessa pysymisestä. Meidän tulee pysyä Kristuksessa niin kuin oksa viinipuussa, ja Jeesuksen tulee pysyä meissä kuten puun mahla pysyy oksassa. Pois leikattuina viinipuusta (Jeesus) kuolemme hengellisesti. Tuli on ainoa paikka kuolleille oksille. Hedelmättömillä oksilla ei ole mitään muuta käyttöä.

Niin kauan kuin olemme tietoisia tarpeestamme, pysymme Kristuksessa. Heti kun luulemme, että olemme riittävän hyviä, viisaita, ja vahvoja itsessämme, niin silloin olemme vaarassa irrottaa itsemme viinipuusta.

Omenapuu ei ponnistele kovasti tuottaakseen omenia eikä viinipuu viinirypäleitä. Se vain tapahtuu. Jos elämme Kristuksessa, niin että Hänen elämänsä on meissä, tuotamme luonnollisesti paljon hedelmää. Miksi Herra sanoo, että meidät heitetään tuleen, jos emme kanna hedelmää? Siksi, että viinipuun tarkoitus on tuottaa hedelmää, ja jos emme tuota hyvää rakkauden hedelmää, meille ei ole sijaa Kristuksen valtakunnassa. Jos sydämemme ovat oikeanlaiset, elämämme ovat myös.

Kahdeksan kertaa jakeissa 9-13 luemme rakkaudesta. Meitä ei kutsuta tuottamaan jotain mahdotonta. Kristuksen risti ei ole rautaa vaan puuta. Rakkauden lähde kumpuaa tiedosta, että olemme rakastettuja. Kukaan ei rakasta

Kristusta, ennen kuin ymmärtää, että Kristus rakastaa häntä – juuri sellaisena kuin hän on. Kun pysymme Kristuksessa, tulemme hänen kaltaisekseen. Me myös tuomme hänelle ihmisiä rakkauden välityksellä. Meillä on vain kaksi vaihtoehtoa: rakastaa toisia tai vihata heitä.

Jakeessa 7 Herra sanoo: ”Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen.” Tämä jae on ymmärrettävä Herralle hedelmän tuottamisen yhteydessä. Jos haluat rakkauden hedelmän, rukoile sitä jatkuvasti, ja se sinulle annetaan. Jos haluat sielujen voittamisen hedelmän Jeesukselle, rukoile sitä, ja se annetaan sinulle. On hänen tahtonsa, että tuotat Hänelle näitä hedelmiä.

Johanneksen evankeliumin viidestoista luku keskittyy Kristuksen viiteen käskyyn: ”tulkaa”, ”oppikaa”, ”uskokaa”, ”seuratkaa”, ja ”pysykää”. Kristitty, joka tottelee näitä käskyjä, tuottaa paljon hedelmää.

Jeesuksen Jäähyväisviesti

Jeesuksen viimeinen sanoma opetuslapsille oli vahvistaa heitä melkein mahdottomalta näyttävään tehtävään – viedä hyvä uutinen ristiinnaulitusta ja ylösnouksesta Messiaasta eivastakaan maailmaan. Miten tällainen tehtävä olisi mahdollinen, jos Jeesus oli jättämässä heidät?

Jeesus aloittaa kertomalla opetuslapsilleen, että hänen oli välttämätöntä jättää heidät, jotta Pyhä Henki voisi tulla Hänen sijaansa. Koska Jeesusta rajoitti ihmisen ruumis, Hänen oli mahdotonta olla kaikkialla maailmassa uskovien kanssa samanaikaisesti. Tämä on mahdollista Pyhälle Hengelle, koska Hänellä ei ole näitä rajoituksia.

Kun Kristus oli opetuslastensa kanssa, he eivät pelänneet vihollisiaan. Hänen läsnäolonsa oli heidän turvansa. Nyt heidän piti panna uskonsa näkymättömään Pyhään Henkeen.

Jeesus sanoi, että kun Pyhä Henki tulisi, Hän osoittaisi ihmisille heidän perussyntinsä: sen että he kieltäytyvät uskomasta Häneen ja että oikea vanhurskaus on Jumalan lahja ja että on olemassa tuleva tuomio. Synti, vanhurskaus ja tuomio ovat elämän suuria realiteetteja. Synti ja sen vastakohta vanhurskaus törmäävät jatkuvasti ja tuovat tuomion. Tämä päivä on eilisen tuomio. Yhtä varmasti kuin yksi vuoto voi upottaa koko laivan, niin yksi hellitty synti voi tuhota syntisen.

Kun Herramme puhui synnistä, hänellä oli mielessään yksi erityinen synti. Se on pahempi kuin mitkään muut – tietoinen

sen Jumalan rakkauden hylkääminen, joka ilmenee Jeesuksen meidän kaikkien puolesta antamassa uhrissa. Jos käänämme selkämme kaikkein parhaimmalle lahjalle, jonka maailmankaikkeus voi antaa, olemme vajonneet niin alas kuin ihmisluonto voi mennä. Hylätäksemme Jeesuksen meidän on käännyttävä pois Hänen lahjoja täynnä olevista käsistään, jotka tarjoavat meille siunauksia elääksemme turvallista, rauhallista ja ilontäyteistä elämää. Jae 18 sanoo meille, että Henki puhuu meille ensin inhimillisestä sairaudesta nimeltä synty ja sitten ainoasta parannus keinosta, vanhurskaudesta. Jeesuksen tarjoama apu on vapaata.

Mutta se voidaan vastaanottaa ainoastaan Kristuksen naulojen lävistämistä käsistä. Me, joista tuli syntisiä Aadamin tottelemattomuuden kautta, tehtiin vanhurskaiksi Kristuksen kuuliaisuuden kautta (Room. 15:19). Hän suo täydellisen tottelevaisuutensa kaikkien niiden osaksi, jotka uskovat häneen. Meillä ei ollut mitään osuutta siihen, mitä Aadam teki meille, eikä meillä ole mitään osaa siihen, mitä Kristus teki meidän hyväksemme.

Mutta olemme vastuussa valinnastamme, ketä seuraamme. Voimme seurata Aadamia ja pysyä syntisinä tai seurata Jeesusta ja vastaanottaa Hänen vanhurskautensa lahja vapaasti.

Synnin ja vanhurskauden jälkeen tulee tuomio (Joh.16:8-11). Jos tarraudumme syntiin, meidät tuomitaan kuolemaan, sillä synnin palkka on kuolema (Room. 6:23), mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä (Room. 6:23). Jos kuitenkin vastaanotamme Jumalan lahjan eli Jeesuksen täydellisen vanhurskauden, saamme iankaikkisen elämän. Koska Jeesus tuomittiin meidän syntiemme tähden, meitä ei tuomita. Niin ei ole siis mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat (Room. 8:1).

Tuomion päivä kohtaa sinut, kun olet kasvotusten Kristuksen kanssa ja joudut tekemään valinnan, hyväksytkö vai hylkäätkö Hänen uhrinsa puolestasi. Kieltäytyminen

valinnasta on sama kuin Kristuksen hylkääminen, sillä jokainen, joka ei ole Hänen puolellaan, on Häntä vastaan. Se, joka valitsee Jeesuksen, ”sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään” (Joh. 5:24). Voit päättää tuomiostasi ja kohtalostasi juuri nyt. Raamattu sanoo: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä” (Joh. 3:36).

Jeesuksen Viimeinen Rukous

Johanneksen 17. luvussa meillä on rukous, jonka Jeesus esitti kun Hänen ristiinnaulitsemisensa varjo lankesi Hänen ylleen. Hämmästyttävä seikka on, että Jeesus pitää ristiä paikkana, jossa Hänet ylennetään, Isälle tulee kunnia ja pelastus hankitaan maailmalle.

Tässä rukouksessa Jeesus asettaa itsensä erikseen uhrattavaksi, minkä aikana hän on sekä uhraava pappi ja uhrilammas. Hän myös rukoilee seuraajiensa puolesta, ei sitä, että he olisivat rikkaita materiaalisesti tai heillä olisi suuri maine, vaan, että he olisivat yhtä. ”He ovat ottaneet sinun sanastasi vaarin”, hän sanoi Isälle (jae 6). Näiden erehtyvien miesten tilille pantiin Jeesuksen täydellisyys. Niin on myös meidän laitamme. Kun Jumala katsoo meitä, Hän näkee meidät puettuina vanhurskauden viittaan, johon Kristus on kietonut meidät.

Kristus rukoilee, että Isä huolehtisi niistä, jotka panevat uskonsa Häneen. Emme pysty huolehtimaan itsestämme, mutta Jumalan käsi olkapäällämme on kuin rakastavan veljen käsi. Hän ei ikinä päästä meitä menemään. Emme koskaan voi olla eksyneitä, jos riipumme kiinni Jeesuksessa ja pyrimme Hänen kaltaisikseen.

Useita kertoja tässä rukouksessa Jeesus rukoilee, että hänen seuraajansa olisivat yhtä (jakeet 11, 22-23). Mutta yhtä oleminen ei tarkoita yksimielisyyttä. Yksimielisyys ei tarkoita, että meidän täytyy olla samaa mieltä erehtyvien

Jeesuksen seuraajien kanssa. Meidän tulisi oppia olemaan eri mieltä olematta epäsoivia. Kristittyjen kesken on suuria opetuksellisia ja kulttuurisia eroja, mutta koska kaikki olemme pelastettuja Jeesuksen uhrin tähden, olemme kaikki sisaria ja veljiä, joilla on yksi taivaallinen Isä.

Monet seurakunnat ovat tehneet suurta vahinkoa vaatimalla jäseniään uskomaan täsmälleen samoin kuin heidän johtajansa. Sellaiset kirkot ovat kuin tehdas, jotka tuottaa samanlaisia kenkiä. Mielenpiteet voivat olla väärinä, mutta rakkaus ei ole koskaan väärin, joten meidän tulee ymmärtää, mikä ero on yksimielisyydellä ja sydämen ykseydellä. Jeesus rukoilee sydänten ykseyden puolesta.

Kun Jeesus tulee rukouksen loppuun hän sanoo: ”Vanhurskas Isä...minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä.” Jeesuksen toivomus on, että taivas olisi maan päällä – heijastuksena hänen seuraajiensa sanoissa ja teoissa.

Jeesus Getsemanessa

Suuri kuningas on surullisena lähtemässä Jerusalemissa. Hän ylittää Kidronin puron pienen ystäväjoukon kanssa ja kiipeää sitten Öljymäelle. Hän jättää taakseen kansakunnan, joka on kääntänyt selkensä hänelle. Yksi hänen omistaan, joka kavalsi hänet, on siinä kaupungissa.

Tämä kertomus löytyy 2. Samuelin 15-18. luvuista. Se kertoo kuningas Daavidista, jonka Absalom kavalsi. Tuhat vuotta myöhemmin ”Daavidin poika”, kuningas Jeesus, jonka Juudas Iskariot kavaltaa, lähtee Jerusalemissa opetuslastensa kanssa, ylittää Kidronin ja kiipeää Öljymäelle.

Saavuttuaan Getsemaneen Jeesus otti mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen ja alkoi kauhistua ja tulla tuskaan. Ja Hän sanoi heille: ”Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa (Mark. 14: 33-34).

Miksi tämä mies on niin tuskaisa? Siksi, että Hän oli luvannut kantaa koko maailman synnin ja maksaa sen hinnan, joka on ikuinen ero Jumalasta, Hänen Isästään. Raamattu sanoo, että sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi (2. Kor. 5:21).

Suurempaa päätöstä ei ole koskaan tehty eikä tulla tekemään kuin minkä Jeesus teki Getsemanessa. Getsemanessa Jeesus vahvisti päätöksensä kuolla meidän puolestamme, jotta me voisimme elää ikuisesti. Hän menisi ristille, jossa hän kärsisi toisen kuoleman puolestamme –

kuoleman, joka olisi totaalinen ja täydellinen, vailla mitään toivoa elämästä sen jälkeen. Ei ihme, että päätös oli niin vaikea; ei ihme, että Hän oli niin ahdistunut.

Jumala vihaa syntiä, koska se vahingoittaa ihmisiä, perheitä ja kansakuntia, ja niin Hän teki suunnitelman tuhotakseen synnin. Syntiä ei ole ihmisen ulkopuolella. Ei voi saada kahta kiloa syntiä ja neljää litraa jumalattomuutta. Synti on pahuutta ihmisten sydämessä; se on kapinaa Jumalan lakia vastaan ja se ilmenee murhina, aviorikoksina, varastamisena ja valehtelemisena jne.

Koska synti ilmenee vain ihmisissä, Jumala voi tuhota sen vain ihmisissä. On olemassa kaksi tapaa, jolla Hän voi tehdä sen. Hän voi siirtää meidän syntimme päällensä ja tuhoutua meidän sijastamme tai tuhota synnin tuhoamalla meidät. Koska hän on rakastava Jumala, Hän halusi tulla tuhotuksi meidän puolestamme. Hän maksoi täyden hinnan synneistämme ristillä. ”Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme” (Room. 5:8).

Kuitenkin jotkut rakastavat syntiään niin paljon, etteivät halua luopua siitä eivätkä anna sitä Jeesukselle, niin että Hän maksaisi rangaistuksen heidän puolestaan. Viimeisellä tuomiolla he joutuvat maksamaan rangaistuksen omista synneistään. Joko Jeesus kuolee syntimme tähden tai sitten me kuolemme. Ei ole muuta vaihtoehtoa.

Jos tuhoudumme viimeisellä tuomiolla, se on seurausta siitä, että olemme kääntäneet selkämme Jumalan vapaalle elämän lahjalle Jeesuksen kautta, ja siksi, että olemme rakastaneet syntiämme enemmän kuin Jeesusta. Kaikista suurin synti on hylätä Jeesus, joka kohtasi toisen kuoleman iankaikkisen eron Jumalasta meidän puolestamme.

Getsemanen puutarhassa Jeesuksen täytyi valita, kuolisiko Hän puolestamme toisen kuoleman syntiemme vuoksi vai jättäisikö rangaistuksen maksamisen meille itsellemme. Maailmankaikkeuden luoja, joka oli elänyt iankaikkisuuden,

oli niin ahdistunut tilanteesta, että hikoili verta. Jumalan piti lähettää enkeli vahvistamaan häntä (Luuk. 22:41-44).

Tuskissa ollessamme Jumala odottaa, että tulemme Hänen luokseen rukoillen, niin kuin Jeesus teki. Puutarhassa Hän kutsui Jumalaa nimellä, jota juutalaiset eivät koskaan käyttäneet maailmankaikkeuden hallitsijasta. Abba tarkoittaa ”Isä” (Mark. 14:36). Jumalamme on rakastava Isä ja tuntee meidän kipumme. Hän muistaa meidät vain tomuksi. Niin kuin isä säälii lapsiaan, niin Herra säälii niitä, jotka kunnioittavat Häntä. Emme voi tuntea rauhaa vaikeuksien keskellä, ennen kuin tunnemme Jumalan ”Isinä”.

Matteuksen 26:39:ssa sanotaan: ”Ja hän meni vähän edemmäksi, lankesi kasvoilleen ja rukoili.” Vaikka olisit miten syvällä vaikeuksissa, niin muista aina, että Jeesus meni vielä syvemmälle. Kuinka kova kohtalomme onkaan, niin meidän kannattaa muistaa, että Hän koki jotain paljon pahempaa. Hänen jalkansa ovat painaneet alas jokaisen ohdakkeen, joka uhkaa meitä. Raamattu kertoo Jeesuksen sanoneen: ”Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti” (Matt. 26:38). Hän tiesi, että oli kärsivä kadotettujen tuskan ja ikuisen eron Jumalasta.

Tämä mysteeri ratkaisee muut mysteerit. Kun ymmärrämme Jumalihmisen äärettömän tuskan tarkoituksen, meillä on avain omaan pelastukseemme. Ymmärtäessämme syyn Hänen pimeyteensä oma pimeytemme kaikkoaa.

Samalla kun Getsemane ja Golgata muodostavat kaikkein pahimman asian, mitä maailmankaikkeus on koskaan nähnyt (ihminen murhaamassa Luojaansa), ne myös muodostavat parhaan asian, mitä maailmankaikkeus on koskaan nähnyt (Luojan vapaasti antamassa henkensä ihmisen puolesta, että saisimme elää ikuisesti maailmassa ilman syntiä).

Getsemane ja Golgata kertovat meille, ettei kipu merkitse meidän olemistamme yksin. Jeesuksen huuto ristillä, ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”, vakuuttaa meille, että voimme tuntea itsemme hyläytyiksi, vaikka emme

emme ole sitä. Kun Jeesus kuoli, Hän otti päälleen kaiken Jumalan meihin kohdistuvan hylkäämisen, mikä tarkoittaa, että Jumalalla on nyt vain rakkautta meitä kohtaan.

Oletko huomannut, että Aadamin Eedenin syntien kiroukset lankesivat Jeesukselle? Kun Adam lankesi syntiin, hänelle sanottiin: ”otsasi hiessä sinun pitää työtä tekemän, ja maa tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita”.

Getsemanessa Jeesus hikoilee verta, ja ennen ristiinnaulitsemista hänen päähänsä laitetaan orjantappurakruunu.

Kun Adam lankesi syntiin, hän jäi vaille Jumalan Hengen läsnäoloa elämässään. Kun Jeesus ristiinnaulittiin, hänet naulittiin täysin alastomana. Aadamin langettua syntiin hän joutui eroon Jumalan läsnäolosta. Kun Kristus otti harteilleen meidän syntimme, hän myös tuli Jumalan hylkäämäksi.

Palatkaamme Getsemaneen. Jeesus rukoilee sanoen, ”Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja, ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä” (joe 39). Malja, joka sisältää maailman synnit, on ojennettu Jeesukselle juotavaksi, ja Hänen on valittava, juoko sen vai ei. Jos hän hylkää sen, jokainen meistä joutuu juomaan oman myrkyllisen maljamme. Joko Jeesus juo maljan puolestamme tai me itse juomme sen. Lopulta hän rukoili sanoen: ”Isäni, jos tämä malja ei voi mennä minun ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon sinun tahtosi” (Matt. 26:42). Jeesus päätti juoda meidän maljamme puolestamme.

Tuska puutarhassa valmisti Jeesusta kohtaamaan ristin tuskaa. Getsemane oli päätöksen paikka, Golgata oli tapahtumapaikka. Niin Jeesus kuin Juudaskin tekivät päätöksensä puutarhassa. Jeesus teki päätöksen puolestamme, Juudas Jeesusta vastaan. Ihmiskunta turmeltui puutarhassa, mutta päätös ihmiskunnan pelastuksesta tehtiin myös puutarhassa.

Kun Kristus rukoilee Getsemanessa, roomalaiset sotilaat sekä ylipappien ja fariseusten palvelijat saapuvat pidättämään Hänet (Joh 18:2-3). Heidät johtaa sinne Juudas, ”kadotuksen lapsi” (Joh.17:12). Kun he saapuvat, Jeesus astuu esiin ja sanoo heille: ”Ketä te etsitte” He vastasivat hänelle: ”Jeesusta Nasaretilaista.” Kun hän siis sanoi heille: ”Minä se olen”, sotilaat hoippuivat takaperin ja kaatuivat maahan. Jeesus osoitti voimansa vihollisilleen näyttääkseen heille, että asiat olivat täysin Hänen hallinnassaan ja mitä tahansa he tekisivätkään Hänelle, se tehtäisiin vain Hänen salliessaan sen.

Jeesusta Getsemaneen pidättämään tulleet saapuivat sinne Juudaksen johdolla, joka oli yksi Jeesuksen opetuslapsista. Juudas, hyvin lahjakas opetuslapsi, oli vastuussa ryhmän rahoista. Valitettavasti hän usein varasti rahaa laukusta itselleen. Juudas ei koskaan täysin antautunut Jeesukselle, ja kun Jeesus nuhteli häntä rahanhimosta, hän päätti kostaa Jeesukselle kavaltamalla Hänet juutalaisille viranomaisille (Joh. 12:3-7; Mark 14:6-10).

Tässä on viittaus viimeiseen suureen ahdistuksen aikaan. Kristikunta tulee pääosin jakaantumaan uskonnolliseen hierarkiaan ja niiden seuraajiin, niin kuin Israel oli Jeesuksen päivinä, sekä muutamaiin Jeesukselle täysin uskollisiin.

Valittu, niin kuin Juudas ”kadotuksen lapsi” (Joh. 17:12; 2. Tess. 2:3), kavaltaa uskolliset. Kuten juutalaiset ja pakanat työskentelivät yhdessä päästäkseen eroon Kristuksesta, niin kirkko ja valtio yhdistyvät päästäkseen eroon Jeesuksen uskollisista seuraajista (Ilm. 13:15). On käsittämätöntä tulla ystävän kavaltamaksi. Mutta tulla kavalletuksi ystävän suudelmalla!

Suudelma on merkki uskollisuudesta ja rakkaudesta. Lopun aikana käy samoin. Antikristus vannoo uskollisuutta Kristuksen seuraajille, mutta vain tuhotakseen heidät.

Elämäkerrat ovat suosittuja monesta syystä. Yksi syy on, että surut, koetukset, voitot ja pettymykset kuvastavat meidän

omia surujamme, pettymyksiämme ja koetuksiamme. Juudaksen lankeemus muistuttaa meitä siitä, että olemme usein kavaltaneet Jeesuksen ja usein paljon pienemmästä kuin kolmestakymmenestä hopearahasta. Jos antaisimme synneillemme oikeat nimet, voisimme ehkä päästä niistä eroon.

”Mitä teet, Juudas?”

” Olen tullut kavaltamaan sinut, Herra.”

”Mitä olet tekemässä, Julie?”

”Olen valehtelemassa, Herra.”

”Mitä olet tekemässä, Jack?”

”Olen varastamassa, Herra.”

”Mitä olet tekemässä, Mark?”

”Olen tekemässä aviorikosta, Herra”.

Jos olisimme vilpittömiä syntiemme suhteen, niin näkisimme Juudaksessa ei ainoastaan oman pahuuttamme, mutta myös voimamme vastustaa Jumalaa itseään. Tätä voimaa kutsutaan vapaudeksi. Jumala teki meidät vapaiksi, mutta vapaus on myös suunnaton vastuu! Ihmiset jotka ovat vapaita, voivat tehdä joko paljon hyvää tai paljon paha.

Jumala on herrasmies; hän ei koskaan painosta meitä seuraamaan Häntä. Muistatko rikkaan nuorukaisen (Mark 10:17-23)? Hän kääntyi pois Kristuksen luota surullisena, ja Kristus antoi hänen mennä. Hän ei juosut hänen peräänsä, tarttuen hänen käsivarteen ja sanoen: ”Anna kun puhun vähän järkeä sinulle.” Tämä on pelottavaa. Se tarkoittaa sitä, että minun täytyy olla varuillani koko ajan, niin etten väärinkäytä vapauttani.

Katso sotilaita, jotka kaatuivat maahan kohdatesaan Jeesuksen jumaluuden. Oppivatko he siitä? Ilmeisesti eivät! Eivätkä he oppineet Malkuksen korvan parantumisen ihmeestäkään (Luuk. 22:49-51). He jatkoivat pahan tekemistä, niin kuin sinä ja minä olemme tehneet – usein.

Me luimme, että nämä miehet sitoivat Kristuksen kädet. Me olemme myös syyllistyneet siihen samaan. Jos olemme

niin kiireisiä, ettei meillä ole aikaa Kristukselle, me sidomme hänen kätensä. Jos meillä ei ole aikaa lapsillemme ja aiomme pelastaa heidät, sidomme heidän kätensä. Ellemme elä rakkaudessa, tuo on sitä, mitä teemme. Olemme kuin sotilaat, jotka sitoivat Hänen kätensä.

Pidätyksen jälkeen Jeesus vietiin ylipapin kotiin kuulusteltavaksi. Kaikki opetuslapset pakenivat peläten, että heidätkin pidätetään. Vähän ajan päästä Johannes ja Pietari rohkaistuivat seuraamaan matkan päästä. He pääsivät ylipapin talon sisäpihalle.

Pietarin astui sisäpihalle joka oli laaja, avoin kivetty neliöpiha ja kaksikerroksisten rakennusten ympäröimä. Oli kylmä yö, ja keskellä paloi hiilipannu. Pietari meni tulen lähelle lämmitelläkseen. Työvuorossa oleva ylimmäisen papin palvelijatar huomasi Pietarin ohi kulkiessaan, katsoi tarkasti häntä ja sanoi: ”Sinä olit Nasaretilaisen, tuon Jeesuksen, kanssa.”

Paholainen on hyvin viisas. Hän ei koskaan hyökkää silloin, kun odotamme. Jos Pietari olisi tuotu Kaifaksen eteen uskonsa tähden Jeesukseen, hän olisi mieluummin kuollut kuin kieltänyt Herransa. Tällä kertaa kysyjä oli vain nuori nainen. Hän oli kuin ärsyttävä kärpänen, ja Pietari yritti vaientaa hänet kieltämisellään. Mutta kieltäminen olikin kiila, jota paholainen hakkaisi syvemmälle erottaakseen Pietarin Jeesuksesta.

Paetakseen lisähuomiota Pietari lähti pois tulen luota ja meni portille. Kun palvelijatyttö näki hänet siellä, hän sanoi vieressä oleville: ”Tämä kaveri on yksi heistä.” Kiellettyään Jeesuksen jo kerran Pietarin olisi ollut nöyryyttävää myöntää olevansa Jeesuksen opetuslapsi, joten hän kielsi Jeesuksen toisen kerran.

Leeviläiset, jotka iloitsivat Jeesuksen pidättämisestä, katsoivat Pietaria ja sanoivat: ”Murteesi perusteella voimme sanoa, että olet galilealainen, sinun täytyy olla yksi heistä.” Tällä kertaa Pietari vannoi, ettei tuntenut Jeesusta. Juuri

silloin kukko lauloi toisen kerran. Silloin Pietari muisti Jeesuksen sanoneen hänelle: ”Ennen kuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmesti minut kiellät.” Juuri silloin Jeesusta tuupitaan ulos eräästä yläkerran huoneesta ja Hän kääntyy katsomaan Pietaria. Se on pettymyksen, rakkauden ja anteeksiantamisen katse. Tuo katse tekee Pietarille enemmän kuin kukon kiekuminen—se särkee hänen sydämensä. Katkerasti itkien hän ryntää sokeasti ulos talosta (Mark 14:66-72). Ulkona, yksin Jumalan kanssa, Pietari syntyi uudestaan.

Aiemmin Herra oli sanonut Pietarille: ”Pietari, kun olet kääntynyt, vahvista veljiäsi.” Herra oli nähnyt kaiken edeltä ja antanut hänelle anteeksi jo etukäteen. Mikä rakkaus!

Tämä ei ole sellainen kertomus, jonka kristityt keksisivät. Siinä kaikuu totuus. Vain muutama tapahtuma mainitaan kaikissa neljässä evankeliumissa, ja tämä on yksi niistä. Pietarin kieltämisen täytyi olla merkittävä asia Johannekselle, sillä hän mainitsee sen, vaikka tiesi, että kolme muuta evankeliumin kirjoittajaa oli jo kertonut siitä.

Jokainen lause on tässä kuvauksessa dramaattinen. Pienillä ilmaisuilla voi olla suuri merkitys. Miksi Pietari kääntyi ympäri ja lähti seuraamaan Jeesusta ylipapin taloon? Hän teki sen ylpeydestä. Hän oli aiemmin kerskunut, että muut opetuslapset saattaisivat hylätä Kristuksen muttei hän koskaan (Mark.14:29-31). Kuinka hän voisi kohdata muut, jos hän lähtisi karkuun?

Tämä kertomus on meidän kertomuksemme. Sinä ja minä olemme pietareita. Kristuksen asia on edelleen tutkinnassa, niin kuin silloin ylipapin talossa. Tämä ei ole vain menneisyyttä. Se on tätä päivää. Kristuksen asia on tutkinnassa nyt, ja me voimme kieltää Kristuksen aivan kuten Pietari. Voimme teeskennellä, ettemme ole Kristuksen seuraajia, mutta meidän tulee aina muistaa, että jokainen väärä sana tai teko on kuin tammenterho, joka kasvaa tammeksi. Jokainen väärä teko moninkertaistaa itsensä.

Iso ketju ei ole vahvempi kuin sen heikoin lenkki. Niin kuin yksi vuoto laivassa voi upottaa sen, niin yksi synti voi upottaa syntisen. Ainoa turva on elää lähellä Kristusta. Perinne kertoo, että myöhempinä vuosina, kun Pietari aloitti varhaisen aamukokouksen ja kukko lauloi, niin hän lopetti saarnaamisen. Kun hän aloitti uudelleen, hänen puheessaan oli sellainen lempeys ja hellyys, että se sulatti kaikkien kuulijoiden sydämet.

Jeesus palautti langenneen Pietari ennalleen, ja Hän käytti Pietaria saarnaamaan hyviä uutisia Hänen kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan pakanamaailmalle helluntaina. Pietarista tuli voimallinen Herran saarnaaja, kunnes hänet, kuten Jeesus, ristiinnaulittiin uskonsa tähden.

On olemassa kahden perustyyppin petosta taivaan valtakuntaa vastaan. Ensimmäinen on, että teeskentelee olevansa Kristuksen seuraaja, vaikka ei ole, toinen päinvastoin teeskentelee, ettei ole Kristuksen seuraaja, vaikka on. Juudas oli ensimmäisen tyyppin petturi ja Pietari toisen. Juudas suunnittelei kavaltavansa Jeesuksen, mutta Pietari lankesi. Juudas ei ollut sitoutunut Jeesukseen, mutta Pietari oli. Pietari kuvitteli, että hän voi puolustaa Jeesusta miekallaan, mutta ”vihollinen” väisti. Sen sijaan että hän olisi katkaissut hänen kaulansa, hän vain leikkasi korvan irti. Milloin tahansa kirkko yrittää puolustaa tai edistää Jumalan valtakuntaa miekalla, se osuu harhaan.

Ollaksemme reiluja Pietaria kohtaan, syy minkä takia hänen miekkansa ei tappanut toista ihmistä johtuu siitä, ettei kukaan koskaan kuollut elävän Jeesuksen läsnä ollessa. Hän hajotti kaikki hautajaiset, joihin osallistui, ja kuoli ensimmäisenä kolmesta ristiinnaulitusta miehestä.

Mutta Kristus kykenee korjaamaan virheemme. Hän kykenee tuomaan elämää kuolemasta, voiton tappiosta ja menestyksen epäonnistumisesta. Kun olet kriisissä, älä juokse ympäriinsä leikellen ihmisten korvia. Jos teet niin, saatat tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelman. Jeesus sanoi Pietarille:

”Pistä miekkasi tuppeen. Enkö minä joisi sitä maljaa, jonka Isä on minulle antanut?” (Joh. 18:11). Jeesus ei tarvitse meidän väliintuloamme vaan uskollisuuttamme Häntä ja Hänen suunnitelmiaan kohtaan.

Me näemme Jeesuksen antautuvan Getsemanessa, sallien heidän pidättää Hänet ja sitoa Hänen kätensä, ja kuulemme hänen kuiskaavan ristiltä: ”En pelastanut itseäni, jotta voisin pelastaa sinut. En kääntänyt kasvojani häpeältä ja sylkemiseltä, jotta sinun kasvosi voisivat loistaa kuin aurinko. Kannoin ristin, jotta sinä voisit jonain päivänä kantaa valtikkaa. Pidin orjantappurakruunua päässäni, jotta sinä voisit pitää kunnian kruunua. Kannoin tuskan, jotta sinä saisit voiton. Menin syvyyksiin, jotta sinä voisi nousta korkeuksiin.”

Jos Jeesuksen rakkaus ei muuta meitä paremmaksi, olemme pelastuksen ulkopuolella.

Emme voi olettaa, että Kristuksen pidättivät ja ristiinnaulitsivat roomalaiset sotilaat, temppeливartijat, Juudas, Kaifas, Hannas tai ei edes Pontius Pilatus. Ei, se oli laki, joka vaati Kristusta. Samoin Jumalan oikeudenmukaisuus ja tuomio tulivat Häntä hakemaan, sillä Hänet oli määrätty olemaan syntisten sijainen.

Kaikki mitä tapahtui Kristukselle, tulisi tapahtumaan syntiselle. Me ansaitsemme tulla sidotuiksi, päällemme syljetyiksi, ruoskituiksi ja ristiinnaulituiksi. Mutta koska Jeesus otti kuolemani, minulla on iankaikkien elämä, jos panen uskoni Häneen. Koska Hän kantoi häpeäni, minun on kunnia. Koska hän kantoi syyllisyyteni, minun on Hänen vanhurskautensa.

Kun Hannas kysyi Jeesukselta Hänen opetuksistaan, Jeesus vastasi, että hän oli aina puhunut avoimesti synagoogissa ja temppelissä, missä kaikki juutalaiset kokoontuivat; hän ei ollut puhunut mitään salassa. Hänen todistajiaan olivat ihmiset, joten Hannaksen tulisi kysyä heiltä.

Jokainen salassa puhuttu sana on epäilyksen ja synnin saastuttama. Sen sijaan Herramme oli kuin auringonpaiste. Kaiken, mitä hänen seuraajansa tekevät, tulisi olla yhtä läpinäkyvää kuin auringonvalo.

Kun yksi miehistä sivalsi Jeesusta kasvoihin sen tavan vuoksi, jolla Hän vastasi Hannaalle, Jeesus vastasi ”Jos sanoin jotain väärin, niin sano, mitä se oli, mutta jos kerroin totuuden, niin miksi minua löit?” Jeesus ei ollut mikään helppo saalis. Kristittynä olemisen ei tarkoita kynnysmattona olemista. Se merkitsee kallion lailla seisomista oikean asian puolesta. On surullista nähdä, että tämä kirkollinen tuomioistuin antoi esimerkin myöhemmille tilanteille. Kahden vuosituhannen aikana sen jälkeen ne uskonnolliset yhteisöt, jotka hylkäsivät evankeliumin totuuden, vainosivat niitä, jotka hyväksyivät sen. Koska totuuden evankeliumi haastoi ”ihmisten perinteet”, jotka olivat ristiriidassa evankeliumin kanssa, se tukahdutettiin, jotta ihmisten tekemät perinteet voisivat jatkaa.

Jeesus vietiin ylipappi Kaifaksen luo, joka oli koko uskonnollisen järjestelmän johdossa. Tämä mies, jolla oli

paljon arvovaltaa, uhkui ylpeyttä. Lähes kaksikymmentä tuhatta pappia palveli häntä, ja koko Israel kunnioitti häntä Jumalan äänenä. Miksi hänellä oli tämä työnsä? Hänen tehtävänsä oli huolehtia, että perinteinen uskonnollinen järjestelmä säilyisi – hinnalla millä hyvänsä. Kun ihmisten perinteet menevät ristiin Jumalan käskyjen kanssa, hyvät ihmiset jakautuvat. Matteuksen 23. luvussa Jeesus hyökkäsi Kaifaksen korruptoitunutta systeemiä vastaan, johon kuuluivat heidän väärät väitteensä, traditionsa, rahoituksensa, lähetystyön menetelmänsä ja hengellisyytensä. Se oli suora yhteentörmäys. Nyt joko luopuneen istituution oli kuoltava— tai sitten Kristuksen. Kaifaksella oli vastaus tähän. Hän sanoi: ”Te ette tiedä mitään ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuu” (Joh. 11:49-50).

Kristus vastaa kuitenkin samalla mitalla sanomalla, että tulisi aika, jolloin hän olisi heidän tuomarinsa. Toisin sanoen heidän tulisi huomioida tämä tuleva tapahtuma kaikissa tekemisissään.

Jeesus joutui käymään läpi seitsemän oikeudenkäyntiä: ensiksi Hannaan ja Kaifaan edessä, sitten Sanhedrinin illalla ja aamulla vielä uudestaan, sitten Pilatuksen ja Herodeksen luona, ja lopulta oli palattava takaisin Pilatuksen luo. Juutalaiset esittivät seitsemän syytöstä Jeesusta vastaan: Hän uhkasi tuhota tempppelin, Hän oli rikollinen, Hän turmelisi kansan, Hän sanoi, että oli väärin maksaa veroja Roomalle, Hän kiihotti kansaa, Hän vakuutti olevansa kuningas ja Hän sanoi olevansa Jumalan Poika.

Tämän lisäksi seitsemän ihmistä todisti Jeesuksen syyttömyydestä. Hänen tärkein oikeudenkäyntinsä oli Pontius Pilatuksen edessä ja sisälsi seitsemän eri jaksoa, joiden aikana Jeesus oli joko Pilatuksen edessä tai poissa hänen luotaan. Johanneksen evankeliumi paljastaa, että Pilatus esitti Jeesukselle seitsemän kysymystä, ja neljä evankeliumia

paljastavat Pilatuksen todenneen Jeesuksen syyttömäksi seitsemän kertaa.

Jeesus joutui kärsimään seitsemän epäoikeudenmukaista rangaistusta: he löivät häntä kasvoihin, löivät nyrkillä, ruoskivat hänet, sylkivät häntä, iskivät sauvalla häntä päähän useita kertoja ja sitten ristiinnaulitsivat hänet. Ristiinnaulitulla Jeesuksella oli seitsemän haavaa, ja ristiinnaulitseminen kesti seitsemän tuntia: kuusi tuntia ristillä ja seitsemäs oli Hänen levon hetkensä, kun Hänet otettiin alas ristiltä. Ristillä Jeesus puhui seitsemän kertaa ja Hänelle esitettiin seitsemän lausumaa.

Tämä seitsemän sarja ei ole sattuma. Hepreankielinen sana sheba voidaan kääntää ”seitsemän” tai ”liitto” (katso 1. Moos. 21:27-31). Jumala teki liiton, että Hän pelastaisi meidät synneistämme, ja jos hyväksymme Hänen pelastuksensa meistä tulee hänen kansansa. Ristillä Jeesus vuodatti verensä meidän puolestamme. Hän oli ”liiton veri” joka vuodatettiin monen edestä syntien anteeksiantamiseksi (Matteus 26:28). Aina kun juomme tätä ”verta”, hyväksymme Jeesuksen Vapahtajaksemme. Kaikki edellä mainitut kätketyt ”seitsemät” ovat Jumalan allekirjoitus Hänen lupaamalleen liitolle – että Jeesus on se, joka täyttää Jumalan osuuden liitosta pelastaakseen meidät.

Jeesus Vastaa Kaifas

Jeesuksen ja Kaifaksen kohtaaminen oli ikimuistoisin hengellinen tapahtuma, mitä maailmassa on ollut koskaan. Kristus, Jumalan Poika, vastassaan Kaifas, uskonnollinen johtaja. Jumalan uskonto oli ollut maailmassa tuhat vuotta, mutta nyt se oli näivettynyt. Se oli muodollinen ja kuorrutettu perinteiden kahleilla. Kristus syytti sitä tyhjäksi väärennökseksi, hyljätiksi huoneeksi, josta Jumala oli poistunut. (Matteus 23:38).

Sen sijaan että papit olisivat paimentaneet ihmisiä, he kynivät heitä. Vihaisena Jeesuksen syytöksistä Kaifas päättää irrottaa tämän piikin lihastaan. Jeesuksen on kuoltava. Oli kuitenkin olemassa vakava ongelma: juutalaisilla ei ollut valtaa tuomita ketään kuolemaan. Se oikeus kuului vain miehittäjille, roomalaisille.

Ongelmana oli myös se, että juutalaisilla ei ollut yhtään luotettavaa perustetta, jonka he olisivat voineet esittää roomalaiselle maaherralle Pontius Pilatukselle. He eivät löytäneet sopivia todistajia. Näytti siltä, että oikeusjuttu Kristusta kohtaan raukeaisi. Ja siinä Kristus seiso i kää n kuin heitä tuomitsemassa. Siinä vaiheessa ylipappi menetti malttinsa ja vaati: ”Kerro meille! Oletko todellakin Jumalan poika?” Vastatessaan Jeesus sanoi, että Hän tuomitsisi heidät tulevaisuudessa; Hän tulisi korjaamaan kaiken väärän.

Älä koskaan pelkää seisoa vähemmistön joukossa, niiden, jotka rakastavat ja palvelevat Jeesusta. Älä pelkää massoja,

jotka sanovat, että olet väärässä. Jos olet Jeesuksen kanssa ja jos Hän on sinun kanssasi, voit sanoa: ”Tulee aika, jolloin järjestys muuttuu ja ensimmäiset tulevat viimeiseksi ja viimeiset ensimmäiseksi.”

Vähän aikaa sen jälkeen maa Kaifaksen ja hänen kannattajiensa alla järisi, haudat aukenivat ja monta nukkuneiden pyhien ruu-mista nousi ylös (Matteus 27:50-53). Aurinko pimeni ja temppelein esirippu halkesi kahtia, avaten tien Jumalan läsnäoloon. Kaikki tämä viittasi aikaan, jolloin Jeesus tulisi maailmaan tuomarina. Sinä päivänä haudat taas avautuvat (Joh. 5:28-29).

Tuona päivänä aurinko muuttuu mustaksi niin kuin karvainnen säkkipuku (Ilm. 6:12) ja Jumala ilmoittaa itsensä kaikille (Ilm. 6:16-17).

Jeesus tulee tuomarina. Hän tulee tuomitsemaan yksilöitä, uskonnollisia yhteisöjä, yrityksiä, yhteiskuntia, kansakuntia ja koko maailmaa. On vain yksi tapa paeta tuomiota, ja se on luovuttaa syntimme Hänelle, joka kuoli niiden vuoksi ristillä. Ne, jotka näin tekevät, odottavat Hänen tulemustaan iloiten (2. Timoteus 4:8; 1. Joh. 2:28). Ne, jotka eivät näin tee, ovat pelkoa täynnä Hänen tullessaan (Ilm. 1:7; 6:12-17). He tuhoutuvat synteihinsä.

Pelastaakseen kirkon Kaifas päätti, että Kristuksen oli kuoltava. Kristus kuitenkin tuli pelastamaan kirkon. Kenen puolella olisimme seisoneet, jos olisimme olleet tuolloin paikalla? Olisimmeko seisoneet Kaifaksen kanssa suojelemassa kirkkoa, sen korruptiota ja perinteisiä opetuksia? Vai olisimmeko seisoneet Kristuksen ja Jumalan sanan puolella?

Meidän täytyy jatkuvasti valita Kristuksen ja kirkon välillä, sen välillä, mikä on suosittua, ja mikä on totta, mikä on väärin, ja mikä oikein. Tri Arthur Beitz sanoi: ”Ei ole mitään tarvetta ristiinnaulita Kristusta, jotta instituutio pelastuisi. Ellei Kristus elä, instituutio on jo kuollut!”

Kohtalomme riippuu siitä, mitä teemme Jeesukselle. Mitä teemme Jeesukselle nimeltä Kristus?

Jokaisessa tilanteessa valitsemme joko Kaifaan tai Kristuksen; valitsemme helvetin tai taivaan. Aina kun Kristus haastaa meidät totuudellaan ja sen vaatimuksilla, valitsemme lopullisen kohtalomme.

Juudas valitsi olla Kaifaan puolella mutta myöhemmin tuli siihen tulokseen, että Jeesuksen hylkääminen oli huono valinta.

Hän palautti kavaltamisesta saamansa rahat ylipapeille ja vanhimmille ja tunnusti, että oli kavaltanut viattoman veren (Matteus 27:3-5). Kirkossa on nykypäivinäkin monia juudaksia, ihmisiä, jotka saavat palkkansa uskonnollisilta järjestöiltä mutta jotka kavaltavat Jeesuksen ja Hänen evankeliuminsa. Sen sijaan, että he panisivat uskonsa Kristukseen, joka on luvannut täyttää heidän tarpeensa (Matteus 6:25-34), he tukeutuvat niihin, jotka tarjoavat taloudellista turvaa tässä maailmassa.

Valinta on meidän: usko Jeesukseen tai hopeaa kädessä. Ne, jotka valitsevat hopean mieluummin kuin Jeesuksen huolenpidon, joutuvat jonain päivänä katumaan uskottomuuttaan ja lyhytnäköisyyttään ja tulevat Juudaksen tavoin myöntämään virheensä, mutta liian myöhään. Heidän syntinsä ei tuhoa heitä, vaan se, etteivät he turvautuneet Kristukseen.

Synti näyttää houkuttelevalta ennen sille antautumistamme, mutta hetkenä, jona teemme sitä, sen hohto katoaa. Ennen lankeemustamme se näyttää mitättömältä ja palkka hyvin suurelta, mutta jälkepäin asiat ovat päinvastoin. Nyt palkkio näyttää pieneltä ja synti kohoaa vuorenkorkuisena. Paholainen houkuttelee meitä tyhjillä lupauksilla, ja jälkeen päin syyllisyytemme paino voi ajaa meidät epätoivoon. Synti ei koskaan anna mitä se lupaa. Sen syötissä on paha koukku.

Ajattele pappien reaktiota Juudaksen katumukseen: ”Mitä se meitä koskee? Katso itse eteesi” (Matteus 27:4). Kuten Kain, joka tappoi veljensä, he eivät haluneet olla veljensä vartijoita.

Voimme helposti päätellä, kuulummeko Kristukselle vai Saatanalle, siitä kuinka kohtelemme veljeämme. Jos autamme kantamaan veljiemme ja sisariemme taakkaa, kuulumme Kristukselle. Jos välitämme vain itsestämme emmekä tarpeessa olevista veljistämme ja sisaristamme, kuulumme Saatanalle.

On yksi, joka todella välittää meistä. Hän kutsuu: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon” (Matteus 11:28).

Jeesus Vastaa Pilatus

Olemme seuranneet uskonnollisten johtajien toimeenpanemaa Jeesuksen tuomitsemista. Nyt katsomme Hänen tuomitsemistaan poliittisten johtajien käsittelyssä.

Israelin ylin johto vie kiireellä Jeesuksen Pontius Pilatuksen, Palestiinan roomalaisen maaherran, luo. Pilatus on saapunut palatsistaan meren rannalta Kesareasta. Hän ei useinkaan tullut Jerusalemiin, koska se oli liian tylsä paikka hänelle. Hän piti parempana yhteisöä, joka oli näyttävämpi ja mielenkiintoisempi.

Kun hän sitten saapui, hän oleskeli Herodeksen palatsissa. Sinne myös Kristus vietiin. Mutta juutalaiset eivät voineet astua ei-juutalaisten kotiin ennen juhlaa peläten joutuvansa ”saastutetuksi”, mikä estäisi heitä viettämästä pääsiäisjuhlaa. Jeesus mukanaan he saapuivat suurelle maatilalle, jossa oli useita puistoja, kaunis vaunuväylä ja puiden ympäröimiä pieniä lampia.

Ylitettyään esipihan he kertoivat eräälle sotilaille ovella, että he olivat tulleet tapaamaan Pilatusta ja luovuttamaan vankinsa Jeesuksen heille. Mutta he eivät itse astuneet sisälle.

Nämä juutalaiset johtajat eivät ymmärtäneet, että luovuttamalla Jeesuksen epäuskoisille, he kansakuntana hylkäsivät Messiaansa ja tarjosivat Häntä pakanoille.

Pilatus oli noussut vuoteesta kuudelta aamulla eikä ollut alkuun-kaan tyytyväinen siihen. Pilatukselle juutalaisten

tapaaminen oli eräs vähemmän toivottavista työtehtävistä. Hän vihasi juutalaisia ja juutalaiset vihasivat häntä.

Pilatus tuli ulos tapaamaan juutalaista delegaatiota, joka oli tuonut Jeesuksen, ja kysyi: ”Mitä syytöksiä teillä on tätä miestä vastaan?”

He välttivät hänen kysymystään vastaamalla: ”Jos hän ei olisi rikollinen, emme olisi luovuttaneet häntä sinulle.”

Pilatus sanoi epäillen heidän aikeitaan: ”Ottakaa Hänet itse ja tuomitkaa oman lakinne mukaan.”

”Mutta meillä ei ole oikeutta teloittaa ketään”, juutalaiset vastasivat.

Juutalaisten tapa oli kivittää ihmiset kuoliaaksi. Jeesus oli kuitenkin ennustanut, että hän kuolisi ristiinnaulittuna (Luukas 24:6-8). Tämä rangaistus sai Hänet kärsimään henkensä sammumisen. Se olisi hinta, jonka Hän maksaisi synneistämme.

Pilatus pyysi sotilaitaan tuomaan vangin luokseen. Kun Jeesus seisoi hänen edessään, hän kysyi: ”Oletko sinä juutalaisten kuningas?” (Joh. 18:33). Pilatus tiesi hyvin, että juutalaisilla oli halu saada oma kuningas hallitsijakseen, ja se huolestutti häntä.

Jeesus myönsi, että Hän oli syyllinen, mutta tavalla, joka teki Hänet syyttömäksi. Miten näin voi olla? Koska hänen valtakuntansa ei ollut tästä maailmasta. Jos olisi, Hänen palvelijansa taistelisivat. Kristuksen valtakunta on hengellinen valtakunta ihmisten sydämissä, valtakunta, jossa jonain päivänä on kansalaisia jokaisesta kansakunnasta maailmassa. Kyllä, Jeesus oli kuningasten kuningas ja Herrain Herra.

Pilatus käsitti pian, että syy, miksi juutalaiset olivat luovuttaneet Jeesuksen, ei ollut se, että Hän olisi tehnyt jotakin väärin, vaan koska he kadehtivat häntä (Mark. 15:10). Uudelleen ja uudelleen Pilatus halusi vapauttaa Jeesuksen. Luukkaan 23:20 sanoo, että hän oli valmis näin tekemään. Myös Johanneksen 19:12 kertoo, että hän halusi vapauttaa

Hänet. Apostolien tekojen 3:13 kertoo, että hän oli päättänyt vapauttaa Hänet.

Pilatus pyysi juutalaisia itse tuomitsemaan Jeesuksen. Kun nämä yritykset epäonnistuivat, hän lähetti Jeesuksen Herodeksen luo. Kun Herodes lähetti hänet takaisin, Pilatus tarjosi juutalaisille terroristi Barabbaan Kristuksen sijaan, mutta sekin epäonnistui.

Pilatuksella oli valta vapauttaa Jeesus, mutta sen hinta oli enemmän kuin mitä hän oli valmis maksamaan. Juutalaiset kertoivat hänelle selkein sanoin, että jos hän ei teloittaisi Jeesusta, niin he raportoisivat hänestä Roomaan. Pilatuksella oli jo entuudestaan kyseenalainen rekisteri, ja hän tiesi, että jos he sen tekisivät, hän menettäisi asemansa maaherrana. Kysymys oli joko hänestä tai Jeesuksesta. Jompikumpi heistä joutuisi tappiolle, ja Pilatus päätti, ettei se olisi hän. Niin hän antoi käskyn ristiinnaulita Jeesus.

Jeesus Vai Barabbas?

Kaikki Jeesuksen oikeudenkäynnit olivat epäoikeudenmukaisia. Jokainen tuomari oli myös syyttäjä, eikä yhtään todistajaa sallittu Jeesuksen puolustukseksi. Oikeudenkäynnit, joissa Hänelle langettiin kuolemantuomio, tapahtuivat yöllä, mikä oli laitonta. Yleensä oikeudenkäynneissä sallittiin Pilatuksen ollessa tuomarina syytetyn olla kasvokkain syyttäjän kanssa, mutta näin ei tapahtunut Jeesuksen tapauksessa.

Pilatuksen noustua vuoteesta katsomaan, miksi juutalaiset olivat tulleet hänen luokseen niin aikaisin aamulla, hänen vaimonsa näki levottomuutta herättävän unen. Hän kirjoitti unen paperille, ja sanansaattaja toi sen Pilatukselle. Pilatus istui tuomarintuimella, kun lappu ojennettiin hänelle. Hän avasi sen ja luki ”Älä puutu siihen vanhurskaaseen mieheen, sillä minä olen tänä yönä unessa paljon kärsinyt hänen tähtensä.”

Vain harvoin vaimo lähettäisi muistion näkemästään unesta työssä olevalle miehelleen, eritoten jos mies oli maaherra ja tuomari. Ilmeisesti tämä uni oli varsin poikkeuksellinen. Vaimon oli pakko unen luonteen ja voimakkuuden vuoksi yrittää pysäyttää miehensä tuomitsemasta syytöntä miestä. Jumala yritti kaikin tavoin estää Pilatusta tekemästä uransa suurinta virhettä.

Kun Pilatus kysyi Jeesukselta: ”Etkö tiedä, että minulla on valta sinut päästää ja minulla on valta sinut ristiinnaulita?”

Jeesus vastasi: ”Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä” (Joh. 19:11).

Jeesuksen vastaus on kallis helmi, joka voi tuoda rauhan meille kaikissa vaikeuksissa. Jumala pitää meitä silmällä yhtä varmasti kuin Jeesustakin. Hän on tietoinen jokaisesta hiuksesta, joka putoaa päästämme (Matt. 10:29-30). Mitään ei tapahdu meille Hänen sallimattaan. Meidän tulee oppia sanomaan jokaisesta vaikeudesta, koetuksesta ja turhautumisesta: ”Sinulla ei olisi valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä.”

Pilatus sitten vastahakoisesti veti valttikortin hihastaan. Kolme kapinallista, murhasta pidätettyinä, odotti kuolemaantuomittujen osastossa ristiinnaulitsemistaan (Mark 15:7; Luuk. 23:19). Heidän johtajansa oli nimeltään Barabbas, nimi tarkoittaa ”isänsä poika.” Juutalaisen juhlatavan mukaan roomalaiset vapauttivat yhden kansan haluaman vangin. Pilatuksella oli neljä vankia, joista he saivat valita. Hän tiesi, että johtajat halusivat ristiinnaulita Jeesuksen, mutta luotti siihen, että kansa halusi Jeesuksen vapaaksi.

”Tahdotteko, että päästän teille juutalaisten kuninkaan?” Pilatus kysyi, tietäen, että ylipapit olivat kateudesta antaneet Hänet hänen käsiinsä. ”Mutta ylipapit kiihottivat kansaa anomaan, että hän ennemmin päästäisi Barabbaan.”

Pilatus kysyi heiltä: ”Mitä minun sitten on tehtävä Hänelle, jota te sanotte juutalaisten kuninkaaksi?”

”Ristiinnaulitse hänet!” he huusivat.

”Miksi? Mitä pahaa Hän on tehnyt?” Pilatus kysyi.

Mutta he huusivat vielä kovemmin: ”Ristiinnaulitse hänet!”

”Ja kun Pilatus tahtoi tehdä kansalle mieliksi, päästi hän heille Barabbaan, mutta Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi” (Mark 15:9-15).

Tehdyt valinnat olivat valintoja, jotka tehtiin ihmisten taipuessa inhimilliseen painostukseen mieluummin kuin

totuuteen ja vanhurskauteen. Kansa myötäili ylipappeja, ja Pilatus myötäili kansan tahtoa. Kukaan ei myötäillyt Jumalaa.

Mekin olemme ahtaalla syyllistyessämme inhimillisille auktoriteeteille antautumiseen mieluummin kuin Jeesukselle. Luontomme paljastuu, kun meitä pakotetaan tekemään jotakin väärin pelastaaksemme itsemme. Valinta, jonka teemme siinä tilanteessa, on valinta, joka kertoo, keitä me todella olemme.

Missään muussa emme näe selvemmin ihmisluonteemme heikkoutta ja sen turmelusta kuin huudossa: ”Ei tämä mies, mutta Barabbas!” Ajattele, mitä se tarkoittaa. Ajattele, mitä se kertoo meidän omasta sydämeistämme. Jokaisessa päätöksessä teemme tämän valinnan. Sanoissa, jotka haluamme puhua, olemme Kristuksen tai paholaisen puolella. Samoin asioissa, joita teemme ja joita kiihkeästi haluamme, valitsemme joko Barabbaan tai Kristuksen. Ei ole olemassa puolueettomia. Jeesus sanoi: ”Joka ei ole minun puolellani, on minua vastaan.”

Kuvittele Barabbaan viruvan vankilassa, odottaen teloittajaa, kun hän kuulee sellinsä rautaisen oven avautuvan. Pyövelin sijaan siellä onkin hymyilevä mies joka sanoo: ”Olet vapaa.” Barabbas vastaa: ”Älä narraa minua. Sinä puhut roskaa.” Sitten hänelle kerrotaan: ”Jeesus Nasaretilainen kuolee ristillä puolestasi. Joten lähde täältä! Olet vapaa!”

Tässä on evankeliumin ydin. Sinä ja minä olemme barabbaita— maallisen isämme lapsia. Meidät on tuomittu kuolemaan, koska olemme kääntäneet selkämme taivaalliselle Isällemme. Mutta Syytön valitsi paikkamme ja kuoleman puolestamme. Hän tulee kärsimään, Hän tulee kuolemantuskiin ja Hän tulee kestävänsä, jotta meidät voitaisiin vapauttaa. Kristus menee ristille alastomana, jotta meidät puettaisiin Hänen tahrattoman vanhurskautensa viittaaan. Kristus kantaa orjantappurakruunua, jotta meillä olisi kunnian kruunu. Hänen ruumiinsa murrettiin ja lävistettiin, jotta meidän ruumiimme kirkastettaisiin.

Ajattele, jos Barabbas olisi kieltäytynyt uskomasta, että hän oli nyt vapaa. Oleta, että hän olisi päättänyt mennä kuolemaansa joka tapauksessa. Voitko kuvitella mitään yhtä typerää? Mutta tätä typeryyttä nähdään kaikkialla. Miljoonat ihmiset maailmassa kieltäytyvät uskomasta, että Jeesus kuoli heidän puolestaan. Miljoonat hylkäävät vapautensa ja itsepintaisesti haluavat mennä omaan ”ristiinnaulitsemiseensa”, jolla on iankaikkiset seuraukset. He eivät usko hyvää uutista.

He eivät voi uskoa Jumalaan, joka rakastaa tällä tavoin. Entä jos Barabbas olisi sanonut: ”Kun olen uudistunut ja muuttunut paremmaksi kansalaiseksi, niin sitten hyväksyn tämän anteeksian-tamuksen.” Hänen vartijansa olisivat sanoneet: ”Älä ole hullu. Sinun on oltava vapaa kansalainen, ennen kuin sinusta voi tulla kunnon kansalainen.”

On väärää evankeliumia tulla hyväksi ihmiseksi, niin että voisi olla Kristuksen yhteydessä. Tosi evankeliumia on Jeesuksen kutsumista uskon kautta elämäänsä, niin että on motivaatio ja voima tulla hyväksi ihmiseksi.

Kun sotilaat johdattivat Jeesusta paikalle, jossa Hänet teloitettaisiin, he ”saivat käsiinsä Simonin, erään kyreneläisen...hänen olalleen he panivat ristin kannettavaksi Jeesuksen jäljessä” (Luuk. 23:26). Jumalan käsi oli mukana myös tässä. Simon oli pakana Pohjois-Afrikasta, ensimmäinen, joka otti ristin ja kantoi sitä Jeesusta seuraten. Hänen pojistaan Aleksanterista ja Rufuksesta tuli Jeesuksen seuraajia, ja he olivat hyvin tunnettuja alkuseurakunnassa (Mark15:21; Room. 16:13). Jeesus ei kuollut ainoastaan juutalaisten, vaan koko maailman syntien puolesta (1. Joh 2:2).

Jeesus Ristillä

Kaksi terroristia, jotka oli saatu kiinni Barabbaan kanssa, vietiin Golgatalle Jeesuksen kanssa. Kun he tulivat Pääkallonpaikka-nimiselle paikalle, siellä he ristiinnaulitsivat Jeesuksen ja kaksi terroristia, toisen oikealle ja toisen vasemmalle puolelle. Jeesus rukoili ristiinnaulitsijoidensa puolesta: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät” (Luuk. 23:32-34).

Jeesuksen kautta olemme päässeet kaikkein pyhimpään (Hebr. 4:16). Golgatan risti on Jumalan suurin totuuden ilmestys. Se paljastaa meille palvelemamme Jumalan todellisen luonteen. Jumala ei ainoastaan ole vanhurskas ja pyhä, vaan Jumala, joka on valmis uhraamaan itsensä kokonaan puolestamme. Mikään muu jumala ei ole koskaan uhrannut itseään kansansa puolesta. Sen sijaan muut jumalat vaativat uhreja kansaltaan. Meidän Jumalamme antoi itsensä uhriksi meidän puolestamme, jotta olisimme täysin vapaita tuomiosta.

Risti oli oikea alttari, jolla Jumalan Karitsa teurastettiin maailman syntien vuoksi. Hänen verensä vuodatettiin siinä sinun syntiesi tähden, jotta sinut vapautettaisiin lain tuomiosta (Joh. 3:18; Room 8:1).

Risti oli myös paikka, jossa Jumalan viha kohtasi syntiä, mikä ilmeni pimeytenä, ukkosena, maanjäristyksenä sekä vanhurskaiden hautojen avautumisena (Matt. 27:50-53).

Aivan kuten Jeesuksen risti jakoi molemmat Hänen kanssaan ristiinnaulitut miehet pelastetuksi tai kadotetuksi, samoin se jakaa koko maailman pelastettuihin tai kadotettuihin. Eräänä päivänä me kaikki seisomme jonossa jomman kumman miehen takana, riippuen suhtautumisestamme Jeesukseen. Kuten nämä kaksi miestä, me kaikki ansaitsemme kuoleman.

Ainoa ero on siinä, että osa meistä on katuvia.

Golgatalla rakkaus ja viha kohtaavat. Luoja on päättänyt uhrata itsensä luotujensa tähden, mutta luodut ovat päättäneet murhata Luojansa. Mutta sillä hetkellä, kun Jeesuksen veri purskahtaa esiin, kun nauvoja lyödään Hänen käsiinsä ja jalkoihinsa, Hän anoo: ”Isä, anna heille anteeksi...”

Me olimme siellä sinä päivänä. Me heilutimme vasaraa ja löimme naulat. Syntisyytemme ajoi Jeesuksen ristille. Syntiemme tähden Hänet naulittiin, jotta me saisimme anteeksi.

Golgota oli helvetti—fyysinen ja hengellinen helvetti. Se oli ainoa asia, jonka ihminen oli koskaan luonut, ja Kristus oli sitoutunut menemään sen syvyyksiin, tuhotakseen sen perin juurin kaikkien niiden puolesta, jotka panevat uskonsa Häneen.

Joko Jeesus ottaa paikkamme helvetissä tai sitten menemme sinne itse. Ei ole muuta vaihtoehtoa.

Kristus ristillä on syy, miksi Jumala antaa syntimme anteeksi. Golgatalla opimme, mistä oikeassa uskonnossa on perimmältään kyse. Kyse on uskomattomasta rakkaudesta, anteeksiantamuksesta, vanhurskaudesta, toivosta kaikkein syvimmissä pimeydessämme ja ilosta, joka lopulta voittaa surun.

Joku kirjoitti, että risti on vuorisaarna elettyinä, kymmen käskyä paljastuneena ja 1. Korinttolaiskirjeen 13. luku havainnollistettuna. Siinä näemme Hengen hedelmät parhaimmillaan ja kypsimmillään.

Ristillä kuolema pisti Jeesusta. Kun ampiainen pistää jotakuta, se tappaa itsensä, koska se menettää osan ruumistaan eikä voi enää pistää. Kun kuolema pisti Kristusta, se tuhosi itsensä. Siksi Paavali kirjoitti: ”Kuolema, missä on sinun voittonsi? Kuolema, missä on sinun otasi?” (1. Kor. 15:55). Jeesus otti kuoleman piston puolestamme, jotta saisimme elää ikuisesti. Evankeliumien mukaan kolme ristiä pystytettiin lähelle tietä. Ohi kulkevat pudistelivat päätään Jeesukselle. He ivasivat hyljättyä kuningasta. Niin on nytkin. Monet, jotka matkoillaan sattuvat kulkemaan ristiinnaulitun Jeesuksen ohi, pilkkaavat ja ivaavat Häntä.

Muutamats pysähtyivät ja näkivät kirkkauden veren, hien ja kärpästen valepuvun läpi. He tunnustivat sadanpäämiehen tavoin: ”Totisesti, tämä on Jumalan poika.” Niin on tänäänkin: Suurimman osan pilkatessa ja kun kristinuskon seuraaminen ei koskaan tule olemaan suosittua, aina kuitenkin tulee olemaan muutamia, jotka näkevät kirkkauden pimeyden läpi.

Herramme kuoli pääsiäisen aikaan. Viidentoista vuosisadan ajan juutalainen kansa oli ennustanut Messiaan kuoleman ajankohtaa, joka tapahtuisi ensimmäisen kuun neljäntenätoista päivänä, kun uhrin jokaisessa perheessä teurastettiin kolmelta iltapäivällä. Juuri siinä samassa kuussa, juuri sinä päivänä ja juuri sillä hetkellä Kristus, ”pääsiäislampaamme”, uhrattiin puolestamme ristillä (1. Kor. 5:7). Kuten ensimmäinen teurastettu lamma ensimmäisenä pääsiäisenä vapautti Israelin lapset Egyptin vankeudesta ja vei heidät Kanaanin tielle, niin Jeesuksen kuolema viimeisenä pääsiäisenä vapautti meidät Saatanan orjuudesta ja asetti meidät taivaallisen Kanaanin tielle.

Kristuksen passiivinen ristin hyväksyminen opettaa meille, että silloin kun me emme voi muuttaa asioita paremmiksi, meidän tulee luottaa Jumalaan, joka voi ja haluaa omalla hyvällä ajallaan muuttaa meidän orjantappurakruunumme kirkkauden kruunuksi.

Herramme riisuttiin alasti ennen ristiinnaulitsemista. Hänellä ei ollut lannevaatetta. Ilmassa riippuessaan, taivaan ja maan hylkäämänä maan ja taivaan välillä, on selvää, ettei Hän omista mitään eikä Hänellä ole oikeutta mihinkään. Kuvittele, että maail-mankaikkeuden omistaja riisutaan alasti! Hän luopui kaikesta, jotta me voisimme periä kaiken.

Ristiinnaulitseminen ei ollut kuolema – se oli pitkitetty ja tuskallinen kuolemisen prosessi. Koko elämä on ristiinnaulitsemista, joka jatkuu, kunnes kuolemme. Meidän tulee oppia, kuinka selviämme siitä katsomalla Häneen, joka oli ristillä meidän sijaisemme.

Koko ristin muoto kertoo Jumalan rakkauden pituudesta, leveydestä ja syvyydestä. Se osoittaa taivasta kohti, josta Herramme tuli, mutta se on juurtunut maahan, jota Hän tuli pelastamaan. Hänen ojennetut kätensä ovat kutsu kaikille ihmisille, jopa Hänen ristiin-naulitsijoilleen, kääntyä Hänen puoleensa. Ihmiset voivat hylätä vihaisen jumalan, mutta miten he voivat hyljätä kärsivän Jumalan, joka oli valmis kuolemaan heidän puolestaan?

Jeesuksen Seitsemän Sanontaa Ristillä

Riippuessaan ristillä Jeesus lausui seitsemän sanontaa. Ne kuvaavat Kristuksen seuraajien seitsemää pääasiallista velvollisuutta. Mitkä tahansa kuolinvuoteella sanotut sanat ovat tärkeitä. Kuinka paljon tärkeämpiä ne ovatkaan, kun kysymyksessä on kuoleva Kristus, Jumalan Poika? Tässä ne ovat:

- Ensimmäiseksi, anteeksiantamuksen sana vihollisilleen: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät” (Luuk. 23:34).
- Toiseksi, pelastuksen sana Hänen kanssaan ristiinnaulitulle katuvalle rikolliselle: ”Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa” (Luuk. 23:43).
- Kolmanneksi, lohdutuksen sana äidilleen: ”Vaimo, katso poikasi!” Sitten Hän sanoi Johannekselle: ”Katso, äitisi!” (Joh. 19:26-27).
- Neljänneksi, tuskan sana Jumalalle: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Matteus 27:46).
- Viidenneksi, kärsimyksen sana katsojille: ”Minun on jano!” (Joh. 19:28).
- Kuudenneksi, voiton sana kansalleen: ”Se on täytetty!” (Joh. 19:30).
- Seitsemänneksi, antautumisen sana Isälleen: ”Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni! (Luuk. 23:46).

Ensimmäinen sana ristiltä on hyvin merkittävä. Se on ”Isä”. Voimme kestää elämässä vaikeita asioita, kun tiedämme, että rakastava Isä huolehtii meistä. Voimme kestää melkein mitä tahansa, kun tiedämme, että sille on hyvä syy. Lapsi sietää pahanmakuista lääkettä, jos vanhemman käsi ojentaa sitä hänelle. Mutta yksin oleminen, vailla rakkautta, ja kärsimys ilman tarkoitusta heikentää ja tuhoaa.

Jeesuksen seitsemän sanaa oli tarkoitettu ristin lähellä seisoville ystäville ja vihollisille. Kuten tavallisesti Raamatun seitsikot, niin nämäkin on jaettu kolmen tai neljän osioon, niin että ensimmäinen on kokonaan tarkoitettu muiden tarpeisiin. Näiden jälkeen mystinen pimeys valtasi alueen kolmeksi tunniksi, jonka aikana Kristus oli hiljaa. Tämän jälkeen Kristus huusi, ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Matteus 27:46).

Sitten nopeasti toinen toisensa perään tulevat hänen kolme viimeistä sanaansa.

Roomalaiset sotilaat ja satunnaiset ohikulijat odottivat kirousten tulvaa kolmelta ristiinnaulitulta mieheltä.

Roomalaisen valtiomiehen ja filosofin Senecan mukaan ristiinnaulitut kirosivat oman syntymänsä, äitinsä, teloittajansa ja sylkivät usein alla olevien päälle. Tietyissä tilanteissa ristiinnaulittujen kielet leikattiin irti kirousten ja jumalanpilkan lopettamiseksi. Jeesus sen sijaan rukoili ristiinnaulitsijoidensa puolesta ja pyysi Jumalaa antamaan heille anteeksi.

Me emme ala elää, ennen kun suljemme menneisyyden oven anteeksi antamalla. Ketkään eivät elä oikeasti, ennen kuin ovat itse kokeneet anteeksiantamuksen. Onneksi ei ole vaikea tietää, milloin olemme itse vastaanottaneet anteeksiantamuksen. Aivan kuten ei voi antaa rahaa, ennen kuin on itse saanut sitä, niin ei voi antaa anteeksi ennen kuin on itse saanut anteeksi. Jos ihminen ei pysty antamaan anteeksi jollekulle häntä vastaan rikkoneelle, niin se johtuu siitä, ettei ole itse saanut anteeksi. Jos ei ole saanut anteeksi,

ei ole pelastunut (Matteus 6:14-15). Anteeksiantamus on silta, jota pitkin meidän kaikkien tulee kulkea Jumalan valtakuntaan.

Jokainen ihmissuhde elämässä tarvitsee anteeksiantamusta. Ei ole olemassa täydellisiä vaimoja, aviomiehiä tai lapsia. Ei ole täydellisiä työntekijöitä eikä työnantajia. Eikä myöskään täydellisiä ystäviä eikä naapureita. Tästä syystä anteeksiantamuksen tulee olla ihmissuhteit-temme ytimessä. Sen on oltava yhtä luonnollista kuin hengitys.

kaksi

Katsotaanpa nyt pelastuksen sanaa. Jos Jeesuksen oli mahdollista antaa ikuinen elämä katuvalle kapinalliselle ristillä – miehelle, jolla ei ollut mitään hyvää suositellakseen häntä Jumalalle – niin pitääkö meidän murehtia sitä, hyväksyykö Jumala meidät? Mutta älä jätä katumustasi yhdenneltoista hetkelle, koska voit kuolla kello kymmenen kolmekymmentä.

Rohkaisevinta, mitä tapahtui Jeesukselle ristillä, oli se, että toinen kiroilevista kapinallisista hiljentyi hämmästyksestä seurattuaan Jeesuksen asennetta. Tapa, jolla Jeesus suhtautui omaan ristiinnaulitsemiseensa, oli täysin erilainen kuin Hänen kumppaneillaan. Sitten hän muisti kuulemansa kertomukset Jeesuksesta ja käsitti niiden olevan totta. Tässä tilanteessa hän vihasi itseään ja elämää, jota oli elänyt.

Kuinka hän toivoikaan olevansa kuin Jeesus, joka paransi ihmisiä sen sijaan että olisi tappanut heitä. Kääntyen Jeesusta pilkkaavan kumppaninsa puoleen hän kysyi: ”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen? Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt” (Luukas 23:40-41).

Näin sanoen katuva kapinallinen paljastui tuolla hetkellä viisaammaksi kuin Hannas, Kaifas, Sanhedrin, Pilatus ja

Herodes. Korkeasta tuomioistuimestaan käsin hän peruutti Jeesuksen tuomion. Sitten kääntyen Jeesuksen puoleen hän rukoili: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.”

Huomaa ero katuvaan ryöväriin ja hänen kumppaninsa välillä. Hän ei pyytänyt elämää tässä maailmassa. Hän ei pyytänyt, että hänet otettaisiin alas ristiltä. Ensimmäistä kertaa elämässä hänen arvojärjestyksensä oli oikea.

Miksi juutalaiset tappoivat Jeesuksen? Koska he halusivat Messiaan, joka antaisi heille maallisen kuningaskunnan. Jeesus tarjosi heille vain Jumalaa. Emmekö ole yhtä tyhmiä halujemme kanssa? Haluamme maallisia asioita, kunnes ne tukahduttavat meidät ja työntävät Jumalan sivuun elämästämme.

Katuva rikollinen on esikuva pelastuksesta meille kaikille. Hän pelastui yksin uskosta Jeesukseen, ei tekojen perusteella (katso Ef. 2:8-9). Huomaa, miten nopeasti Herra vastaa hänelle sanomalla: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Sillä hetkellä, kun katuva rikollinen uskoi Jeesukseen, hänet rekisteröitiin taivaan kansalaiseksi. Kristus itse julisti hänen kohtalonsa.

Miten ihmeellinen mies tämä kapinallinen olikaan. Mutta hänen vierellään oli vielä ihmeellisempi mies. Kristus lupasi iankaikkisen elämän miehelle, joka muutamaa minuuttia aiemmin oli kironnut häntä. Tämä on armoa parhaimmillaan, syvimmillään ja varmimmillaan. Se tarkoittaa, ettei kenenkään meistä tarvitse vaipua epätoivoon menneisyytemme, heikkoutemme tai pahuutemme tähden. Meillä on Vapahtaja. Jos olet suuri syntinen, niin sinulla on vielä suurempi Vapahtaja. Mieti myös joutuessasi miten koviin koettelemuksiin tahansa, että Jeesus on kokenut vielä kovempia. Katuva rikollinen kuolisi ainoastaan ensimmäisen kuoleman; ristiinnaulittu Jeesus hänen vierellään oli kuolemaisillaan toisen kuoleman, kuoleman, joka ei tarjoaisi Hänelle tulevaisuutta haudan jälkeen.

kolme

Kolmas sana Herraltamme ristillä oli rakkauden sana Hänen äidilleen. Hän näkee hänet seisomassa siinä ikään, kuin kokien ristiinnaulitsemisen tuskan itse. Äiti muistaa Hänen syntymänsä aikaisen varoituksen siitä, että miekka tulisi lävistämään hänen sydämensä. Kuinka totta! Äiti on tietämätön tuossa tilanteessa, että hänen poikansa on Isänsä asialla. Siitä huolimatta Hän ei laiminlyö valvollisuuttaan perhettään kohtaan. Hän pyytää Johannesta pitämään huolen Hänen äidistään, juuri niin kuin pojan tulee.

Neljännessä sanassa ristiltä – Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? – löydämme syyn Kristuksen kuolemalle. Ajan ja ikuisuuden kirjoista ei löydy yhtään lausetta, jossa olisi yhtä paljon tuskaa. Kuolema ei ole synnin lopullinen palkka vaan ero Jumalasta. Kun Jumala, joka on elämän, toivon, ilon, rauhan lähde, hylkää jonkun, kaikki elämä, toivo, ilo ja rauha jättävät hänet. Se on helvetti. Ilman Jumalaa ei ole mitään tulevaisuutta, vain musta totaalisen häviämisen aukko.

Kristuksen, joka kantoi maailman synnit, täytyi kokea tämä ero. Jumala halusi tuhota synnin lopullisesti, ja niin Kristus, joka kantoi meidän syntimme, tuhottiin sen mukana. Joko Kristus tuhoutuu syntiemme vuoksi tai me tuhoudumme. Ei ole muuta vaihtoehtoa.

Jeesus hylättiin, jotta meidät hyväksyttäisiin. Jumala erkani Jeesuksesta, että Hän tulisi yhdeksi meidän kanssamme. Jeesus jätettiin kokonaan yksin, jotta meistä voisi tulla Jumalan perheen jäseniä. Jeesus hävitettiin, jotta me eläisimme ikuisesti. Tämä oli se uhri, jonka Herramme antoi edestämme. Hän luopui kaikesta, jotta me perisimme kaiken.

viisi

Seuraavaksi tuli kärsimyksen sana. ”Minun on jano.” Kristuksen huulilta ei tullut yhtään valituksen sanaa kivusta ja kärsimyksestä. Hän ei sanonut sanaakaan itsesäälistä. Hän vain totesi tosiasian: ”Minun on jano”. Eräs sotilas kasteli

sienen ei-juovuttavassa hapan-viinissä ja piti sitä Jeesuksen huulilla. Viini, jonka hän joi kuvasi syntejämme (Matteus 26:39). Jeesus nieli kaiken sen tietoisena, että niin tehden paluuta takaisin ei olisi.

kuusi

Seuraavaksi tuli Jeesuksen kuudes sana ristiltä kuudennella tunnilla, viikon kuudentena päivänä. Hän huusi voitokkaasti: ”Se on täytetty!” (Joh. 19:30). Alkukielellä se on vain yksi sana. Mutta mikä kirjasto onkaan tuossa yhdessä sanassa. Sama sana tarkoitti velalliselle, että hänen velkansa oli täysin maksettu. Sama sana tarkoitti vangille, että hänen tuomionsa oli täytetty. Niin on myös meidän kanssamme: Velkamme Jumalalle on täysin maksettu ja kuolemantuomiomme on täytetty. ”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat” (Room. 8:1).

Kun kun Jeesus lausui nämä sanat, temppelin esirippu repeytyi kahtia ylhäältä alas, osoittaen, että Jeesus kuolemallaan oli poistanut esteen ihmisen ja Jumalan väliltä ja voisimme nyt astua rohkeasti Jumalan eteen (Matt. 27:51, Hebr. 10:19-22). Hänet suljettiin pois Jumalan läsnäolosta, jotta me voisimme astua sisään.

seitsemän

Kristuksen viimeinen sana oli Isälleen: ”Isä, sinun käsiini minä annan henkeni” (Luuk. 23:46). Niin kuin Job, joka ei luopunut uskostaan kovista kärsimyksistään huolimatta, niin Jeesuskin jättäytyi Isänsä haltuun, vaikkei Hänellä näyttänyt olevan mahdollisuutta paeta tuhoa.

Herramme sanoessa viimeiset sanansa ne sekoittuivat tuhansien pääsiäslampaiden huutoihin temppelin ulkopihalla vastakkaisella puolella vuorta. Mutta meidän uskomme ei ole lampaiden veressä vaan Kristuksen, ”pääsiäislampaamme” (1. Kor 5:7) joka uhrattiin puolestamme.

Meille seitseman sanaa ristiltä ovat hyvin tuttuja ennestään, mutta siellä oli myös seitsemän sanaa ristille. Nämä seitsemän sanaa ristille tulivat ohikulkijoilta (Matt. 27:39-40), kapinalliselta vasemmalla puolella (Luuk. 23:39) ja oikealla puolella (Luuk. 23:40-42), pääpapeilta, lainoppineilta sekä vanhimmilta (Matt. 27:41-43), joiltakin ristin lähellä seisoneilta ihmisiltä (Mark. 15:35), sotilailta (Luuk. 23:36-37) ja sadanpäämieheltä (Mark. 15:39).

Kahdesta sanasta huomaamme, että uusi elämän puu tuotti jo hedelmää: katuva kapinallinen, joka oli murhaaja, ja sadanpäämies – kaksi miestä, jotka edustivat kahta ääripäätä pelastettujen kirjossa. Suurimmalle osalle katsojista risti oli turha haaskausta. Niin myös tänään. Tuntematon on kirjoittanut: ”Jeesus aloitti työnsä olemalla nälkäinen, vaikka Hän on elämän leipä. Jeesus lopetti palvelustyönsä janoisena, vaikka Hän on elävä vesi. Jeesus oli uupunut, vaikka Hän on meidän lepomme. Jeesus maksoi verorahan, vaikka on kuningas. Jeesusta syytettiin demonien vallassa olemisesta, vaikka Hän ajoi ulos demoneja. Jeesus itki, mutta Hän pyyhkii kyyneleemme. Jeesus myytiin kolmestakymmenestä hopearahasta, mutta Hän lunasti koko maailman. Jeesus vietiin lampaana teurastettavaksi, mutta Hän on hyvä paimen. Jeesus kuoli, mutta kuolemansa kautta riisti kuolemalla vallan.”

Kasvoja Ristin Ympärillä

Aloitamme kahdesta miehestä, jotka ristiinnaulittiin Jeesuksen kanssa. Molemmat heistä olivat terroristeja. Jeesuksella, joka ristiinnaulittiin heidän keskelleen, oli synty päällään muttei si-sällään. Miehellä Hänen oikealla puolellaan oli synty sisällään muttei päällään, koska hänelle oli annettu anteeksi. Miehellä Vapahtajan vasemmalla puolella oli synty sekä sisällään että päällään. Koska hän ei ollut pyytänyt anteeksi, syyllisyys jäi hänen päälleen.

Mitä tämä merkitsee meille tänään? Ajattele miestä, joka pelastettiin. Hän oli Herramme viimeinen läheinen ystävä. Hänellä oli rohkeutta myöntää, että hän oli väärässä. Hän jopa käänsi ylipappien ja rabbien tuomion sanomalla Jeesuksesta ”Tämä mies ei ole tehnyt mitään väärää.” Tämä katuva syntinen edustaa kaikkia katuvia syntisiä. Meissä tosin on syntiä (vaikka vihaamme sitä), mutta se ei enää ole meissä, koska annoimme sen Jeesukselle, joka tuli synniksi meidän tähtemme (2. Kor. 5:21). Meille on annettu anteeksi ja syyllisyytemme on poistettu.

Katsotaan nyt toista terroristia, joka ei luovuttanut syntejään Jeesukselle. Hän oli yhtä lähellä Jeesusta kun hänen kumppaninsa, mutta hän ei tunnistanut pahuutta sydämessään; hän ei suostunut olemaan hengellisesti sairas. Vain ne, jotka suostuvat olemaan sairaita, menevät lääkäriin; vain ne, jotka suostuvat olemaan syntisiä, etsivät Vapahtajaa.

Onko pelastus vaikeaa vai helppoa? Se ei ole ainoastaan vaikeaa, se on mahdotonta, ellei halua muuttua paremmaksi ihmiseksi kuin mitä on. Suuret joukot uskonnollisia ja ei-uskonnollisia ihmisiä luottavat itseensä enemmän kuin Jeesukseen. Kuten katumaton terroristi Jeesuksen vasemmalla puolella, he tulevat kuolemaan synteihinsä.

Katso nyt sotilaita ristin ympärillä. Matteus 27:35-36 sanoo: ”Ja kun he olivat hänet ristiinnaulinneet, jakoivat he keskenään hänen vaatteensa heittäen niistä arpaa. Sitten he istuutuivat ja vartioivat häntä siellä.” Tässä miehet istuvat, heittävät arpaa ja katsovat. He katsoivat mutta eivät nähneet häntä, jota he todella katsoivat. Kissa voi katsoa kuningasta, mutta kissa ei koskaan näe kuningasta. Niin oli myös näiden sotilaiden laita. He näkivät Jeesuksen vain yhtenä kapinallisena, joka sai lopullisen tuomionsa teoistaan.

Jeesuksen ristiinnaulinneet sotilaat edustavat koko ihmiskuntaa. Jeesus ei kuollut omien syntiensä vuoksi, koska Hän oli synnitön; hän kuoli maailman syntien tähden. Mutta välinpitämätön maailma, kuten sotilaat, ei näe Jumalan Poikaa ristillä kuolemassa heidän syntiensä tähden. Koska he ovat hengellisesti sokeita, he näkevät vain yhden halvan ihmisen riippuvan siinä. Mitä kauheaa haaskausta! Jeesus kuoli vapauttaakseen heidät synneistään, mutta he rakastavat enemmän syntejään kuin Jeesusta.

Yksi kasvoista ristin ympärillä oli sadanpäämiehen. Hän oli paikalla, koska hän oli vastuussa teloitusr ryhmästä. Hän huomasi, millainen ihminen Jeesus oli, ja kuuli jokaisen sanan, jonka Hän puhui. Kolmen tunnin ylikuonnollinen pimeys ja suuri maanjäristys, joka tapahtui Jeesuksen kuolinhetkellä, osoittivat hänelle, että Hän ei ollut tavallinen ihminen.

”Mutta kun sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: ”Totisesti, tämä oli vanhurskas mies”” (Luuk. 23:47). Tämä mies, joka oli vastuussa Jeesuksen teloittamisesta, tunnusti uskonsa Jeesukseen. Mikä

ihmeellinen evankeliumi; se voi muuttaa niidenkin sydämet, jotka ristiinnaulitsevat Herran; se voi muuttaa viholliset ystäviksi.

Ylipapit, kirjanoppineet ja vanhimmat olivat myös ristin luona. He pilkkasivat Häntä ja sanoivat ohikulkijoille: ”Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa” (Matt. 27:41-42). Se, mitä he sanoivat, oli totta. Jos Jeesus olisi pelastanut itsensä, Hän ei olisi voinut pelastaa muita. Hänen piti kuolla maailman syntien tähden.

Nämä uskonnolliset johtajat, kuten monet nykyisetkin uskonnolliset johtajat, uskovat perinteisiin ja instituutioihin mieluummin kuin Jeesukseen. He vastustivat Jeesusta. He huusivat niin, että kaikki kuulivat. ”Onhan hän Israelin kuningas; astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen” (Matt. 27:42-43). Heidän lupauksensa oli täysin tyhjä, sillä kun Jumala pelasti Jeesuksen haudasta, niin he eivät kuitenkaan uskoneet Häneen. Kuka haluaisi olla näiden tekopyhien kengissä tuomion päivänä?

Muitakin oli ristin luona. ”Mutta kaikki hänen tuttavansa seisoivat taampana, myöskin naiset, jotka olivat seuranneet häntä Galileasta, ja katselivat tätä” (Luuk. 23:49). Jeesuksen lopun lähestyessä muutama tuli Hänen lähelleen lohduttaakseen häntä (Joh. 19:25-26). He eivät ymmärtäneet, miksi Jeesus antoi näin pahojen asioiden tapahtua itselleen. Hän oli voittanut jokaisen haasteen elämässään siihen mennessä. Miksi hän antautui nyt? Miksi hän ei näyttänyt todellista voimaansa ja tullut alas ristiltä?

Monta kertaa elämässä kyselemme samaa kysymystä: miksi Jumala ei tee jotakin? Miksi Hän sallii tämän suuren pahan? Siihen on syy. Meidän on luotettava siihen, että Jumala toimii ajallaan. Ja kun Hän toimii, ymmärrämme että Hänen ajoituksensa on paras. Joten pidä usko Jumalaan, erityisesti silloin kun kuljet kuoleman varjon laaksossa.⁹⁰

Opetuksia Ristiltä

PÄÄLLEKIRJOITUS

Kristuksen pään yläpuolelle oli kirjoitettu syytös Häntä vastaan: *JUUTALAISTEN KUNINGAS* (Mark. 15:26). Se oli kirjoitettu arameaksi, latinaksi ja kreikaksi (Joh 19:20), joten jokainen ohikulkija pystyi lukemaan sen. Tämä kirjoitus oli kuin pieni Raamattu koko maailmalle ja kertoi totuuden Jeesuksesta.

Jos Jeesus ei olisi kuollut ristillä, Hänellä ei olisi ollut maan päällä. Kuolemallaan Hän maksoi hinnan synneistämme, niin että voimme jättää Saatanan väliaikaisen valtakunnan ja astua Hänen ikuiseen valtakuntaansa (Kol. 1:13-14). Kuolemallaan Hän avasi oven meille palataksemme elämän maahan kuoleman maasta (Matt. 27:50-51; Hebr. 10:19-22). Vain ne, jotka ovat lunastetut Karitsan verellä, voivat mennä sinne (Ilm. 7:14-15); vain anteeksisaaneet voivat tulla taivaan kansalaiseksi (Ilm.5:9-10).

Ainoa, joka voi istua iäisen elämän valtaistuimella on Hän, joka kykeni kestämään ikuisen kuoleman valtaistuimen, ristin. Koska Jeesus ristiinnaulittiin puolestamme, Hänet kruunattiin kuninkaaksi. Ylösousemuksen jälkeen Hän sanoi opetuslapsilleen: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä (Matt. 28:18, Fil. 2:9-10). Kellään ei voi olla korkeampaa auktoriteettia. Kyllä, Jeesus on jokaisen aidon uskovan kuningas.

ORJANTAPPURAKRUUNU

Sotilaat panivat violetin värisen viitan Jeesuksen päälle ja väänsivät kokoon orjantappurakruunun ja asettivat sen Hänen päähänsä. He rupesivat tervehtimään häntä: ”Terve, juutalaisten kuningas!” Uudelleen ja uudelleen he löivät Häntä päähän ruovolla, sylkivät Häntä ja laskeutuen polvilleen pilkaten kumarsivat häntä (Mark. 15:16-19).

Jeesus kesti meidän nöyryytyksemme ja pilkkamme, jotta me saisimme kunnian ja arvostuksen, joka oli Hänen ansiotaan.

Ne ohdakkeet, jotka vaivaavat meitä, eivät voi vaivata meitä ikuisesti, koska Jeesus poisti ikuisuuden vaikeuksistamme. Mutta niin kaun kuin olemme tässä maailmassa, ohdakkeet ovat osa elämäämme. Ei ole kruunua ilman piikkejä, ei perhettä ilman ongelmia eikä ihmissydäntä ilman surua. Jopa apostoli Paavalilla oli myös pistin lihassaan, joka vaivasi häntä. Hän rukoili kolmesti, että Herra poistaisi pistimen, mutta joka kerta Herra vastasi hänelle sanoen: ”Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa” (2. Kor. 12: 7-10). Mikä tahansa onkin sinun pistimesi, kannä sitä armossa Jeesuksen tähden, muistaen, että pian tulee päivä, jolloin maailmaamme synnin mukana (1. Moos. 3:18) tulleet piikit karkotetaan yhdessä synnin kanssa, joka sai ne versomaan.

PIMEYS

Kuudennesta tunnista(keskipäivästä) yhdeksänteen tuntiin (kolmeen saakka iltapäivällä), pimeys valtasi koko maan. ”Ja yhdeksännen hetken vaiheilla Jeesus huusi suurella äänellä sanoen: ’Eeli, Eeli, lama sabaktani?’ Se on: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Matt. 27: 45-46).

Keskipäivällä, kun aurinko paistoi kirkkaimmin, syvä pimeys valtasi maan. Jumala, joka asuu valkeudessa, mihin kukaan ei taida tulla, (1. Tim.6:16) oli vetäytymässä pois Jeesuksesta. Ikuinen suhde Isän ja Pojan välillä oli

katkeamassa. Valkeus antoi perään pimeydelle, rauha pelolle, toivo toivottomuudelle, turvallisuus turvattomuudelle, elämä kuolemalle. Niin pian kuin tämä pimeyden vitsaus poistui, pääsiäisenkeli tuli ottamaan Jumalan Pojan hengen. Hän antoi henkensä edestämme, jotta me saisimme elää.

Pimeys peitti koko Egyptin maan, ennen kuin esikoiset kuolivat (2. Moos. 10-11), mutta israelilaisten asunnoissa oli valoa, koska pääsiäislampaan veri suojaasi heitä. Missä tahansa tänään on uskoa Jumalan Karitsaan, siellä on valoa.

Kun Jeesus huusi: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Hänen sanansa olivat kirkas valo, valaisten näkymän. Hän, vanhurskas, hylättiin, että meidät, epävanhurskaat, hyväksyttäisiin.

Hänen kuolemansa on evankeliumin valo, joka karkottaa pimeyden. Jos emme levitä evankeliumin valoa, vaan kätkemme sen vakan alle, jäljellä ei ole muuta kuin toivottomuus, tyhjiys ja kuolema (Matt. 5:14-16).

HÄNEN IHOKKAANSA

”Kun sotamiehet ristiinnaulitsivat Jeesuksen, ottivat he hänen vaatteensa ja jakoivat ne neljään osaan, kullekin osansa, sekä ihokkaan jäädessä jäljelle. Mutta ihokas oli saumaton, kauttaaltaan ylhäältä asti kudottu. Sentähden he sanoivat toisillensa: ’Älkäämme leikatko sitä rikki, vaan heittäkäämme siitä arpaa, kenen se on oleva’; että tämä kirjoitus kävisi toteen: ’He jakoivat keskenänsä minun vaatteeni ja heittivät minun puvustani arpaa’. Ja sotamiehet tekivät niin” (Joh. 19:23-24).

Jeesus riisuttiin alastomaksi. Hän oli tehnyt sen kolmekymmentäkolme vuotta aiemmin, kun hän riisui itsensä taivaan kirkkaudesta ja syntyi maan päälle alastomana ihmislapsena. Vain kaksikymmentäneljä tuntia aikaisemmin, ennen kuin Jeesus ristiinnaulittiin, Hän teki sen uudelleen, kun Hän riisui päällysviittansa, kääri pyyhkeen lantionsa ympärille ja kumartui pestäkseen opetuslastensa jalat.

Jeesuksen saumaton ihokas oli papillinen viitta. Se meni sotilaille, jotka ristiinnaulitsivat Jeesuksen. Näin tapahtuu myös tänään.

Me olemme ristiinnaulitsijoita, ja Kristuksen vanhurskauden viitta on meidän saatavillamme. Kun uskomme Jeesukseen, Hänen vanhurskautensa peittää meidän syntimme. Jesaja kirjoitti, ”Minä iloitsen suuresti Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani, sillä hän pukee minun ylleni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viittaan” (Jes. 61:10).

REPEYTYNYT ESIRIPPU

Maanjäristys, joka osoitti Jeesuksen kuolemaa, repi ylhäältä alas kahtia sen painavan verhon, joka erotti tempppelin pyhän kaikkeinpyhimmästä. Tässä paikassa ilmeni Jumalan läsnäolo (Matt. 27:51). Sama maanjäristys avasi myös monen uskollisen pyhän haudat. Nämä ihmiset herätettiin elämään, ja kun Jeesus oli herätetty kuolleista, he menivät pyhään kaupunkiin ja ilmestyivät monille (Matt. 27:52-53).

Jeesuksen kuolema avasi meille tien takaisin Jumalan luo, tien, joka oli sinetöity suljetuksi sen jälkeen kuin Aadam oli ajettu pois Eedenistä (1. Moos. 3:22-24). Raamattu sanoo: ”Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa kautta... käykäämme Jumalan eteen” (Hebr. 10:19-20).

Esirippu Jumalan ja meidän välillämme kuvasi syntejämme, jotka estivät meiltä pääsyn Jumalan luo mutta kun Jeesus otti kantaakseen syntimme, esirippu edusti silloin hänen ruumistaan. Kun Kristuksen ruumis repeytyi ristillä, niin myös esirippu repeytyi.

Kun Hänen kuolemansa poisti syntimme, Jumalan ja ihmisen välinen este poistui. Hänen kuolemansa avasi meille tien takaisin Jumalan luo.

Hengellisesti me, jotka olimme synteihimme kuolleita, herätettiin henkiin, kun Jeesus kuoli puolestamme. Ja Hänen ylösnousemuksessaan me astuimme pyhään kaupunkiin, elääksemme Jumalan, Jeesuksen ja enkelien läsnäolossa (Hebr. 12:22-24).

VERI JA VESI

Jos yksikin vanki pääsi karkuun roomalaiselta sotilailta, sotilas teloitettiin (Apt.12:18-19). Tämä oli laki. Jos oli vaara että ristiinnaulitut vangit karkaisivat, kun heidät otettiin alas ristiltä, heidät tapettiin (Apt. 27:42). Varmistaakseen, että Jeesus oli todella kuollut, yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä (Joh. 19:34). Nämä sotilaat olivat ammattitappajia. He tiesivät, mitkä haavat olivat kuolettavia ja mitkä eivät. Jeesuksen haava oli kuolettava.

Jeesuksen veri edusti meidän vanhurskauttamistamme; Jeesuksen veri asettaa meidät oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa (1. Joh.1:7). Vesi toisaalta edustaa pyhitystä meissä asuvan Jeesuksen Hengen kautta. Hän puhdistaa meidät vedellä, pesten sanan kautta (Ef. 5:25).

Vanhurskauttaminen tapahtuu yhdessä hetkessä. Sillä hetkellä, kun panemme uskomme Jeesukseen, meidät asetetaan oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa (Room. 3:21-24, 28). Juuri sillä hetkellä saamme lahjaksi iankaikkisen elämän (Joh. 5:24). Samalla hetkellä myös Jumalan vanhurskaus pannaan tilillemme (2. Kor. 5:21).

Kuten tuhlaajapoika, joka oli elänyt syntistä elämää ja palasi kotiin, niin Herra hyväksyy meidät katuvat syntiset takaisin perheeseensä ja panee oman puhtaan viittansa meidän hartioille (Luuk. 15:11- 24). Meidän ei tarvitse ansaita paikkaamme Jumalan perheessä; saamme sen ilmaisena lahjana.

Kaikki vanhurskautetut saavat 100%:n vanhurskauden (2. Kor.5:21). Mutta se vanhurskaus ei ole sisällämme vaan Jee-

suksessa. Jos meillä on Jeesus, meillä on Jumalan antama vapaa vanhurskauden lahja.

Pyhitys—se mitä Jumalan Henki tekee meissä—ei ole koskaan 100%. Eikä se koskaan tule olemaan 100%, ennen kuin meille annetaan uudet hengelliset ruumiit ylösnousemuksessa (1. Kor. 15:42-44). Koska meidän pyhityksemme tässä elämässä tulee aina jäämään vajaaksi siitä mitä ikuiseen elämään vaaditaan, emme voi panna uskoamme siihen, mitä teemme.

Usko, joka antaa meille iankaikkisen elämän, on usko Jeesukseen ja Hänen antamaansa 100% vapaaseen vanhurskauden lahjaan. Evankeliumi opettaa, että Kristusta kohdeltiin syntisenä, mitä hän ei ollut, kun taas meitä kohdellaan vanhurskaina, vaikka emme ole sitä. Häntä rangaistiin synneistä, joita Hän ei ollut tehnyt, ja meidät asetetaan oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa vanhurskauden perusteella, jota emme ansainneet.

Ei ole mitään sen rohkaisevampaa kuin uskon kautta vanhurskauttaminen, joka tarkoittaa, että minut on asetettu oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa. Se sanoo, että Jeesuksen veri on peittänyt kaikki minun syntini, menneet, nykyiset ja tulevat. Niin kauan kun tarraudun uskossa Jeesukseen, minulla on ikuinen elämä. Vaikka kompastun ja kaadun, jos nousen ja tartun Galilean miehen käteen, saan anteeksi ja minut asetetaan oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa.

Kun hyväksyn Jeesuksen uskon kautta, Hän tulee elämäni antamalla pelastuksen lahjaksi. Jos minulla on Jeesus, minulla on iankaikkinen elämä (1. Joh. 5:11-12). Elämää, jota Hän elää minussa pelastuksen jälkeen, kutsutaan pyhitykseksi (Fil. 2:13). Kuitenkin olen pelastettu vain sen perusteella, mitä Hän teki puolestani kaksi tuhatta vuotta sitten ristillä, eikä siksi, mitä Hän tekee minussa tänään. Se, mitä Hän teki ristillä puolestani oli 100%, ja se, mitä Hän tekee sisälläni, ei ole koskaan tässä elämässä 100%, koska synti on turmellut mieleemme.

Jeesus Lepää Haudassa

Yksi pääsiäisen tärkeimmistä päivistä, jota kristityt pitivät ensimmäisen viidensadan vuoden ajan, oli suuri sapatin päivä, jonka Jeesus lepäsi haudassa. Tämä päivä juhlisti lepoa, jonka Kristus voitti meille ristinkuolemallaan. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja sanoo: ”Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon” (Hebr. 4:3).

Egyptin orjuudesta pelastetut hebrealaiset uskoivat pääsevänsä lepoon päästyään luvattuun maahan. Mutta Kanaanin maa ei antanut heille jatkuvaa lepoa, jota he odottivat. Luvattu lepo oli vielä tulevaisuudessa. ”Jos Joosua olisi saattanut heidät lepoon, niin hän ei puhuisi toisesta, senjälkeisestä päivästä. Niin on Jumalan kansalle sapatin lepo tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa” (Hebr. 4:8-10).

Tosi lepo kaikista vaikeuksistamme löytyy vain Jeesuksessa. Jos hyväksymme, että Jeesus kuoli ristillä puolestamme, syllisyyden raskas taakka putoaa harteiltamme ja vierii kukkulalta alas Hänen hautaansa, jonne se haudataan ikuisiksi ajoiksi. Siinä tilanteessa koemme todellisen levon.

Kun Jumala oli saanut luomistyönsä päätökseen, Hän sanoi: ”Se on hyvä; se on täytetty” ja Hän lepäsi seitsemäntenä päivänä (1. Moos. 2:1-3). Aadam ja Eeva lepäsivät Hänen kanssaan. He eivät voineet tehdä mitään

parantaakseen Hänen luomistyötään eivätkä voineet siihen mitään lisätä. He pystyivät vain ylistämään ja kiittämään Jumalaa, lepämään ja nauttimaan siitä.

Kun Herramme oli lopettanut lunastustyönsä, hän sanoi: ”Se on hyvä; se on täytetty”, ja Hän lepäsi sapatinpäivänä (Luuk. 23:50-56). Ja kaikki lunastetut pääsevät lepoon Hänen kanssaan. Emme voi tehdä mitään parantaaksemme Jeesuksen lunastustyötä, emmekä voi siihen mitään lisätä. Voimme vain ylistää Jumalaa, astua Hänen lepoonsa ja nauttia siitä.

Aivan kuten sapatti oli lepopäivä eikä työpäivä, niin me, jotka panemme luottamuksemme Jeesukseen, lepäämme Hänen täytetyssä työssään. Emme voi tehdä mitään ansaitaksemme pelastuksen, koska Jeesus teki kaiken puolestamme. Voimme vain levätä Hänen valmiissa työssään. Se on todellinen lepo. Me juhlimme tätä lepoa joka viikko, kun jätämme työmme ja vietämme aikaa Herran kanssa.

Jeesuksen Tyhjä Hauta

Maailma on miljardien ihmisten hauta. Maailma on valtava hautausmaa, jossa toimimme vähän, nautimme vähän mielihyvystä ja sitten siirrymme makaamaan kuolleitten viereen. Elämä on saatto omiin hautajaisiimme. Ihminen on valloittanut monet asiat, mutta kuolema ei kuulu niihin.

Maailmassa on ollut monta suurta uskonnollista johtajaa, mutta kuolema on kohdannut heitä kaikkia. Vain yksi on noussut kuolleista, ja se on Jeesus Kristus. Kun Herramme nousi kuolleista, Hän vastasi samalla mitalla synnille ja kuolemalle. Lunastettujen laulu on nyt: ”Oi kuolema, missä on sinun pistimesi? Oi, hauta, missä on sinun voittosi?”

Apostoli Paavali kirjoitti: ”Sillä minä annoin teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minkä itse olin saanut: että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan, ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan, ja että hän näyttäytyi Keefaalle, sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän näyttäytyi yhtä haavaa enemmän kuin viidellesadalle veljelle, joista useimmat vielä nytkin ovat elossa, mutta muutamat ovat nukkuneet pois. Sen jälkeen hän näyttäytyi Jaakobille, sitten kaikille apostoleille. Mutta kaikkein viimeiseksi hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikäänkuin keskensyntynyt” (1. Kor.15:3-8).

Kun Paavali kirjoitti tämän kirjeen Korinton seurakunnalle noin kaksikymmentäviisi vuotta Jeesuksen kuoleman ja

ylösousemuksen jälkeen, oli vielä satoja elossa olevia ihmisiä, jotka olivat nähneet ylösnousseen Kristuksen. Kenestäkään muusta ihmisestä, joka koskaan on elänyt ja kuollut, ei voida sanoa samaa. Vaikka joku lukisi tätä yhdessä kädessä vodkalasi ja toisessa sikari, tämä on silti hyvin vaikuttavaa.

Kuolema on voitettu! Jeesus, joka nousi kuolleista kolmantena päivänä, sanoo kaikille seuraajilleen, ”Koska minä elän, niin tekin saatte elää” (Joh. 14:19). Hän sanoi myös: ”Minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet” (Ilm. 1:18). Kun Jeesus saapuu taivaan pilvissä, Hän avaa kaikkien Häneen uskovien haudat ja vapauttaa heidät. (1. Tess. 4:16-18).

Läpi Raamatun meille annetaan lyhyitä välähdyksiä Jeesuksen ylösnousemuksesta. 1. Moos. 22 kertoo Iisakista, joka oli kolmen päivän ajan kuolemantuomion alaisena mutta joka pelastettiin kuolemalta niin kuin ylösnousemuksessa (Hebr. 11:19).

Samoin 1. Mooseksen kirja kertoo Joosefista, jota, kuten Jeesusta, valheellisesti syytettiin kahden muun kanssa, joista yksi pelastui ja toinen ei. Joosef sitten nostettiin ylös vankikuopastaan ja hänelle annettiin istuin suuren kuninkaan vieressä. Siltä paikalta hän tarjosi pelastusta kansalleen.

Joonalla oli myös ”ylösousemuskokemus”. Hänen uhrinsa lepytti Jumalan vihan, ja hänet palautettiin elämään kolmantena päivänä.

Danielilla oli myös ylösnousemuskokemus. Kateuden tähden hänet suljettiin nälkäisten leijonien luolaan ovi sinetöitiin kiinni (Dan. 6). Mutta sinetti murrettiin ja hän tuli pois elävänä.

Hauta, johon Jeesus asetettiin, sinetöitiin ja sitä vartioitiin kuten Eedenin porttia, joka johti kuolemasta elämään (Matt. 27:62-66). Mutta kolmantena päivänä, ”tapahtui suuri maanjäristys, sillä Herran enkeli astui alas taivaasta, tuli ja

vieritti kiven pois ja istui sille. Hän oli näöltään niinkuin salama, ja hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi. Ja häntä peljättyen vartijat vapisivat ja kävivät ikään kuin kuolleiksi” (Matt. 28: 2-4).

Jeesus avasi kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan meille tien Jumalan luo ja elämään. Siksi – kun hän nousi kuolleista – pyhät nousivat haudoistaan ja tulivat hänen ylösnousemuksensa jälkeen 100

pyhään kaupunkiin (Matt. 27:53). Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus antavat meille ikuisen kodin Jumalan luona.

Rooman alla on noin tuhat kilometriä katakombien käytäviä noin viisitoista metriä maanpinnasta. Ne oli kaivettu rakennusmateriaalien hankkimiseksi kaupunkia varten. Näihin tunneleihin kristityt hautasivat kuolleensa. Roomalaiset tuhkasivat kuolleensa, mutta kristityt valitsivat hautaamisen symboliksi uskostaan ylösnousemukseen viimeisenä päivänä. Jokaisessa 42 hautausmaassa Rooman alla oli yleensä suuri kappeli käytävissä jokaisen 60 metrin päässä, jonne vainotut kristityt kokoontuivat salassa ja lauloivat ylistystä Jumalalle. Jokaisen kokouksen lopuksi he huusivat: ”Hän on ylösnoussut!”

Jeesus Galileassa

Heti ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus tapasi opetuslapsensa ylähuoneessa Jerusalemissa ja käski heitä viemään evankeliumin kaikkeen maailmaan. Mutta ennen kuin he pystyisivät tarjoamaan pelastusta muille, heidän itsensä piti ymmärtää se, joten Jeesus sanoi heille: ”Rauha teille!” Ja sen jälkeen hän näytti heille kätensä ja kylkensä” (Joh. 20:20).

Ensimmäinen rauhamme tulee siitä, kun näemme Jeesuksen haavat ja ymmärrämme, että Hänet ristiinnaulittiin ja surmattiin meidän syntiemme tähden. ”Kun olimme vielä syntisiä, Kristus kuoli edestämme” (Room. 5:8). Rauha tulee niille, jotka tietävät, että Jeesus maksoi täyden hinnan heidän synneistään. Heillä on rauha sydämissään, koska he eivät enää ole Jumalan tuomion alaisia.

Niin Jeesus sanoi heille jälleen: ”Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät” (Joh. 20:21).

Ensimmäinen rauha, jota Jeesus tarjoaa sinulle, on syvä rauha. Tämä toinen rauha vie vielä syvemmälle, koska on vaikea nauttia pelastuksen ensimmäisestä rauhasta samanaikaisesti kun sukulaisesi ja ystäväsi eivät ole siitä osallisia. Ensimmäinen rauha on sinua varten; toinen rauha tulee, kun tarjoat pelastusta toisille. Jeesus kääntää sinua menemään toisten luo jakamaan Hänen pelastustaan muille.

”Mutta”, sinä protestoit, ”minulla ei ole kykyä jakaa evankeliumia muille. En tietäisi, mitä sanoa.”

Jeesus tietää sen, joten Hän antaa sinulle jumalallisen voiman tehtäväsi varten. Hän puhaltaa päällesi ja sanoo: ”Ota Pyhä Henki” (Joh. 20:22).Rukoile, että Jumalan Henki täyttää sinut ja auttaa viemään pelastusta muille. Kun voitat sieluja Jeesukselle, syvä rauha ja onni täyttävät sinut ylitsepursuavasti. Jeesus jatkaa sanomalla, “joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt” (Joh. 20:23).

Tässä Jeesus sanoo, että jos jaat hyvää uutista Hänen kuolemastaan ristillä ihmisten syntien vuoksi vaikutuspiirissäsi olevien ihmisten kanssa ja he hyväksyvät sen, he saavat anteeksi. Toisaalta, jos et levitä Jumalan anteeksiantamuksen evankeliumia vaikutuspiirisi ihmisille, he eivät ehkä koskaan kuule sitä toisilta, jolloin he jäävät vaille anteeksiantamusta. Vastuu on sinun. Mene voimassa, jonka Herra antaa, ja tuo ihmisiä hänen laumaansa.

Jeesus viipyi maan päällä opetuslastensa kanssa kuusi viikkoa ylösnousemuksensa jälkeen. Suurin osa ajasta kului Galileassa, jossa Hän oli viettänyt suurimman osan ajastaan palvellessaan toisia. Jeesus jäi maan päälle riittävän pitkäksi aikaa varmistaakseen ylösnousemuksensa tosiasian perusteellisesti.

Ensiksi Jeesuksen piti tavata yksitoista opetuslastaan korjatakseen joitakin rikkinäisiä ihmissuhteita. Pietari, opetuslapsi, jonka Jeesus oli valinnut ryhmän pääevankelistaksi, oli pettänyt Jeesuksen pahasti. Kolme kertaa hän oli kieltänyt tuntevansa Jeesuksen ja jopa vannoi valan sitä varten. Heti sen jälkeen Pietari katui ja itki katkerasti. Odottaessaan Jeesusta Galileassa Pietari yhdessä Johanneksen, Jaakobin, Tuomaan, Natanaelin ja kahden muun opetuslapsen kanssa lähtivät yökalaan sinä iltana mutteivät saaneet mitään (Joh. 21).

Aikaisin seuraavana aamuna joku rannalla huusi kysellen, oliko heillä yhtään kalaa. ”Ei ole”, he vastasivat.

Mies rannalla huusi heille: ”Heittäkää verkko oikealle puolelle venettä, niin saatte.” Miehet katsoivat toisiaan

ilmeettöminä, kohauttivat hartioitaan ja heittivät verkot veteen veneen oikealle puolelle. Heillä ei ollut mitään menetettävänä. Hämmästykseseen he eivät pystyneet vetämään verkkoja maihin suuren kalansaaliin vuoksi.

Johannes osoitti rannalla seisovaa miestä ja sanoi Pietarille: ”Se on Herra!” Heti tämän kuultuaan Pietari hyppäsi järveen ja ui rantaan. Vaikka hän oli pahoin pettänyt Herran, hän oli tuntenut Jeesuksen riittävän kauan tietääkseen, ettei Jeesus olisi vihainen hänelle. Kun Pietari kompuroi rantaan, Jeesus pyysi häntä tulemaan ja aterioimaan kanssaan.

Kun he olivat syöneet ja Pietarin verensokeri oli palautunut, Jeesus kysyi häneltä kolme kertaa, rakastiko hän vielä Häntä. Pietari oli kieltänyt Jeesuksen kolme kertaa; nyt oli hänellä oli mahdollisuus palata yhteyteen Herran kanssa kolmella rakkauden vakuutuksella. Ensimmäisen vahvistuksen jälkeen Jeesus sanoi Pietarille: ”Ruoki minun karitsoitani”; ja toisen jälkeen Hän sanoi: ”Kaitse minun lampaitani” ja kolmannen kerran jälkeen: ”Ruoki minun lampaitani.” Pietari oli uudelleen valtuutettu ja oli taas yksi kahdestatoista opetuslapsesta.

Kun opetuslapset olivat vetäneet verkot rantaan, he laskivat kalat. Niitä oli 153. Siihen aikaan oli 153 tunnettua kalalajia maailmassa, joten saalis järvestä edusti kaikkia erilaisia ihmisiä maailmassa, jotka kirkko saalistaisi valtakunnan nuottaansa (Matt. 13:47).

Elämässä on aikoja, jolloin tulet rannalle tyhjin käsin kovan työn jälkeen. Mutta rannalla sinua odottaa muukalainen. Hän kertoo sinulle, mitä sinun pitäisi tehdä, ja kun noudatat ohjeita, sinua kohtaa uskomaton menestys. Oivallat yhtäkkiä, että muukalainen onkin Jeesus. Hän kutsuu sinua aterioimaan kanssaan. Hän tietää, että olet tehnyt kovasti töitä ja olet väsynyt ja kylmissäsi. Kun olet levännyt ja syönyt, Hän kertoo haluavansa, että sinä seuraat Häntä.

Sinun ei pidä huolehtia toisten ihmisten suunnitelmista; sinun tehtäväsi on seurata Häntä.

Salaisuus yltäkylläiseen ja menestyvään elämään on seurata Jeesusta. Se voi maksaa sinulle paljon—niin kuin Pietarille (Joh. 21:18-19; 2. Piet. 1:13-15)—mutta hinta, jonka maksat, tulee olemaan pieni verrattuna ikuiseen palkintoosi.

Vain yksin Jeesus

”Ja kun he nostivat silmänsä, eivät he nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksinään” (Matt. 17:8).

Tämä kirja keskittyy Kristukseen, ristiin ja evankeliumiin. Se keskittyy sen lupauksen täyttymiseen, jonka Jumala antoi yli kolme tuhatta vuotta sitten. Jumala lupasi, että Hän eräänä päivänä asuisi keskellämme ja vaeltaisi kanssamme. Hän olisi meidän Jumalamme ja me Hänen kansaansa. Tämä lupaus täyttyi Jeesuksessa, joka oli ”Jumala meidän kanssamme”. Jeesus tuli osoittamaan meille, millainen Jumala on. Hän otti syntimme harteilleen, ja Hänet tuomittiin ristille, jotta me olisimme vapaita tuomiosta. Sellainen on Jumalan luonto.

Tri Desmond Ford on kirjoittanut useita kirjoja Kristuksen evankeliumista. Hänen järjestönsä ”Good News Unlimited” julkaisee jäsenkirjettä ja nettivideoita sekä järjestää jumalanpalveluksia.

www.goodnewsunlimited.com